

இலட்சியப் பயணம்

சோ. ராமேஸ்வர

இலட்சியப் பயணம்	(நாவல்)
ஆசிரியர்	— சோ. ராமேஸ்வரன்
முதலாவது பதிப்பு	— ஜூன், 1994
பதிப்புரை	— ஆசிரியருக்கு
அச்சப் பதிப்பு	— கிரியேட்டிவ் ஹான்ட்ஸ் (பிரைவேற்) லிமிற்றெற், கொழும்பு-4.
அட்டைப் படம்	— கலாநிதி உதய ராஜபக்ஷ
விலை	— 70/- ரூபா
Illachchiya Payanam	— (Novel)
Author	— S. Rameswaran
First Edition	— June, 1994
Copyright by	— Author
Printed by	— Creative Hands (Pvt) Ltd., Colombo-4.
Cover by	— Dr. Uthaya Rajapakse
Price	— Rs. 70/-

இலட்சியப் பயணம்

சோ. ராமஸ்வரன்

ஆசிரியர் உரை

1985இல் என் குடும்பம் ஊரிலும், நான் கொழும்பிலும் இருந்த போது லீவுக்காக ஊருக்குப் போகும் நாட்களில் பதிந்து போன சில நிகழ்வுகளை, நான் பெரிதும் அறிந்திராத யாழ்ப்பாணச் சூழ்நிலைக்குள் புகுத்தி, என் கற்பனை வளத்தைச் செழிப்பாக்கி ஒரு நாவலை எழுதி இருந்தேன். அந் நாவல் தான் தற்போது உங்கள் கரங்களில் தவழ்கிறது.

அவ்வாண்டில் 'மித்திரன் தினசரியில்' தொடர்ந்து 37 நாட்கள் 'இளைய நிலா அழுகிறது' என்ற பெயரில் வெளியாகிய இந்த நாவல் பல மாற்றங்களுடன், மெருகூட்டப்பட்டு 'இலட்சியப் பயணம்' என்ற பெயரில் இப்போது வெளிவருகின்றது. இந் நாவலை ஒரு இருபது நாட்களில் எழுதி, அப்போது 'மித்திரனில்' பணி புரிந்த திரு. தவராஜாவிடம் "இலட்சியப் பயணம்" எனத் தலைப்பிட்டு ஒப்படைத்த போது, அவர் 'மித்திரன் பாணியில்' தலைப்பு இடம் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில், "இளைய நிலா அழுகிறது" என்று தலைப்பை மாற்றி விட்டார்.

இந் நாவலை அண்மையில் மீண்டும் வாசித்த போது பல மாற்றங்களைச் செய்து, மெருகூட்டவேண்டும் என்று எண்ணினேன். இதன் பொருட்டு நாவலை எனது அலுவலக நண்பர்களான ஆராய்ச்சியாளர்களான திரு. மு. ஸ்ரீ கௌரிசங்கர், திரு. த. இரவிச்சந்திரன் மற்றும் உதவி சுவடிக் காப்பாளரான செல்வி நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரிடம் ஒப்படைத்த போது அவர்கள் காத்திரபூர்வமான ஆலோசனைகளை வழங்கினர். முதற்கண் அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

நாவலின் முகப்புப்படத்தை கிறியவர் எனது அலுவலகத்தில் ஆராய்ச்சியாளராகப் பணி புரியும் கலாநிதி உதய ராஜபக்ஷ அவருக்கும் எனது நன்றி.

மற்றும், கையெழுத்துப் பிரதியை செவ்வனே தட்டச்சில் பொறித்துத் தந்த எனது அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த செல்வி இரத் தினபூவதி வேலுப்பிள்ளை, விளம்பரத்தை தந்து உதவிய எனது பால்ய நண்பன் செல்லையா சந்திரசேகரம், குறுகிய காலத்தில் அழகுற அச்சிட்டு தந்துதவிய நண்பனும், 'கிரியேட்டிவ் ஹான்ட்ஸ்' அச்சகத்தின் உரிமையாளருமான சிவசுப்பிரமணியம் ஜெகதீசன் ஆகியோருக்கும் நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அத்துடன் இந் நாவலைப் புத்தக ரூபத்தில் வெளிட அனுமதி தந்த 'எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ் பேப்பர்ஸ் (சிலோன்) லிமிற்றெற்றுக் கும்' எனது நன்றி.

அன்பன்,

41/2, சித்திரா லேன்,
கொழும்பு-5.

சோ. ராமேஸ்வரன்

அனல் காற்று உடலைத் தகித்தது. வியர்வை நெற்றியில், மார்பில் முத்துக்களான நிலையில் அரும்பி, வழியத் தயாராகியது.

புத்தகத்தில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தி இருந்த தியாகு எரிச்சலுடன் எழுந்தான். விறாந்தையில் இருந்து வெளியேறி, முன் முற்றத்தில் கயிற்றுக் கொடியில் காய்ந்து கொண்டிருந்த துவாயை எடுத்து முகத்தையும், மார்பையும் பல தடவைகள் அழுத்தித் தொடைத்தான். எரிச்சல் சற்று விலகியது மாதிரித் தென்பட்டது. மீண்டும் விறாந்தைக்குச் செல்ல முற்பட்டான். அவ்வேளை அவன் கவனம் யதேச்சையாக வானத்திற்குத் தாவி யது.

கிணற்றையே சுற்றிச் சுற்றி வரும் தும்பியை நினைவூட்டும் வகையில் வானத்தில் விமானம் ஒன்று பறப்பது தியாகுவின் கண் சுளுக்குள் சிக்கியது. கடந்த நாலைந்து நாட்களாக விதம், விதமான விமானங்கள் ஒன்று மாறி ஒன்று வல்வெட்டித்துறைப் பக்கமாகப் பறப்பதைக் கண்டு தியாகு சலித்திருக்கிறான். அக்கு தொக்கின்றி அங்கு வாழும் மக்களையிட்டு கவலைப்பட்டிருக்கிறான். குண்டு வீச்சுக்களின் பின் வல்வெட்டித்துறை நகரம் அல்லோலகல்லோலப்படும் நிலையை உணர்ந்து வேதனைப்பட்டிருக்கிறான்.

இப்போது செல்லும் விமானம் சொற்ப வேளைக்குள் குண்டு மழை பொழியும் என்பதை அவன் தெரிந்து வைத்திருந்தான். அதை நினைவில் இருத்தி, யோசனையை நீட்டும் நிலையில் அவன் துலங்கவில்லை. படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனை விறாந்தைக்குத் துரத்தியது.

மீண்டும் விறாந்தைக்கு வந்த தியாகு கீழே கிடந்த புத்தகத்தை எடுத்து அதைப் படிக்கத் தொடங்கினான். சில வினாடிகைகளுக்குள் புத்தகத்துடன் ஐக்கியப்பட்டுவிட்டான்.

வல்வெட்டித்துறையில் போடப்பட்ட குண்டுகளின் சத்தம் துல்லியமாகக் கேட்ட போதும், தியாகுவின் கவனம் முழுவதுமே புத்தகத்தில் பதிந்திருந்தது. அடுத்த வாரம் நடக்கவிருக்கும் பரீட்சை அவனுள் ஆர்வம் கலந்த பயப் பிராந்தியை நிரம்ப நிரப்பி இருந்தது.

“டேய் தியாகு, ஒருக்கால் ‘டவுனுக்கு’ போய் மரக்கறி வாங்கி வாவன். சமைக்கிறதுக்கு ஒரு காய், பிஞ்சு கூட இல்ல.”

தமக்கையின் குரல் கேட்டு தியாகு தலையை ஏகாந்த நிலையில் உயர்த்தினான்.

மங்களம் கையில் பிரம்புக் கூடையுடன் நின்றாள்.

அவள் வேண்டுகோள், அந்தப் பிரம்புக் கூடை, இரண்டுமே தியாகுவின் உள்ளத்தில் ஆத்திர உணர்வைத் தூண்டிவிட்டது.

“அக்கா, நான் படிக்கிறது உங்களுக்கு தெரிய இல்லையோ? இன்னும் ஒரு கிழமையில் சோதினை....”

மங்களம் அவனைத் தயவுடன் நோக்கினாள். “என்ர ராசா, போயிட்டு வந்து படியன். உதிலைதானே ‘டவுன்’ இருக்குது. எட்டி நடந்தால் அரை மணித்தியாலத்தில திரும்பி வந்து படிக்கலாம்.”

ஆத்திரம் தியாகுவை இறுகப் பற்றியது. “உங்களோட படிக்க ஏலாது. ‘அங்கை போ’, ‘இஞ்சை போ’ என்று சொல்லி என்னை திப்பிலி ஆட்டுறியன். இப்படியெண்டால் நான் படிப்பை விட்டு விடப் போறன்.” தியாகு உச்சஸ்தொனியில் கத்தினான்.

மங்களத்தின் முகம் ‘சட்’டெனக் கறுத்தது. அந்த முகத்தில் பல உணர்ச்சிகள் நெளிந்து வளைந்தன. “நீ படிப்பை விடத் தேவையில்ல. நல்லா படி. சந்தைக்குப் போக உனக்கு ஏலா தென்டால் நான் போறன். நீ படி.”

மங்களம் அங்கிருந்து அகல முற்பட்டபோது, தியாகு எட்டி அவள் கையைப் பிடித்தான்.

“அக்கா, நீங்க போகத் தேவையில்ல. நான் போறன்” என்று அவசரமாகச் சொன்ன தியாகு, தமக்கையிடம் கூடையை வேண்டுவதற்காக கையை நீட்டினான்.

“பரவாயில்ல நீ படி. நான் போயிற்று வாறன்.” ஆறுதலாக, ஆனால், உறுதியாகச் சொன்னாள் மங்களம்.

“அக்கா,” தியாகு குரலை உயர்த்தினான். “நான் போறன்” என்றவன் ‘வெடுக்’கென கூடையைப் பறித்தான். “இனி படிக்கக்கில இப்படி வந்து தொந்தரவு செய்யாதேங்கோ. சாமான்கள் வாங்க வேண்டுமென்டால் கொஞ்சம் ‘அட்வான்ஸாகவே’ சொல்லுங்கோ. வாங்கித் தாறன்.”

தியாகு உள்ளே சென்று ‘சேர்ட்’டை அணிந்தபடி வெளியில் வந்தான். மங்களத்தின் முகம் வழமைக்குத் திரும்பி இருந்தது.

“தியாகு, காசு மட்டு மட்டாக இருக்குது. என்றபடியால அளவளவாக காய், பிஞ்சை வாங்கு. கரட், லீக்ஸ், போஞ்சி வேண்டாம். கொண்ணர் அனுப்பின ‘மணியோர்டரை’ இன்னும் மாத்த இல்ல.....”

“ஏனாம்?”

“தபால் கந்தோரில காசு இல்லையாம். எத்தனை தரம் அங்கை போயிருப்பன்? ‘போஸ்ட் மாஸ்டர்’ கையை விரிக்கிறார். உதட்டைச் சுழிக்கிறார்.”

“அவர் தனக்குத் தெரிந்தவைகளுக்குத் தான் மாத்திக் குடுப்பார். நாங்கள் ஏழை, எளியதுகள். எங்கடை ‘மணியோர்டரை’ மாற்றினால் அவர்ற்ற கை தேஞ்சு விடுமாக்கும்.

படுவா ராஸ்கல். அவரை ஒரு கை பார்த்தால்தான் என்ற ஆத்திரம் தீரும்.” தியாகு அடித் தொண்டையில் கத்தினான்.

தியாகுவின் ஆவேசத்திற்கு மங்களம் பதிலாக ஒன்றும் கூறவில்லை. “டேய் தியாகு, கத்தரிக்காய் நல்ல மலிவாம். சூத்தை இல்லாததாகப் பார்த்து ஒரு கிலோ வாங்கு. இரண்டு நாளைக்கு சமாளிக்கலாம். அச்சவேலியில் விளைந்த பீட்டுட்டும் ஆனையிறவுக்கு அங்கால போக ஏலாமல் கிலோ மூன்று ருவாவுக்கு விற்குதாம். அதிலையும் இரண்டு கிலோ வாங்கு.”

சரி என்றோ, சரி என்பதற்குப் பதிலாகத் தலையை ஆட்டவோ முயலாத தியாகு “இந்த மாசத்துக்கு அண்ணர் எத்தனை ருவாய் அனுப்பி இருக்கிறார்?” என வினா எழுப்பினான்.

“முன்னூறு.”

“முன்னூறோ?” தியாகு துள்ளிக் குதித்தான். “முன்னூறு போதுமோ? இஞ்ச இருக்கிற உருப்படிகளுக்கு ஒரு கிழமைக்குக் கூட உந்தக் காசு காணாது. இது ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்து எண்பத்தைந்தாம் ஆண்டு என்ற நினைப்பு அண்ணரைவிட்டு ஒடிவிட்டுதோ?”

“கொண்ணருக்கு இவ்வளவு தான் அனுப்ப முடியுமாம். அவர் என்ன இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் என்று உழைக்கிறாரோ? எல்லாம் கழிச்சு எண்ணூறு தானே தேறுது?”

தியாகு இகழ்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டான். “‘ஓவர் டைம்’ காசாக ஐநூறு, அநூறு வருமே. அதை என்ன செய்யுறாராம்?”

மங்களம் வாயடைத்துப் போனான். ஆச்சரியம் கண்களில் குத்திட்டது. “நீ... நீ... என்ன சொல்லுறாய்? ‘ஓவர்டைமாக’ ஐநூறு, அநூறு தேறுமோ?”

“ஓமோம். அந்தக் காசில தான் அவர் குடியும் கூத்துமாக திரியுறாராம். ஊரில எல்லாமாக எட்டு உருப்படிகள் இருக்குதுகள், அதுகளுக்கு வாயும், வயிறும் இருக்குது என்டதை மறந்து அவர் ஆடுற ஆட்டம்.....”

மங்களம் ‘திக்’ பிரமை அடைய, அவளின் கையில் கிடந்த இருபது ரூபாவைப் பறித்த அந்த பல்கலைக்கழக மாணவன் தியாகு ‘விறு, விறு’ என நடந்தான்.

(2)

பகல் வேளை விரட்டப்பட்டு, இரவுக்கு வரவேற்பளிக்க முற்படும் ‘இரண்டும் கெட்டான்’ நேரத்திற்குரிய மாலைப் பொழுது.

மனதை யோசனைகள் அரித்தெடுத்த நிலையில், குசினியில் வெங்காயத்தை உரித்தபடி தன் நிலை மறந்தவளாக இருந்தாள் மங்களம்.

திடீரென சியாமளாவின் அழகைக் குரல் அவள் யோசனையைக் குழப்பியது. வெங்காயத்தையும், கத்தியையும் நிலத்தில் வைத்துவிட்டு முன் அறைக்கு விரைந்தாள். தொட்டில் விளிம்பைப் பிடித்தபடி சியாமளா உயிரே போகும் வகையில் வீரிட்டு அழுதாள்.

மங்களம் வாஞ்சையுடன் மகளை வாரியெடுத்தாள். தாயின் அணைப்பில் கட்டுண்ட அந்த ஒன்றரை வயதுச் சிசு அழகையைக் கொஞ்சம், கொஞ்சமாகக் கட்டுப்படுத்தியது.

“என்ற குஞ்சுக்குப் பசிக்குதோ?” மங்களம் குழந்தையுடன் ‘ஹோலுக்கு’ வந்தாள். நாற்காலியில் அமர்ந்தவள் ‘கிமோனாவின்’ மேல் இரு பொத்தான்களைக் கழற்றினாள். குழந்தையின் முகத்தை இடது பக்க நெஞ்சில் பதித்தாள்.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக பால் சரிவர சுரக்காததினால் அரை வயிற்றை நிரப்பிய குழந்தை பசி வந்த போதெல்லாம் உச்சஸ்தாயில் அழுதது. இரவில் கூட அடிக்கடி எழுந்து முலைக் கம்புகளை மாறி, மாறி சூப்பிவிட்டு, போதியளவு பால் வராமல் போகவே வீடே அதிரும்படி கத்திக் கதறி சிறிது நேரம் ரகளை செய்த பின்னரே களைப்பில் உறங்கியது.

“பிள்ளை, மாப்பாலை வாங்கிக் குடன்.” இலட்சுமிப் பிள்ளை குழந்தையின் அழகையைப் பொறுக்க முடியாமல் முதல் நாளிரவு கூறியபோது, மங்களத்திற்கு ‘வெடுக்’கென்று கோபம் வந்துவிட்டது.

“காசு இருந்தால் மாப்பால் வாங்கிக் குடுக்காமல் இருப்பனோ? அந்த ‘போஸ்ட் மாஸ்டர்’ அறுவான் ‘மணியோர்டரை’ மாத்தித் தாறான் இல்லையே.” மங்களம் சற்று உறைப்பாகக் கூறினாள்.

இலட்சுமிப்பிள்ளை மகளைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினாள். “எங்கடவயித்தில அடிக்கிறதிலதான் அவங்களுக்கு சந்தோஷம்.”

குழந்தை பாலைக் குடிக்க பிரயத்தனம் எடுத்தது.

மங்களத்துக்கு நெஞ்சில் மெல்லிய வலி... பற்களைக் கடித்தபடி கண்களை மூடினாள்.

ஓரு முலையில் தோல்வியைக் கண்ட குழந்தையை வலப்புறத்திற்கு மாற்றினாள்.

நெஞ்சில் ஏற்பட்ட வலி அதிகரித்தது. மங்களத்தினால் தாங்க முடியவில்லை. மூச்சு விடவும் கஷ்டமாக இருந்தது.

வலியின் உபாதையைத் தாங்க முடியாத மங்களத்தின் கண்களில் இருந்து நீர் துளிர்விட்டது.

மங்களத்தின் தலை சுழன்றது. அதே வேளை, கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தது.

குழந்தையின் முகத்தைத் தட்டுத் தடுமாறி நிமிர்த்தினாள். அது அழகையை ஆரம்பித்தது.

“சனியன், இது பிறந்ததில் இருந்துதான் எல்லாக் கஷ்டமும்..... அப்பன்ர உயிரை பிடுங்கிதருக்கு என்று பிறந்த மூதேசி.....” மங்களம் அரற்றியபடி குழந்தையின் பின்புறத்தில் அடித்தாள்.

குழந்தையின் அழுகைச் சத்தம் எல்லை மீறியது.

(3)

வெள்ளவத்தை சந்தியில் பஸ் நின்றபோது, தேவன் பஸ்சில் இருந்து இறங்கினான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து சந்திரன் இறங்கினான்.

சன நெரிசலினுடாக நடந்தவர்கள், ஒதுக்குப் புறமொன்றுக்கு அருகில் நின்றனர். சந்திரன் நண்பனை அர்த்தபுஷ்டியுடன் பார்த்தான்.

“மச்சான் தேவன், நேரே அறைக்குப் போய் முடங்கப் போறியோ? அல்லது வாழ்க்கையின்ர அடி நுனியைத் தேடப் போறியோ?” சந்திரன் நகைச்சுவை உணர்வை வெளிப்படுத்திய படி புன்னகைத்தான்.

“அடிநுனியோ?” தேவன் முழித்தான். “விளங்கும்படியாக சொல்லன்.”

“போத்தல் ஒன்டை மடக்கிறதைத்தான் சொல்லுறன்.”

தேவன் முகத்தில் ஒரு மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. தலைமயிர்களைக் கைவிரல்களினால் குழப்பியவன், பின் மண்டையை நகங்களினால் சொறிந்தான்.

“சந்திரன், என்னற்ற ‘எக்ஸ்ராவாக’ முப்பது ரூபா தான் இருக்குது. நீயும் முப்பது தந்தால் முழுசை வாங்கலாம்.”

சந்திரன் மகிழ்ச்சியாகச் சிரித்தான். “நாற்பது தாறன். கலக்கிறதுக்கு இன்டைக்கு சோடா இரண்டு போத்தல் வாங்குவம்.”

“அதுவும் நல்லது தான்” என்ற தேவன் கையை நீட்டினான்.

நான்கு பத்து ரூபாய் தாள்களை சந்திரன் எடுத்து அவன் கைக்குள் திணித்தான்.

தேவன் வீதியைக் கடந்து சென்று சாராயப் போத்தல் ஒன்றை வாங்கி வந்தான்.

“மச்சான், ‘ரேஸ்ட்’டுக்கெண்டு ஐஞ்சு மசால வடை வாங்குவம். நேத்தைக்கு ‘ரேஸ்ட்’ இல்லாமல் குடிச்சு இன்டைக்கு வயித்துக்குள்ள ஒரே எரிவு.....” தேவன் கூறிவிட்டு சிகரெட் ஒன்றை பற்ற வைத்து, வெகு ஆயாசமாக புகையை மூச்சினூடாக வெளியிட்டான்.

இருவரும் மௌனமாக நடந்தனர்.

வழியில் முருகன் லொட்ஜில் வடையும், ஒரு ‘பக்கெட்’ சிகரெட்டும் வாங்கினர்.

வினிகார லேனில்' இருக்கும் தமது அறைக்குச் சென்றனர்.

தேவனும், சந்திரனும் ஒரே அலுவலகத்திலேயே பணி புரிந்தனர். ஒரே அறையையே பங்கு போட்டனர். இருவருக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒரே வயது. போன மாதம்தான் தேவன் தனது இருபத்தைந்தாவது வயதைப் பூர்த்தி செய்திருந்தான். எண்மரை அங்கத்தினர்களாகக் கொண்ட குடும்பத்தில் மூத்தவனான தேவனுக்குப் பொறுப்புக்கள் நிறைய இருந்தன.

சந்திரன் சற்று வசதி படைத்தவன். வங்கியில் இருந்து பணத்தை எடுக்கும்போது எண்ணிப்பார்க்காமலேயே 'பொக்கட்டுக்குள்' நுழைத்துவிடுவான். தேவனைப் போல பணத்தை மீதப்படுத்த வேண்டும் என்றோ, ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றோ எவ்வித கடப்பாடும் அவனுக்கு இருக்கவில்லை. இதனால் பணத்தைத் தாராளமாகச் செலவளித்தான்.

இருவரும் அறையை அடைந்தனர். கதவைத் திறந்து உள்ளே போனபோது நிலத்தில் கடிதம் ஒன்று கிடந்தது. சந்திரன் குனிந்து எடுத்தான்.

"மச்சான், எனக்குத்தான். சுகந்தி எழுதி இருக்கிறாள்" என்று சந்திரன் நகைத்தான்.

"அவளுக்கு உன்னிலை ஒரே விருப்பம் போலத் தெரியுது. ஒரு கிழமைக்கு எத்தனை கடதாசி எழுதுகிறாள். நீ அவளைக் கட்டுவியோ, இல்லாட்டால்....."

"அதைப் பேந்து பார்ப்பம். முதல்ல போத்தலையிற். ஒரு 'டிபிங்' அடிச்ச வாழ்க்கையின்ர அடியைத் தேடுவம்."

தேவன் போத்தலை நீட்டினான். அதை வெகு பக்குவமாகப் பெற்ற சந்திரன், மூடியைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு, 'கிளாசினுன்' சாராயத்தை ஊற்றிவிட்டு, சோடாவைக் கலக்கியபடி தேவனை நக்கலாகப் பார்த்தான்.

"சுகந்திக்கு ஷியர்ஸ்" என்று "கிளாஸ்ஸ்" ஒரு முறை மேலே உயர்த்திய சந்திரன், சாராயத்தை உள்ளே செலுத்தினான். சாராயம் நாக்கில் முட்டாமல் தொண்டைக்குள்ளால் உள்ளே பாய்ந்தது.

"சந்திரன், நான் குளிச்சுவிட்டு வாறன். அப்பத்தான் 'ஃப்ரஷ்ஷாக' இருக்கும்."

தேவன் 'பாத்ரூமுக்குள்' நுழைந்தான். 'ஷவரை'த் திறந்து விட்டான்.

குளிர்தீர் வியர்வையை, அழுக்கை உராவியபடி வழிந்தது.

தேவனின் நினைவு வீட்டை மேய்ந்தது.

தாயின், தமக்கையின், தம்பியின், ஐந்து தங்கைமாரின், சியாமளாவின் முகங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அவன் மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்தன.

‘அத்தான், செத்ததுக்குக் கூட ஊருக்குப் போக முடியாத அளவுக்கு நிலைமைய இருந்திட்டுது. அத்தான் இல்லாமல் அக்கா என்ன பாடுபடுகிறாவோ தெரிய இல்லை. கே! அத்தான் அநியாயமாகச் செத்திட்டார்.....’

தேவனின் விழிகளில் இருந்து வெளியேறிய நீரை தண்ணீர் அணைத்தபடி வழிந்தோடியது.

(4)

அந்த பிள்ளையார் கோவில் அப்படியொன்றும் பிரசித்தம் பெற்றதில்லை. அதன் வரலாறும் பழமையானதல்ல. கோயில் கட்டிடமும் பழமையானது எனக் கூற முடியாது.

ஊரின் மையத்தில் இருந்ததினால் ‘டவுனுக்கு’ போவோர், வருவோர் சில வினாடி நேரம் நின்று கும்பிட்டு விட்டு செல்வார்கள். ஒரு சிலர் நாணயங்களை உண்டியலில் போடுவார்கள்.

காலையும், மாலையும் பூசை வழிபாடுகள் நடந்தேறும். விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய தொகையினரே நிதமும் கோவிலில் தரிசனம் செய்வார்கள்.

வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை நடக்கும் திருவிழாவுக்குத் தான் ஊர் மக்களில் பெரும்பாலானோர் சமூகமளிப்பார்கள். அன்றைய தினத்தில் கோவில் களைகட்டியிருக்கும்.

கோவிலின் வடக்குப் புறமாக ஓர் அரச மரம் கிளைவிட்டு வளர்ந்திருந்தது. அதன் கீழ் இரண்டடி அகலமும், நான்கடி நீளமும், ஒன்றரை அடி உயரமும் கொண்ட கல்லொன்று கிடந்தது.

மாலை வேளைகளில் ஊரில் உள்ள இளவட்டங்கள் ஒன்று கூடும்போது, இக்கல்லில் அமர்ந்திருந்த வண்ணமே அரட்டை அடிப்பதுண்டு.

அரச மரத்திற்குச் சற்றுத் தள்ளி கிணறு ஒன்று உள்ளது. அதில், தண்ணீர் அள்ளுவதற்குப் ‘பெட்டைகள்’ வந்தால் அவர்களுக்குச் சொட்டை, நொட்டை கூறி கொக்கரிப்பது ‘பொடியங்களின்’ வழக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

இதெல்லாம் முன்னர் வழமையில் இருந்த நிஜங்கள். ஆனால், இப்போது இந்தக் கல்லை நாடுபவர்களின் தொகை சரிந்து விட்டது. பூட்ஸ் அணிந்த யூனியிப்போர் ம்காரர்கள் இடைக்கிடை அப்படியும் இப்படியும் மாலை வேளைகளில் நடமாடுவதனால் இளம் வட்டத்தினர் கல்லை நாடுவது அபூர்வம். ஆனால், தியாகும், நாதனும் நாள் தவறாமல் மாலை வேளைகளில் அங்கு வந்து ஊர் புதினங்களைப் பரிமாறிவிட்டு இருட்டிய பின்னரே வீடு திரும்புவார்கள்.

தியாகுவுக்கு இப்போது வயது இருபது. யாழ்ப்பாண பல் கலைக்கழகத்தில் படிக்கிறான். படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். வயதை மீறிய தோற்றம்..... நிமிர்ந்த நெஞ்சு..... ஒளி வீசும்

கண்கள்..... இறுக்கமான உடம்பு.

மாலை மங்குவதற்கு தயாராகியது.

கல்லில் தியாகுவும், நாதனும் அமர்ந்திருந்தபடி நீண்ட நேரமாக சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“தியாகு, உன்ர அத்தானை ஏன் சுட்டவங்களாம்?” திடீரென நாதன் கேட்டுவிட்டு தூரத்தில் தெரிந்த பாதையில் நடமாட்டத்தை அவதானித்தான்.

“அவங்களுக்கு வெறி. சுட்டுப்போட்டாங்க. அந்த பஸ்சில வந்தவையில எட்டு பேரை சுட்டவங்களாம்.” தியாகுவின் பற்கள் ஆத்திரத்தில் தாளமிட்டன.

“பஸ் மதவாச்சிக்கு போகக்கிலையோ சுட்டவங்கள்?”

“ஓமோம். அத்தான் அண்டைக்குத் தப்பி இருந்தால் இன்டைக்கு சலுதியில இருந்திருப்பார். எல்லாம் விதிதான்.” தியாகுவின் பதிலில் ஈரம் மலிந்திருந்தது.

“உன்ர அக்கா தான் பாவம். கலியாணம் முடிச்சு மூண்டு வருஷம் தானே? கலியாணத்திற்கு சோடனை செய்த அண்டைக்கு நடந்த முகப்பாத்திகளைக்கூட இன்னும் மறக்க ஏலாமல் இருக்குது.” நாதன் தன்னை மீறிச் சிரித்தான்.

தியாகுவின் கண்களில் இருந்து வெளியேறிய ஒரு துளி நீர் நிலத்தில் தெறித்தது.

(5)

ஆட்டுக்கொட்டிலைப் பெருக்கிவிட்டு, கிளிஸிரியா இலைகளை ஆடுகளுக்கு வைத்த மங்களம் தலையை உயர்த்தினாள். பார்வை ஒரு முறை சுழன்றபோது அது திடீரென நிலைக்குத்தி நின்றது.

பக்கத்து வீட்டில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சி அவளது பார்வையைச் சுண்டி இழுத்து எடுத்து விட்டது.

பக்கத்து வீட்டு கனகலிங்கம் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் லீவில் ஓமானிலிருந்து ஊர் வந்திருந்தான். அவன் தன் மனைவிக்கு நிறைய சேலைகள் வாங்கி வந்து, அவள் அலுமாரியைப் பெருக்க வைத்தான். அவற்றில் ஒன்றை அணிந்து வரும் படி மனைவியிடம் சொல்லி இருக்கிறான். அதை அணிந்தபடி அவள் முன் விறாந்தைக்கு வந்தாள்.

மனைவியின் மேனியை நன்கு மேய்ந்த கனகலிங்கம், அப்படியே அவளை அணைக்க முற்பட்ட போது... அக்காட்சி தான் மங்களத்தின் பார்வையில் சிக்கியது.

எல்லாமே ஓரிரு வினாடிகள். தலைகுனிந்தவள், வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். அவள் பார்வை மீண்டும் பக்கத்து வீட்டுக்குத் தாவியது. அந்நேரத்தில் கனகலிங்கம் மனைவியின் இடை

யை சுற்றி வளைத்தபடி வீட்டினுள் செல்வது தெரிந்தது.
மங்களம் மனதைக் கல்லாக்கினான்.

ஹோலைக் கடக்கும் போது சுவரில் தொங்கிய புகைப்படம் அவள் நடைக்கு முற்றுப்புள்ளியிட்டது. நின்றவள், அதைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தாள்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் கலியாணம் முடிந்த கையுடன் ஸ்டூடியோவில் எடுத்த படம் அது.

ஸ்டூடியோவுக்கு மகாதேவனுடன் போன காட்சி இன்னும் நெஞ்சில் பசுமையாகப் பதிந்துள்ளது. முதல் தடவையாக 'சைக்கிள் பாரிஸ்' அவள் அமர்ந்திருக்க, அவன் மூச்சிரைத்தபடி 'பெடலை' மிதிக்க, சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அவள் இரு தடவைகள் 'க்ளுக்', 'க்ளுக்'கென்று சிரிக்க, 'பலன்ஸ்' தப்பி சைக்கிள் வாய்க்காலில் சரிய.....

ஸ்டூடியோவில் மகாதேனுக்கு நெருக்கமாக நிற்க வெட்கப் பட்டு, சற்று விலகி நிற்க, கமெராக்காரனின் பொறுமையை சோதிக்க விரும்பாத மகாதேவன் அவள் இடையில் பிடித்து அவளை இழுக்க .....

அந்த ஸ்பரிசும், நெருக்கம் முகத்தில் நாணத்தைப் பரப்ப, கமெராக்காரன் 'கிளிக்' செய்து விட்டான்.

எல்லாவற்றையும் ஒப்பேற்றிவிட்டு வீடு வந்தவர்களை இலட்சுமிப்பிள்ளையின் ஒப்பாரி தான் வரவேற்றது. மங்களத்தின் தகப்பன் கண்களை நிரந்தரமாக மூடிவிட்டார்.

தந்தையின் சாவு முடிவடைந்து, துன்பங்கள், துயரங்கள் யாவும் அகன்று, சகஜ நிலைக்குத் திரும்பி வாழ்க்கையின் செழிப்பினை உணர முற்பட்ட போதுதான், மூன்றாண்டு இல்லற வாழ்க்கை இடைநடுவில் முடிந்து போனது. மங்களத்தின் தாவி அறுக்கப்பட்டது. மகாதேவனின் திடீர் மறைவு மங்களத்தின் நெஞ்சில் ஆழமான வருவை ஏற்படுத்திவிட்டது.

மங்களம் கண் இமைக்காமல் மகாதேவனில் தனது புலன்களைச் செலுத்தி இருந்தாள்.

வேதனை நெஞ்சுக்குள் புகுந்து மனதைச் சித்திரவதை செய்தது. அந்த உபாதையை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. அழுகை வந்தது. விம்மி விம்மி அழுதாள்.

(6)

வியர்வை ஆறாகப் பெருகியது. தேவன் துவாயை எடுத்து முகத்தையும், உடம்பையும் ஒரு முறை துடைத்தெறிந்தான். பின் சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்தான். கீழே கிடந்த 'டின்' னில் சிகரெட் 'பட்கள்' நிறைந்து வழிந்தன.

சந்திரன் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தபடி தனது கையில் இருக்கும் கிளாஸை ரசித்தான்.

“சந்திரன், கெதியில குடி. இன்டைக்காவது கொஞ்சம் வெள்ளன் படுக்க வேணும். நேத்தைக்கு படுக்கக்கில பதினொன் டாகி விட்டுது. ‘லைட்’டை கனநேரம் எரிச்சால் வீட்டுக்காரன் புறுபுறுப்பான். வாடகையைக் கூட்டினாலும் கூட்டுவான்.” தேவன் சொன்னான்.

“படுப்பம், படுப்பம். படுத்தாலும் நித்திரை வருகுது இல்ல.” சந்திரன் சாராயத்தை சிறிது பருகினான்.

“ஏன்டா?”

“சுகந்தியின்ர ஞாபகம் தான் வருகுது.”

“அவன் இப்ப பேராதனையிலோ இருக்கிறான்?”

“ஓமோம். இது தான் ஃபைனல்.”

“அப்பு ‘டிகிரி’ எடுத்த பிறகு அவனைக் கட்டுவியோ?”

“அதைப்பற்றி இன்னும் யோசிக்க இல்ல.”

“ஏன்டா?”

“சுகந்தியைப் பற்றி இப்பத்தான் ஆராயுறன். அவன் எனக்கு தோதானவனோ, இல்லையோ என்று முடிவெடுத்த பிறகு தான் கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிப்பன்.”

தேவன் கணைத்தான். “மச்சான் உன்ர ‘செக்ஷனில’ இருக் கிற சிறியலதா எப்படி?” எனக் கேட்டு எழுந்தவன், சாரத்தை இரண்டாக மடித்துக் கட்டிவிட்டு அப்படியும், இப்படியும் நடந்தான்.

“எப்படியென்டால்?”

“அவளுக்கு ‘போய் ஃபிரண்ட்ஸ்’ இருக்குதோ?”

“சா! அவள் அந்த மாதிரியான பெட்டை இல்ல. ‘கமே’ பெட்டை. இப்பத்தான் நாகரிகம் படிக்கிறாள். போன மாத சம்பளத்தில தான் குதிக்கால் செருப்பு வாங்கினவள்.” சந்திரன் நக்கலாகச் சிரித்தான்.

“அவள் அண்டைக்கு ஒரு நாள் ஏதோ கட்டிட நிதியெண்டு என்னற்ற டிக்கெட் வித்தவன். நல்லா குழைஞ்சு குழைஞ்சு கதைச் சார். அதற்கு பிறகு அங்கை, இங்கை கண்டால் ஒரு மாதிரி யாகச் சிரிக்கிறாள்.”

நடந்தவன் நின்றான். சுவரில் தொங்கிய கண்ணாடியில் முகத் தைப் பார்த்தான். கைவிரல்களினால் தலைமயிரைக் கோதிய வன், சந்திரனைப் பார்த்து பெருமிதத்துடன் புன்னகைத்தான்.

“மச்சான், உனக்கு அவளில விருப்பமென்டால் சொல்லு. ‘செட்’ பண்ணி வைக்கிறன்.”

“அப்படியோ? அப்ப ‘செட்’ பண்ணி வை. மதுவை ருசி பார்க்கிற மாதிரி மாதுவையும் ருசி பார்ப்பம்.” தேவன் உரத்துச் சிரித்தான்.

“டேய், அவளைப் பழிதாக்கி போடாதே. கிராம வாசம் இன்னும் அவளிட்ட இருந்து வெளி வருகுது.”

தேவன் உற்சாகத்தில் விசில் அடித்தான். “இன்டைக்கு என்ரு கணக்கில உனக்கு ‘டின்னர்’. கோழி புரியாணி? கொத்து ரோட்டம்? மசாலா தோரை.....”

சந்திரன் சாராயத்தை வாயில் ஊற்றினான்.

(7)

வயிறு சற்று எரிந்தது.

பசியைப் பற்றி கவலைப்படும் நிலையில் தியாகு விளங்க வில்லை.

அவனது நோக்கம், எண்ணம், செயல் பாவம் ஒன்றையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

எப்படியும் அவ்வூர் உபதபால் நிலையத்தில் தமையன் அனுப்பிய ‘மணியோர்டரை’ மாற்றி பணத்துடன் வீடு திரும்புவது என கங்கணம் கட்டியிருந்தான்.

“அக்கா, இன்டைக்கு ‘போஸ்ட் மாஸ்டர்’ காக தாராவிட்டால் தியாகு ஆர் என்றதை நிரூபிப்பன். குட்டக் குட்டக் குனி புறவன் மடையன் என்று நினைக்கிறார் போல” என்று மங்களத்திடம் கூறிவிட்டு, தியாகு வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

“தியாகு, உனக்கு இளம் இரத்தம் இருக்குது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அதற்காக இரத்தத்தை கண்டபடி சூடாக்கி வீண் பிரச்சனைகளுக்கு முகம் குடுக்காதே” என மங்களம் புத்தி மதி சொன்னபோது, அதை அசட்டை செய்தவனாக நடந்தான்.

காலையில் வெறும் தெநீர் குடித்த கையுடன் தங்கைமார் யானரும் பட்டினி கிடத்தமையை கண்டதனால் தியாகுவின் உள்ளத்தில் கோபம் பொங்கியது.

அவனது கடைசி தங்கை ரூபி ‘பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போக மாட்டன்’ என்று அடம் பிடித்த போது, தியாகு எரிமலையானான்.

“என்டி, பள்ளிக்கூடத்திற்கு போக அடம் பிடிக்கிறாய்?” என இலட்சுமிப்பிள்ளை மகளை அதட்டினான்.

“அம்மா பசிக்குது. சாப்பாடு தாங்க. சாப்பிட்டு விட்டுப் போறன்” என்று ரூபி அழுத்தொடங்கி விட்டாள்.

அந்த ஏழு வயதுச் சிறுமிக்குப் பசியை அடக்கத்தான் தெரியுமா?

“அழாதே குஞ்சு, இன்டைக்கு மட்டும் போயிட்டு வா. மத்தியானம் மீன் சமைச்சு வைக்கிறன். ரீச்சரிட்ட சொல்லிப் போட்டு நேரத்தோட வா.” மங்களம் தாயின் ஸ்தானத்தில் தங்கையிடம் அன்பு வேண்டுகோள் விடுத்தாள்.

தியாகு கால்களை எட்டி வைத்து நடந்தான். வீதி மணல்

கொதித்தது. அதை துரியளவும் பொருட்படுத்தாது கால்களை அகல வைத்தான்.

“தியாகு, காசு கிடைச்சால் டவுனுக்குப் போய் ஒரு பக்கெட் பால் மா வாங்கி வா. மணியான பால் மாவாக வாங்கு. பேந்து பந்தைக்குப் போய் மீன் வாங்கி வா. மீன் கறி சமைச்சு தாறன் என்று ரூபிக்கு வாக்கு குடுத்திருக்கிறன்.....”

தமக்கையின் இறுதி வார்த்தைகள் அவன் காதுகளில் எதிரொலித்தன.

உப தபால் நிலையத்தை அடைந்து விட்டான். அது வெறிக் சோடிப் போயிருந்தது.

போஸ்ட்மாஸ்டர் ராமநாதன் சுருட்டில் தன்னை மறந்திருந்தார்.

தியாகு மணியோர்டரை நீட்டினான்.

ராமநாதன் மணியோர்டரை எட்டிப் பார்த்து விட்டு, தியாகுவை இளக்காரமாகப் பார்த்தார். “காசில்லை. நாளைக்கு வா.” அணைந்த சுருட்டை ராமநாதன் பற்றவைத்தார்.

“இப்ப நாளைக்கு நாளாக அக்கா இஞ் வந்தவ. நாளைக்கு, நாளைக்கு என்டு கடத்திறியன். எங்களை விடு பேயல் என்டு நினைக்கிறியனோ?” கோபத்தை வெகு சிரமத்துடன் அடக்கியபடி தியாகு கேட்டான்.

“காசு இருந்தால் தருவன்தானே? உங்கட முன்னூறு ரூபாவில நான் என்ன விடு கட்டவோ போறன்?”

“‘பி. எம்.’! நொண்டிச் சாட்டு சொல்லாதீங்கோ. காசைத் தாங்கோ. முன்னூறு ரூபாவுக்கு இனியும் நாயாக அலைய ஏலாது.”

“தம்பி, உனக்கு சொல்லுறது விளங்க இல்லயோ? தமிழ்ல சொல்லுறது விளங்க இல்ல என்பால் சிங்களத்தில சொல்லுறன்.”

தியாகுவின் கோபம் உச்சிக்குத் தாவினது. “‘பி. எம்.’ என உறுமியவன், ‘கவுண்டர்’ கம்பிகளுக்குள்ளால் கையை நுழைத்து. அவர் ‘சேர்ட் கொலரைப்’ பிடித்தான். ‘உயிரோட வீட்டுக்குப் போக விருப்பமென்டால் காசை உடன இதில வையுங்கோ. இல்லாவிட்டால்.....’

ராமநாதனின் முகம் கறுத்தது. தேகம் நடுங்கியது.

“ஊம். கெதியில காசை எடுங்கோ.”

ராமநாதன் லாச்சியைத் திறந்தார். முன்னூறு ரூபாவை எடுத்து தியாகுவிடம் நீட்டினார்.

பணத்தை எண்ணும் போது தியாகு சொன்னான்: “உங்களைப் போல ஆட்கள் இரண்டு பேரினிட தலையைச் சீவினால் தான் எங்கட ஊர் திருந்தும்.”

ராமநாதன் தலைகுனிந்தார்.

தியாகு ஓட்டமும், நடையுமாக டவுனுக்குச் சென்றான்.

டவுன் வெறிச்சோடிப் போயிருந்தது. எல்லாக் கடைகளும் இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தன. சனநடமாட்டம் அறவே இருக்க வில்லை.

தாயை தவற விட்ட ஆட்டுக்குட்டி ஒன்று 'ம்ஆ' என அவ றியபடி ஓடியது.

தியாகு விக்கித்துப் போனான். கூடவே வேதனை மனதை ஆரத்தழுவினது.

அக்காவுக்கு பால்மா வாங்க முடியாதே, ரூபிக்கு மீன் வாங்க முடியாதே என மனம் அழுத நிலையில் வீடு சென்றான்.

வல்வெட்டித் துறையில் நடந்த 'ஏதோ' ஒரு பிரச்சினையின் எதிரொலியாக பருத்தித்துறை டவுன் வெறிச்சோடிப் போயிருந் ததை வழியில் தியாகு அறிந்தான். வீடு சென்றவன் காசை தாயிடம் நீட்டினான். பசி மயக்கம், மனச்சோர்வு ஆகியன வாட் டவே முன் விறாந்தையில் சுருண்டு விழுந்தான்.

(8)

தியாகுவுக்கு நேரே இளையவன் ஜானகி.

'ஏ. எஸ்.' வகுப்பில் படித்தான். தோற்றத்தில் தியாகுவுக்கு எதிர்மாறானவன். மெலிவான தோற்றம். எடுப்பற்ற அங்கங்கள். நேர்கோடான உடற்கட்டு. முகத்தில் மட்டும் மலர்ச்சியான குறு குறுப்பு. ஒருக்கால் பார்த்தால் மறுமுறை பார்க்க வைக்கும் செழிப்பு.....

ஜானகியின் நெருங்கிய நண்பி என்ற பதத்துக்குள் பிரேமா அடங்கினாள். இருவரும் ஒரே வகுப்பில் படித்தார்கள். ஒரே 'டியூட்டரிக்குச்' சென்றார்கள்.

பிரேமா பணக்கார வர்க்கத்தின் உடமை. செல்வ செழிப்பில் மிதந்தாள். அவள் தந்தை திருநாவுக்கரசு அப்பகுதி உதவி அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றினார். தாய் நைஜீரியாவில் ஆசிரியத் தொழில் புரிந்தாள். பிரேமாவே அவர்களது ஒரேயொரு செல்வம்.

செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டு, செல்வத்துடன் புரண்டும் பிரேமா பகட்டுக்கும், பசப்புக்கும் அப்பாற்பட்டவளாகத் திகழ்ந்தாள். அமைதியான குணம் அவள் நற்குணங்களில் ஒன்று. அளந்து பேசுவாள். அரட்டை அடிப்பதில் பிடித்தம் அற்றவள். புத்திசாலி. நிதானமாகச் சிந்தித்து முடிவெடுக்கும் பக்குவத்தை இளவயதிலேயே சுவீகரித்திருந்தாள்.

அழகுக்கும், அசின்கத்திற்கும் இடையில் ஒரு கோட்டை இழுத்தால், அந்தக் கோட்டில் பிரேமாவை நிறுத்தலாம். நிறம் சற்று மங்கல். நிறைவான உயரமும், உடற் கட்டும் பெண்மைக்

சூரிய லட்சணங்களாக மிளிர்ந்தன.

பிரேமா விதம் விதமான உடுப்புக்களை 'டிபூட்டரிக்கு' அணிந்து வந்து, அவளுடன் 'போட்டியிடும்' பெண்களின் பொறாமைக்கும், எரிச்சலுக்கும் உள்ளாவாள். அவள் 'டிபூட்டரி' வளவுக்குள் பிரவேசித்ததும் 'டிபூட்டரி' களை கட்டி விடும். இளம் வட்டத்தினர் தேவையற்ற 'ஜோக்குகளை' உதிர்ப்பதும், 'கொமன்ஸ்' அடிப்பதும் வழமையாக நடப்பவைகள் தான்.

சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் ஜானகியின் குடும்பம் விளங்கிய போதும் அவளுடன் பிரேமா ஆழமாகப் பழகினாள். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஜானகியைத் தேடி அவள் வீட்டுக்குச் செல்வாள். 'நோட்ஸ்' பரிமாற, 'கொம்பைஸ் ஸ்டடீஸ்' செய்ய... இப்படி பலவித தேவைகளுக்காக பிரேமா அங்கு செல்வாள்.

இந்த நேரங்களில் எல்லாம் தியாகு அவனைக் கண்டாலும் காணாமல் போய் விடுவான். பணக்கார வர்க்கம் ஒரு அதிகார வர்க்கம், ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கம் என்ற ஓர் எண்ணம் தியாகுவின் மனதில் முன்னர் நடைபெற்ற, பிரேமா சம்பந்தப் படாத, சம்பவங்களினால், நன்கு பதிந்துவிட்டது. தனது எண்ணக் கருத்து பிரேமாவுக்கும் பொருந்தும் என அவன் நினைத்ததினால், பிரேமாவை உதாசீனம் செய்யும் ஒரு நிலையிலேயே வைத்திருந்தான். இது குறித்து பிரேமாவும் ஓரளவு உணர்ந்திருந்தாள். ஆனால், அவள் அவனுடன் சகஜமாகப் பழக முற்பட்டாள்.

நீண்ட நாட்களின் பின் பிரேமா 'நோட்ஸ்' பரிமாறுவதற்காக ஜானகியிடம் வந்திருந்தாள்.

தியாகு தான் முதலில் எதிர்ப்பட்டான். பிரேமாவைக் கண்டவன் முகத்தை வேண்டுமென்றே சுளித்தான்.

"ஜானகி நிற்கிறாவோ?" பிரேமா எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் கேட்டாள்.

"ஓ" எனத் தலையாட்டினான். பின் வீட்டின் பக்கம் திரும்பி, "ஜானகி, 'ஏ. ஜி. ஏ.னர்' மேன் பிரேமா வந்திருக்கிறா" எனக் குரல் கொடுத்தான்.

பிரேமாவின் கண்களில் சிறிது சீற்றம் தென்பட்டது. "வெறுமனே பிரேமா வந்திருக்கிறா என்று சொன்னால் என்ன? ஏன் அப்பான்ற பதவியை இஞ்ச கொண்டு வாறீங்க?" பிரேமா உறைப்பாகக் கேட்டாள்.

தியாகு நிதர்சனமற்ற புன்னகையை வெளியிட்டான். "பணக்கார வர்க்கத்திற்கு அந்தந்த மரியாதையை குடுக்க வேணும்." அவன் சொல்லிவிட்டு படலையைத் திறந்து ஒழுங்கையில் கால் பதித்தான்.

பிரேமாவின் முகம் சுருங்கி, மனம் கோணலாகிய போது படலை மூடும் சத்தம் கேட்டது.

சர்வர் நாலாக வளைந்து நின்றான்.

அது ஒரு நடுத்தர ஹோட்டல். களை இழந்து காணப்பட்டது. அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக இருந்த மேசைகளை காதல் ஜோடியினரே அலங்கரித்திருந்தனர்.

தேவன் கண்களை மூடியபடி யோசனையில் ஆழ்ந்து விடவே, சர்வர் 'மெனு கார்ட்' டில் உள்ளவற்றில் விலை உயர்ந்தவற்றைப் பாடமாக்கியது போல் ஒப்புவித்தான்.

புன்னகைத்தபடியே தேவன் கண்களைத் திறந்தான். சர்வரை ரசிப்புடன் நோக்கினான். பின், முன்னால் அமர்ந்திருந்த சிறியலதாவை அதே புன்முறுவலுடன் நோக்கினான்.

“‘யெஸ் ஐ ஹாவ் டிஸைட்டட்’.” தேவன் கண்சிமிட்டினான். “‘இரண்டு ‘புருட் சலட் வித் ஐஸ் கிரீம்’, ஒரு ‘பக் கெட் பிரிஸ்டல்’, நிறைய தீக்குச்சிகளுடன் ஒரு நெருப்புப் பெட்டி.’” மலர்ச்சியான சிரிப்பினிடையே வார்த்தைகளை வெளியேற்றினான்.

“‘ஓ.கே. சேர்.’” சர்வர் அகன்றான்.

தேவனின் கண்கள் முழுமையாக சிறியலதாவின் மேனியில் பார்வையாகப் படர்ந்தன. சிறியலதா நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றை அரைகுறையாக விசிறிய வண்ணம் தலைகுனிந்தாள்.

கம்பஹா ரயில் நிலையத்தில் இருந்து புறப்படும் வீதி ஒன்று ஏதோ கிராமத்தை அடைகிறதாம். அவ் வீதியின் அடிப்பகுதியின் இரு மருங்கிலும் வயல்களும், தென்னத் தோப்புக்களும், வளர்ச்சியுறாத காடுகளும், ஐதான நிலையிலான குடியிருப்புக்களும் ஒரு கிராமத்தின் அர்த்தத்தை விளக்குகின்றன. அவ்வாறான ஒரு பிற்போக்கான இடத்தில் இருந்து, கிராமத்து மண் செருப்புக்களில் ஒட்டிய நிலையில், சிறியலதா அலுவலகம் வருவாள். முழுக்க, முழுக்க சிங்களத்திலேயே பேசுவாள். அவள் உடலில் அழகு, கவர்ச்சி ஆகியன ஓரளவு ஒட்டியிருந்தன. ‘கிராமத்து முக வெட்டு’ இருந்தாலும், அவளில் ஒரு செழுமை மறைந்திருந்தது.

தேவன் மீண்டும் சிறியலதாவை பார்த்துச் சிரித்தான்.

“‘ஏன் சிரிக்கிறீங்க?’” சிறியலதாவின் வார்த்தைகளில் சினுங்கல் நிறைந்திருந்தது.

சர்வர் போன கையுடன் திரும்பி வந்தான். பணிவுடன் இரு கோப்பை ‘புருட் சலட் வித் ஐஸ் கிரீமையும்’, ‘ஒரு பக் கெட் பிரிஸ்டலையும்’, நெருப்புப் பெட்டியையும் மேசையில் வைத்து விட்டுச் சென்றான்.

“‘தேவா, நான் சில விஷயங்களைப் பற்றி அறிய வேணும்.’” மேசையின் மீதிருந்த தேவனின் கையை சிறியலதா மெல்ல பற்றினாள்.

“என்ன விஷயம்?” சிகரெட்டை உதட்டில் பொருத்தியபடி தேவன் கேட்டான்.

“உங்கட குடும்பத்தைப் பற்றி, இன்டைக்காவது கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்.”

தேவன் அலட்சிய பார்வை ஒன்றை வீசினான். “அதெல்லாம் இப்ப என்னத்துக்கு? அதைப் பற்றிக் கதைக்கவா நாங்க இஞ்ச வந்தம்? ‘ஐஸ் கிரீம்’ உருகுது. முதல்ல அதைக் குடி.”

சிறியலதாவின் முகம் உற்சாகத்தை இழந்தது. “என்ர வருங்கால சொந்தக்காரங்களைப் பற்றி நான் அறியக் கூடாதா? இரண்டு, மூன்று வரிகளில் உங்கட குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.”

“இரண்டு, மூன்று வரிகளில் சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு எங்கட குடும்பம் சிறிச இல்ல. எங்கட குடும்பம் எண்ணிக்கையில் பெரிச. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் விருப்பம் அறவே இல்லாத பெற்றாருக்கு நான் தான் மூத்த ஆண் பிள்ளை. ஒரு அக்கா, ஒரு தம்பி, ஐஞ்ச தங்கச்சிமார் என்று குடும்பத்தில எட்டுப் பிள்ளைகள். இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்த வீட்டிலேயே செத்து விட்டுதுகள். மூன்று வருஷம் புற்று நோயால அவதிப்பட்டு அழுந்தின அப்பா கடைசியில் நிறைய கடன்களை வைச்சு விட்டு செத்து விட்டார். என்னைத் தவிர எல்லாருமே ஊரில் அதாவது பருத்தித் துறையில் இருக்கினம்.”

தேவன் பேசி முடிப்பதற்குச் சிறியலதாவின் முகம் பல்வேறு உணர்ச்சிகளின் நிலைக் கண்ணாடியாக விளங்கியது. தேவன் கூறுவதை நம்ப முடியாதவன் போல செவி மடுத்தவன் இறுதியில், “அக்கா கலியாணம் முடிச்சிட்டாவோ?” எனக் கேட்டான்.

“ஓமோம். ஆனால், இப்ப விதவை. ஒரு குழந்தை இருக்குது..... சியாமளா.....” தேவன் பெருமூச்செறிந்தான்.

“அத்தான் எப்படி செத்தவர்?”

“மதவாச்சியில் ஆரோ சுட்டுப் போட்டாங்க.”

சிறியலதாவின் மூளையில் ‘அந்த’ உண்மை தட்டுப்பட்டது. தேவனின் குடும்பத்தின் நீட்டல், பெருக்கலையிட்டு மேலும் கேள்விகள் கேட்பதை விட்டவன், ‘புருட்சலட் வித் ஐஸ் கிரீமை’ சுவைத்தான்.

தேவனின் வாயின் ஊடாக புகை வெளிக்கிளம்பியது. அதே நேரம், அவன் உள்ளமும் புகைந்தது.

(10)

தியாகுவின் தந்தை கோவிந்தபிள்ளை இறக்கும் தறுவாயிலும் சரி, இறந்த பின்னரும் சரி அக்குடும்பத்திற்கு தன்னாலான உதவிகளை நல்கியவர் முன் வீட்டுப் பொன்னம்பலம். அவருக்கு தியாகு மீது அளவு கடந்த அன்பு இருந்தது. தியாகுவுடன் அந்நி

யோன்னியமாக பழகுவதுடன், தேவையான போது புத்திமதி களும் கூறுவார். தியாகுவும் அவரில் மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்டிருந்தான். பல விதங்களிலும் அவர்களுக்கு உதவும் பொன்னம்பலம், அவர்களின் நிதி நிலமை சீரற்றிருந்தால் மட்டும் உதவ மாட்டார். ஏனெனில் அவர் 'பென்ஷனையே' முழுமையாக நம்பி வாழ்பவர். செலவுக்கு, 'பென்ஷன்' காசு சமன் என்ற நிலையே அவர் வீட்டில் நிலவியது.

தியாகு, வாசிகசாலைக்கு கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் போது தான் "மேனே" என்று பொன்னம்பலம் அழைப்பு விடுத்து தன் மனதில் இருந்த யோசனை ஒன்றை வெளியிட்டார்.

"தியாகு, உங்கட குடும்பத்துக்கும் உணவு முத்திரை கிடைக்கும். நீ ஒருக்கால் விதானையாரைப் போய் சந்திக்க கேளன். அவர் 'ரெக்கமண்ட்' பண்ணினால், 'ஏ. ஜி. ஏ.' கண்ணை மூடி ஒப்பம் போடுவார். உங்கட வீட்டுக்கு வாற பிரேமான்ர தேப்பன் தானே 'ஏ. ஜி. ஏ.'? அவர் உங்களுக்கு உதவி செய்வார். பேந்து என்ன? கிழமைக்கு கிழமை அரிசி, மா, சீனி, மண்ணெண்ணெய் எல்லாம் கிடைக்கும். உதுகள் உங்களுக்கு காணாட்டாலும், கொண்ணர் அனுப்புற காசோட ஒரு மாதிரி சமாளிச்சு விடலாம். அரை வயிறும், கால் வயிறுமாக கிடந்து காயத் தேவையில்ல. கொக்காவைத் தவிர எல்லாரும் பள்ளிக் கூடம் போற ஆட்கள் தானே? வயிறு காய்க்கிருந்தால் படிப்பு ஏறுமோ?"

பொன்னம்பலம் கூறியதை அப்படியே தமக்கையிடம் ஒப்பு வித்த தியாகு, "அக்கா, உணவு முத்திரை எடுக்கிறதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறியள்" என யோசனை கேட்டான்.

"அது உன்ர இஷ்டம். இதால எங்கட குடும்ப மானம் போகாது என்று தான் நான் நினைக்கிறன்." மங்களம் நிதானமாகச் சொன்னாள்.

"உத்தியோகம் பார்க்கிற ஆட்களே கள்ளமாக உணவு முத்திரையில் சாமான் வாங்கக்கில நாங்க வாங்கினால் என்னவாம்?" ஜானகி தனது கருத்தை கேள்வியாக எழுப்பினாள்.

"பிரேமாவின்ர அப்பாற்ற தான் 'ஸைன்' வேண்டப் போக வேணும். இதால பிரேமா எங்களை தரக் குறைவாக நினைப்பாபோ?"

"சா! அவ அப்படி நினைக்க மாட்டா. அவ ஒருத்தரையும் தரக் குறைவாக நினைத்துப் பார்க்கிறதில்ல."

ஜானகியின் பதில் தியாகுவின் நெஞ்சை நிமிர்த்தியது.

தாயிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டான். இலட்சுமிப்பிள்ளை எதிர்மாறான கருத்தைக் கொண்டிருந்தான். தியாகுவை வார்த்தைகளால் அபிஷேகம் செய்தான். "டேய், உனக்கு வெட்கம் இல்லையோடா? நாங்கள் பிச்சைக்காரங்களோ? கொப்பர் விட்டுப் போன பத்துப் பரப்புக் காணி வரணியில் இருக்குது. அதை வித்து, காசை 'பாங்கில' போட்டால், மாசா மாசம் வட்டி

வரும். கொண்ணர் அனுப்புற காசோட வட்டியையும் சேர்த்தால் சமாளிக்கலாம். உணவு முத்திரை எடுக்கிறதைப் பற்றி கனவிலையும் நினையாதே.”

இலட்சுமிப்பிள்ளை கூறியதைக் கேட்டு தியாகு அளவில்லாத ஆத்திரமுற்றான். “இனே, பேய்க் கதை கதையாதேங்கோ. எனக்கு பின்னால் இன்னும் ஐஞ்சு பெட்டைகள் இருக்குதுகள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதோ? அதுகளுக்கு நாளைக்கு ஒன்று என்டால் சீதனமாக என்னத்தைக் குடுத்து கழிப்பியல்? எல்லாத்துக்கும் வரணிக் காணி தானே இருக்குது? அதையும் வித்துப் போட்டு திண்டு. கழிச்ச ஏப்பம் விடப் போறியளோ? உங்களுக்கு புத்தி பேதவிச்சப் போயிட்டிடுதோ? குடியும் கூத்துமாக இருக்கிற உங்கட மூத்த மேன் காசை சரிவர அனுப்புற மட்டும் உணவு முத்திரை எடுத்தே தீருவன்” என்று தியாகு சபதமிட்டான்.

இலட்சுமிப்பிள்ளை அதன் பின் எவ்வளவோ வாதம் நிகழ்த்திய போதும், தியாகு யாவற்றையும் அசட்டை செய்தவனாக விட்டடை விட்டு வெளியேறினான்.

கடந்த ஒரு கிழமையாக தமது குடும்பம் பணமில்லாமல் தந்தளித்ததையும், தங்கைமார் வெறும் வயிற்றுடன் பள்ளிக்கூடம் போனதையும், ஜானகியின் ‘டியூஷன் ஃபீஸ்’ கட்ட பணம் இல்லாததினால் அவள் மூன்று வகுப்புகளுக்கு போகாததையும் கண்ட பின்னரே உணவு முத்திரை எடுக்குமாறு பொன்னம்பலம் தூண்டிய போது தியாகு அதற்கு இசைந்தான். உணவு முத்திரைக்கான சிபார்சை இறுதியில் பிரேமாவின் தந்தையிடமே பெற வேண்டும் என்பதனால், அது எந்தளவில் ஜானகி மீது பிரேமாவுக்கு உள்ள மரியாதையைத் தணிக்கும் என்ற கேள்வி, எண்ணமாக தியாகுவிடம் புகுந்திருந்தது. ஆனால், கடந்த ஒரு வாரத்துக்குள் நிகழ்ந்து முடிந்த கசப்புச் சம்பவங்கள் அவனது யோசனையை மழுங்கடித்து உணவு முத்திரையை எடுப்பதற்கு சாதகமாகவே விளங்கின.

பொன்னம்பலத்திடம் சென்ற தியாகு அவரது சைக்கிளை இரவல் பெற்று கிராமசேவகரிடம் சென்றான். கிராமசேவகர் கரவெட்டியில் வாசம் செய்தார். பலரிடமும் விசாரித்து, இறுதியில் அவரின் வீட்டை அடைந்த போது, நண்பகலுக்கு மேல் ஆகி விட்டது.

காலை சாப்பிடாததினால் பசி வயிற்றை எரித்தது. கூடவே வெயில் சுட்டெரித்ததினால் தாகம் நாக்கை வரட்டியது. வியர்வையும் வெள்ளமாகப் பெருகி ‘ஷேர்ட்டை’ தெப்பமாக நனைத்து விட்டது.

சைக்கிளில் இருந்து இறங்கிய தியாகு படவையைத் திறந்த போது, உள்ளே கிராமசேவகர் மூன்று பேர்களுடன் மாமர நிழலின் சுகத்தை அனுபவித்த வண்ணம் கள்ளு பருகிக் கொண்டிருந்தார்.

தியாகு தயங்கித் தயங்கி சென்று கிராமசேவகர் முன் பக்கு வமாக நின்றான். கிராமசேவகர் அவனை ரசிப்புடன் நோக்கினார்.

“விதானையார், நான் கோவிந்தபிள்ளையின்ர இரண்டாவது மேன். ஐயா செத்திட்டார். அத்தான் தான் கொஞ்சநாளா எங்கள் கவனிச்ச வந்தார். அவரும் செத்திட்டார். இப்ப எங்களுக்கு ஒரு வரும்படியும் இல்லை. ஒரே கஷ்டம். அது தான்.... உணவு முத்திரை சிபார்க்கு வந்தன். நீங்க தான் தயவு பண்ணி.....”

“உனக்குத் தானே கொழும்பில ஒரு கொண்ணர் இருக்கிறார்? அவர் வீட்டுக்கு காச அனுப்புறது இல்லையோ?” விதானையார் கேட்டார்.

“அனுப்புறவர். அது போதாது. எங்கட குடும்பத்தில மொத்தம் எட்டுப் பேர். அக்காவுக்கு பால் குடிக்கிற ஒரு பொம்பளைப் பிள்ளையும் இருக்குது. ஒரு மாசத்துக்கு ஆறு ‘பக்கெற்’ மாப்பாலாவது வேணும்.”

“கொப்பர் ஏன் உவ்வளவு உருப்படிகளை பெத்தவராம்? இந்தக்காலத்துக்கு உது மெத்திப் போச்சது.” கிராமசேவகரைச் சுற்றி இருந்த மூவரில் ஒருவர் கேட்டு விட்டு நையாண்டி செய்யும் வகையில் சிரித்தார். அவருடன் சேர்ந்து மற்றைய இருவரும் சிரித்தனர்.

தியாகுவுக்கு கோபம் வந்தது. தன்னை இகழ்ந்தவரை சுட்டுடையது போல நோக்கி மனதில் அவரைச் சபித்தான்.

“தம்பி, கொண்ணர் உழைக்க மட்டும் என்னால ஒன்றுமே செய்ய ஏலாது. ‘கொவன்மேந்து’ சட்டம் இதுக்கு இடம் குடுக்காது.” கிராமசேவகர் உறுதியாகச் சொல்லியபடி கள்ளைப் பருகினார்.

“விதானையார், நீங்கள் மனம் வைச்சால்.....”

“தம்பி, என்ர நேரத்தை வீணாக்காதே. எனக்கு நிறைய வேலை இருக்குது. கூலிலுக்கு ஒரு விசாரணைக்காக போக வேணும். நீ இடத்தை காவி பண்ணு.”

வரும் பொழுது சைக்கிள் ‘பெடலை’ மிதிப்பதில் இருந்த உற்சாகம், பயம், ஆர்வம் யாவும் தியாகுவிடம் இருந்து பறந்தோடி விட்டன. மிகக் கஷ்டப்பட்டு ‘பெடலை’ மிதித்தான்.

(II)

பருத்தித்துறையில் இருந்து அந்த தனியார் பஸ் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி ஊர்ந்தது. பஸ்சினுள் மூச்சு விட முடியாத அளவிற்கு சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. வழி வழியே ஏறியவர்கள் உள்ளே இடமில்லாத படியால், பஸ்சின் மேற் புறத்தில் சாமான்களுடன் இரண்டறக் கலந்த நிலையில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

நிறைந்த எண்ணங்களுடன் தியாகு பின் ஆசனத்தில் நெருக்கிப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

உணவு முத்திரை எடுப்பதற்கான சிபார்சுக்கு விதானையா ரிடம் சென்று, அவமானப்பட்டு வந்ததை நினைத்த போதெல்லாம் விதானையார் மீது அளவில்லாத கோபம் கொண்டான். அதே வேளை, தமையனை நினைக்க நினைக்க ஆத்திரம் பெருகி வந்தது. அவரைச் சாட்டாக வைத்து உணவு முத்திரை தர முடியாது என கிராமசேவகர் கையை விரித்துவிட்டார். ஆனால், அந்த அண்ணன் ஊருக்கு எவ்வளவு காசை அனுப்புகிறார் என்றோ, சாராயப் போத்தல்களுக்கு எவ்வளவு செலவளிக்கிறார் என்றோ கிராமசேவகருக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அதை எடுத்துக் கூறி, தமது நிலையை விளக்கினாலும் கிராமசேவகர் நம்பமாட்டார். அப்படியே நம்பினாலும், 'கொவன்மேந்து' சட்டம் இடம் கொடுக்காது என்று சாட்டுக் கூறி தியாகுவின் கோரிக்கையை தட்டிக் கழித்து விடுவார். அவர் சபாவம் அப்படி.

'ஐயா வருத்தம்வந்து படுத்தபடுக்கையான பிறகு எவ்வளவு கஷ்டம்? அவர் இருக்கக்கில அங்கையும், இங்கையும் கடன்பட்டு அக்காவின்ர கவியாணத்தை நடத்தி வைச்சார். அதோட அவர் சீவனை விட்டார். அத்தான் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று எங்களை எல்லாம் கவனிச்சார். எங்கட கஷ்ட காலம் அத்தானும் செத்து விட்டார். அவர்ற்ற பென்ஷனாவதுகெதியில கிடைச்சால் ஒரு மாதிரி சமாளிக்கலாம்.....' தியாகுவின் சிந்தனை நீண்டு சென்றது.

மகாதேவன் இறக்கும்போது 'சேவயராகப்' பணி புரிந்தவர். 'பென்ஷன்' பெறுவதற்குரிய வகையில் அவர் அரசாங்க சேவையில் பல வருடங்கள் கடமையாற்றியுள்ளார். அவர் சகுதியாக இறந்ததினால் உரிய ஆவணங்களைப் பெறுவதில் தியாகு அலைக்கழிந்தான்.

மகாதேவனின் 'பென்ஷன்' எடுப்பது பற்றி எல்லா ஆவணங்களையும் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள அவரது மேலதிகாரியிடம் ஒப்படைத்து விட்டு தியாகு பெருமூச்செறிந்தபோது, 'தம்பி, மரண விசாரணை 'ரிப்போர்ட்' வேணும்' என்று மேலதிகாரி கூறவே, தியாகுவுக்கு தன் மீதே ஆத்திரம் ஏற்பட்டது.

அடுத்த நாள் மதவாச்சிக்கு ரயில் ஏறி திடீர் மரண விசாரணை அதிகாரியைச் சந்தித்து தனது கோரிக்கையை தியாகு முன் வைத்த போது, அந்த அதிகாரி லஞ்சமாக ஆயிரம் ரூபாய் கேட்டார். தியாகு விக்கித்துப் போனான். இப்படி ஏதாவது அவசர தேவை ஏற்பட்டால் காசைப் புரட்டுவதற்காக தன்னுடன் கொண்டு வந்த சியாமளாவின் காப்பை அங்கிருந்த வட்டிக் கடை ஒன்றில் அரை விலைக்கு விற்றான். திரும்பி மரண விசாரணை அதிகாரியிடம் செல்லும் வரை அவன் உள்ளம் அளவுக்கு மீறி அழுதது. 'அத்தான் எத்தனை ஆசையாக காப்பை வாங்கி வந்து

சியாமளாவின்ர கையில் போட்டார்? ஒரு நிமிஷத்தில இருந்த இடம் இல்லாமல் போய்விட்டதே' என மனம் கலங்கினான். கண்களும் ஈரலிப்பாகின.

இப்போது இறப்புச் சான்றிதழுடன் தியாகு யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்கிறான். மகாதேவனின் மேலதிகாரி இனியும் என்னென்ன ஆவணங்களைக் கேட்கப் போறாரோ என்ற எண்ணம் தியாகுவின் மனதில் அடிக்கடி தோன்றி மறைந்தது.

பஸ் புழுதியை வாரி இறைத்தபடி முன்னேறியது. திடீரென வல்லை பாலத்திற்கு அருகில் நின்றது.

“எல்லாரும் இஞ்சை இறங்கி மற்ற பஸ்சில ஏறுங்கோ” என கண்டக்டர் குரல் கொடுக்கவே தியாகு முழித்தான். “ஏன், என்ன விசயம்” என பக்கத்தில் இருந்தவரிடம் வினவினான்.

“தம்பிக்கு விசயம் தெரியாது போல. பாலம் இரண்டாக உடைஞ்சு விட்டுது. ஒரு வாகனமும் அங்கால் பக்கம் போக ஏலாது. நாங்கள் இறங்கி மற்றப் பக்கம் போனால் இந்த பஸ்சில வந்த ஆட்களை ஏத்திக் கொண்டு போறதுக்கு எண்டு அங்கால் பக்கம் பஸ் நிற்கும்.” பக்கத்தில் இருந்தவர் தெளிவாக விளக்கம் அளித்தார்.

மனம் சலித்தபடி தியாகு கீழே இறங்கினான். பஸ்சில் இருந்து ஏனையோரும் இறங்கினர்.

சிறிது தூரம் நடந்த போது அந்த உண்மை தியாகுவுக்கு தெரிந்தது. வல்லைப் பாலம் இரு கூறுகளாகி இருந்தன. இந்தப் பக்கத்திற்கும், அந்தப் பக்கத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு அறுந்திருந்தது.

பஸ்சில் வந்த பிரயாணிகள் யாவரும் முண்டி அடித்தபடி பாலத்தின் அருகாக இருந்த ஒற்றையடிப் பாதையினூடாக நடந்து சென்று, சலசலத்து ஓடிய நீரை கடக்க முற்பட்டனர்.

“தண்ணி முழங்கால் வரைக்கும் தான் இருக்குது.” ஒரு மொட்டைக் கிழவர் தன்பாட்டில் சொன்னார்.

“குண்டு போட்டதாலோ பாலம் உடைஞ்சுது?” ஒருவர் இன்னொருவரிடம் விளக்கம் கோரினார்.

“ஓமோம். அறுவான்கள் போடுறதை சரியாக போட்டால் பாலம் தப்பி இருக்கும். அவங்களுக்கு என்ன? நாங்கள் அல்லோ கஷ்டப்படுறம்.” அந்த இன்னொருவர் புறுபுறுத்தார்.

நீரைக் கடந்தவர்கள் மற்றப் பக்கத்தில் நின்ற பஸ்சில் ஏற முண்டியடித்தனர்.

ஒற்றையடிப் பாதையினூடாக நடந்த தியாகு நீரைக் கடப்பதற்கு முன் ‘லோங்ஸை’ மடித்தான். பின் நீரை கடப்பதற்கு ஓரடி தான் வைத்திருப்பான், அவன் பார்வை ஆச்சரியத்தால் விரிந்து நின்றது. அவன் அருகில் பிரேமா நின்றான். தியாகுவைக் கண்டு பிரேமாவும் ஆச்சரியமுற்றான்.

“தியாகு, நீங்களும் இந்த பஸ்சிலையா வந்தீங்க?” பிரேமா அவசரத்துடன் கேட்டாள்.

“ஓமோம்..”

“நானும் தான் அதில வந்தனான். நான் உங்களைக் காண இல்லையே! நீங்க என்னைக் கண்டீங்களா?”

“அந்த சனக் கூட்டத்துக்குள்ள என்னென்று பார்க்கிறது? முன்னால் நின்ற கிழட்டுப் பிள்ளையின்ர முதுகு தான் எனக்கு எந்த நேரமும் தெரிஞ்சது.” தியாகு மெல்லக் கணைத்தான்.

பிரேமாவும் சிரித்தாள். தியாகு சரளமாகப் பேசியதில் அவளுக்கு ஒரு பக்கம் ஆச்சரியம், மறு பக்கம் ஆனந்தம். வீட்டிலோ, வீதியிலோ கண்டால் ஓரிரு வார்த்தைகளுடன், மனதை புண்படுத்தும் விதத்தில் பேசும் தியாகு, இயல்பாகப் பேசி பிரேமாவை மகிழ்வுட்டினான்.

“தியாகு, எங்க போறீங்க?”

“யாழ்ப்பாணத்துக்கு. அத்தான்ர விஷயமாக போறன். நீர் எங்க போறீர்?”

“கொழும்பில இருந்து ஒரு ‘பிரேண்ட்’ வந்திருக்கிறா. அவ்வைப் பார்க்க போறன்.”

இருவரும் நீரைக் கடந்து தட்டுத் தடுமாறி நடந்தனர். கீழே சேறும், சகதியுமாக இருக்க ஒவ்வொரு அடியையும் கவனமாக வைக்க வேண்டி இருந்தது. தியாகுவும், பிரேமாவும் அருகருகாக நடந்தனர். இருந்தாற்போல, “தியாகு, எனக்கு பயமாக இருக்குது. கால் புதைபுற மாதிரி இருக்குது. என்ர கையைப் பிடியுங்கோ” என்ற பிரேமா கையை நீட்டினாள்.

தியாகு அவள் கையைப் பற்றவில்லை. அந்தரத்துடன், அச்சத்துடன் பிரேமா வை நோக்கினான்.

“தியாகு, பிளீஸ் பிடியுங்கோ. விழுந்து விடுவன்.”

பிரேமாவின் கையை தியாகு பற்றினான். அந்த ஸ்பரிசும்... அவன் என்றுமே அனுபவிக்காதது. அது புதுமையானது. அவன் முழு உடலின் பலத்தையும் உறிஞ்சியது போன்ற உணர்வினை ஊட்டியது.

அதன் பின் அந்த பஸ்சில் பிரேமாவுக்கு மிக அருகில் நின்ற படி பிரயாணம் செய்த போது தியாகு ஒரு வித்தியாசமான மனிதனாக உருவெடுத்தான். பிரேமா மீதிருந்த பிடித்தமின்மை அவன் மனதில் இருந்து வழுகியது. அவன் மீது அன்பு சொரிய வேண்டும் என்ற உத்வேகம் அவன் மனதினுள் தோன்றி இறுக்க மடைந்தது.

(12)

சுவோய் தியேட்டர் பல்கனியை அடைவதற்கு மாடிப்படி களில் ஏறிய போது தேவனின் கை சிறியவதாலின் கையுடன்

இணைந்திருந்தது. பெருமையும், ஆனந்தமும் முகத்தில் வியாபித்த நிலையில், சிறியலதாவுடன் மிக நெருக்கமான நிலையில் மாடிப்படிக்களில் ஏறிய தேவன் மேல் மாடியை அடைந்த போது மூச்சிரைத்தான்.

முதல் நாளிரவு நன்றாகக் குடித்து, வெறி மிஞ்சிய நிலையில் சாப்பிடாமல் படுத்ததினால் காலை முழுவதும் தலைதூக்க முடியாத அளவுக்கு தலை 'விண், விண்' என்று வெடித்தது. ஒரு மாதிரி குளித்துவிட்டு அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். அங்கு சென்ற பின் தலையிடி அதிகரித்தது. மாத்திரையை விழுங்கிவிட்டு, இரண்டு இளநீரைப் பருகினான். உடல் குடு அகன்றது. ஆனால், தலையிடி விடாப்பிடியாய் நின்றது.

அரை நாள் லீவு எடுத்து விட்டு அறைக்குப் போய் ஓய்வு எடுத்தால் தலையிடி மாறிவிடும் என்று நினைத்த போது தான் சிறியலதா படத்திற்கு போகும் யோசனையுடன் அவனை நாடினான்.

முதல் தடவையாக இப்படியொரு அழைப்பு விடுக்கிறான். கட்டிக் கழித்தால் அவளுக்கு அவன் மீது இருக்கும் அன்பு குறையலாம். அதனால் அவனை அவள் மறக்கலாம். அப்படியானதொரு சூழ்நிலை உருவாவதை தேவன் விரும்பவில்லை.

உடற்சோர்வினை, தலையிடையை மறந்தான். அரை நாள் லீவு போட்டுவிட்டு இருவரும் வெவ்வேறு வாசல்களால் வெளியேறி, குறிப்பிட்ட இடத்தில் சந்தித்து, ஹோட்டல் ஒன்றுக்குச் சென்று வயிறு புடைக்க சாப்பிட்டனர். பின் சலோய்க்குப் பயணமானார்கள்.

பல்கணியில் ஒரு மூலையில் இருவரும் அமர்ந்தனர். முன்பு கத்திலும், பக்கத்திலும் காதல் ஜோடியினர் தான் ஆசனங்களை ஆக்கிரமித்திருந்தனர்.

படம் தொடங்கியது. சம்பாஷணைகள் அதிகம் இடம் பெற்றன. சிறியலதாவுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. "தேவா..." என அழைப்பு விடுத்தாள்.

"என்ன?"

"ஒன்றுமே விளங்க இல்ல. ஏதாவது கதைப்பமா?"

"என்னத்தைக் கதைக்க?" அவள் கரத்தை தேவன் பற்றினான்.

"நீங்க என்னை கலியாணம் முடிப்பீங்களா?"

சிறியலதாவின் கேள்வி தேவனுக்கு எரிச்சலையூட்டியது. இந்த நேரத்தில் இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கிறாளே என மனதினுள் சினமுற்றவன், வெளிப்படையாக தனது உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தாமல், "ஓ! கட்டாயம்" என்றான்.

"உங்கட அம்மா, அக்கா, தங்கச்சிமார் இதுக்கு அனுமதி தருவினமோ?" அப்பாவி போல், ஆழமான கேள்வியை, அவச

ரத்துடன் தொடுத்தாள்.

“தருவினம். அவையளுக்கு உன்னைப் பற்றி எழுதினன். உன்னைப் பார்க்க வேணும் என்று துடிக்கினம்.” வாய் கூசாது பொய் ஒன்றை தேவன் வெளியிட்டான். அந்தப் பேதைப் பெண் அதைப் பூரணமாக நம்பிவிட்டாள்.

“அப்ப இந்த கிழமை அங்கை போவமோ?”

“இப்ப நிலைமை அங்கை சரியில்லையாம். நிலைமை சீர் திருந்தின பிறகு கூட்டிக் கொண்டு போறன்.”

“கீரிமலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவீங்களோ?”

மனதினுள் அட்டகாசமாகச் சிரித்த தேவன். “ஓ யெஸ்” என்றான்.

தகப்பனின் அந்தியேட்டி கிரியைக்கு கீரிமலைக்கு போக வில்லையே என்று தேவன் மனம் கலங்கிய பொழுது இடைவேளை விட்டது.

(13)

புழுதியை வாரி இறைத்தபடி வந்த காரொன்று தமது வீட்டுப் படலையின் முன்னால் நின்ற போது, முன் விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தவாறு அரிசியில் கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்த மங்களம் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தாள். படலையின் கீழ் பக்கம் தெரிந்த இடைவெளியின் ஊடாக வெளியே பார்த்தவள், காரின் நிறத்தை அடையாளம் கண்டு “அம்மா, கோபால் மாமா வந்திருக்கிறார்” எனக் குரல் கொடுத்தாள்.

இரண்டு, மூன்று தடவைகள் செருமியபடி கோபாலரட்ணம் காரில் இருந்து இறங்கினார். ‘கூலிங் கிளாஸஸ்’ கழற்றியபடி வந்தவர், காலால் படலையைத் திறந்தார்.

மாமனைக் கண்டு மங்களம் எழுந்தாள். “மாமா வாங்கோ” என அன்புடன் வரவேற்றாள்.

கோபாலரட்ணம் முன்னேறி வந்து, மங்களத்தைக் கடந்து சென்று விறாந்தையில் கிடந்த சாய்மனைக் கதிரையில் அமர்ந்தார். “கொம்மா இல்லையோ?”

“ஆட்டுக் கொட்டிலுக்குள் இருக்கிறா, கூட்டிக் கொண்டு வாறன்.” மங்களம் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

இலட்சுமிப்பிள்ளையின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி என்ற உறவுக்குரியவர் கோபாலரட்ணம். சின்ன வயதிலேயே படிப்பைக் குழப்பி விட்டு, சொந்த ஊரை விட்டுச் சென்று, யாழ்ப்பாணத்தில் புடவைக் கடை ஒன்றில் எடுபிடியாக சேர்ந்தவர் அங்கேயே கலியாணம் செய்து, யாழ்ப்பாணமே கதி என அங்கு முடங்கி விட்டார். எடுபிடியில் இருந்து நிரந்தர ஊழியனாகி, இறுதியில் அதே புடவைக் கடையின் முதலாளியான கோபாலரட்ணம் சில வருடங்களிலேயே மற்றொரு புடவைக் கடையையும் தாபித்தார். பணம் பெருகவே, கோழித் தீன் விற்பனையிலும் இறங்கி அதி

லும் வெற்றியீட்டினார்.

நாற்பத்தைந்து வயதுக்குள்ளேயே யாழ்ப்பாண வர்த்தக வட்டாரத்தில் பெயர் போனவராக கோபாலரட்ணம் விளங்கினார். சில பொது வைபவங்களுக்கு பிரதம விருந்தினராகவும் அழைக்கப்பட்டார். அரசியலில் குதிக்கவிருந்தவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சூழ்நிலையின் நிமித்தம் அரசியலை மறந்தார்.

கோபாலரட்ணம் தன் சொந்த ஊருக்கு வருஷத்திற்கு ஒரு முறை அல்லது இரு முறைகள் தான் வருவார். அதுவும் தனியாகத் தான் வருவார். மனைவியையோ, பிள்ளைகளையோ கூட்டிக் கொண்டு வரமாட்டார். அவர் கலியாணம் கட்டிய காலத்தில் ஊரவர்கள் அவர் மனைவியை சாதி சரியில்லை என்று கூறி ஒதுக்கியதனால், ஒரிரு தடவைகளுக்குப் பின் அவளையோ, அல்லது அதற்குப் பின் தோன்றிய பிள்ளைகளையோ கூட்டிக் கொண்டு வரவில்லை.

“எங்கடை ஊரவங்களுக்கு சாதிச் செருக்கு மெத்திப் போச்சுது” என்று ஒவ்வொரு தடவையும் சொந்தக்காரர் ஒருவரிடமாவது கூற அவர் தயங்க மாட்டார்.

இலட்சுமிப்பிள்ளையிடம் வந்தால் ஒரு நேரச் சாப்பாட்டை அங்கு வைத்துக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை. வெறுங் கையுடன் வந்து வயிற்றை நிரப்ப விரும்பாத அவர், வரும் போதே கோழி, நண்டு, இறால், கணவாய் என்று அகப்படுவதைக் கொண்டு வந்து நீட்டுவார். இலட்சுமிப்பிள்ளையும் உறவு விட்டுப் போய் இருந்தாலும் தம்பிக்கு சுவைபட சமைத்துக் கொடுப்பான். “அக்கா, உங்கட சாப்பாட்டில இருக்கிற ருசி, சுவை அன்னபாக்கியத்தினர் சாப்பாட்டில இருக்கிறதில்ல” என்று தன் மனைவியை தாழ்த்தி, மூக்கை உறிஞ்சியபடி கூறும் போதெல்லாம் அங்கு தென்படும் மருமக்கள் மாமனைப் பார்த்துச் சிரிப்பார்கள்.

சேலைத் தலைப்பில் ஈரக் கையை தொடைத்த படி இலட்சுமிப்பிள்ளை வந்தாள். “ஆட்டுக் கொட்டிலில வேலையாக இருந்தன்” என்று சமாதானம் கூறும் பாணியில் கூறியவள், நிலத்தில் அமர்ந்தாள்.

கோபாலரட்ணம் அர்த்தத்துடன் புன்னகைத்தார். மங்களம் வந்து தேநீரை அவரிடம் பக்குவமாக நீட்டினாள். “உனர் பாடும் இப்படியாகி விட்டுது. நேத்துத் தான் நீ கலியாணம் முடிச்ச மாதிரி இருக்குது. அதற்கிடையில் பூவையும், பொட்டையும் இழந்திட்டாய்.” கோபாலரட்ணம் கூறியபடியே தன் மடியில் இருந்த ‘பிஸ்கெட்’ பெட்டியை அவரிடம் நீட்டினார்.

அதைப் பெற்ற மங்களம், ஒரு முறை மூக்கை உறிஞ்சிய படியே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

“தம்பி, சாப்பாட்டுக்கு நிற்கப் போறியோ? இல்லாட்டால்.....” இலட்சுமிப்பிள்ளை இழுத்தாள்.

“இல்ல அக்கா, அவசர வேலை இருக்குது. போக வேணும்.”

ஜானகி வந்தாள். மாமன் முன் அமர்ந்தாள். “பிள்ளை, உங்கட பாடு எல்லாம் எப்படி போகுது?” கோபாலரட்ணம்

கேட்டார்.

“ஏதோ ஒரு மாதிரி போகுது.”

“கொண்ணர் காசு அனுப்புறவரோ?”

“ஓமோம்.”

“எவ்வளவு அனுப்புறவர்?”

“தெரியாது. சின்னண்ணா தான் ‘மணியோர்டரை’ மாத்துறவர்.”

ஜானகியின் பதில் கோபாலரட்ணத்திற்கு திருப்தியாக விளங்கவில்லை. தமக்கையைப் பார்த்து “எவ்வளவு?” என்ற தோரணையில் கண்களால் வினாவினார்.

“முன்னூறு தான். அவன் அனுப்புற ‘மணியோர்டரை’ மாத்துறதுக்கு கூட எவ்வளவு வில்லங்கம்.”

“முன்னூறு?” நம்ப முடியாதவர் போலக் கேட்ட கோபாலரட்ணம், “இந்தக் காலத்தில முன்னூறு எங்கை காணும்? ஒரு கிழமைக்கு கூட காணாது. என்ற நாய்களுக்கு மட்டும் நான் மாசத்துக்கு இரண்டாயிரம் அளவில செலவளிக்கிறன்” என்று பெருமை படரச் சொன்னார்.

“அவனுக்கும் கொழும்பில எவ்வளவு செலவு இருக்குது? அறை வாடகை, சாப்பாட்டுக் காசு, ‘லோன்ரி’ காசு.....” இலட்சுமிப்பிள்ளை மூத்த மகனுக்கு ஆதரவாகப் பேசினான்.

“மகாதேவன் ‘பென்ஷன்’ வந்திட்டுதோ?”

“இன்னும் இல்லை. அதுவும் இழுப்பது. தியாகுவுக்குத் தான் அலைச்சல். அவன் படிப்பும் குழம்புது.”

கோபாலரட்ணம் சில வினாடிகள் மௌனமாக இருந்தார். அவர் முகத்தில் ஒரு சிறு தனிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதை ஜானகி அவதானித்தாள். அவர் இரு தடவைகள் செருமினார். “என்ற புடவைக் கடையில் ஒரு ஆளுக்கு வேலை இருக்குது. உங்கள்ல ஆராவது ஒருத்தருக்கு அந்த வேலையை தருவன். யாழ்ப்பாணத்தில என்ற வீட்டிலேயே தங்கலாம். சம்பளமாக ஐநூறு அளவில தருவன். மூன்று வேளை சாப்பாடும் கிடைக்கும்.”

கோபாலரட்ணம் கூறி முடித்ததும் தமக்கையையும், ஜானகியையும் மெல்லிய புன்னகையுடன், சுவாரஷ்யமாகப் பார்த்தார்.

“உன்ர கடையில் வேலை செய்யக் கூடிய ஆள் என்டால் தியாகு தான் இருக்கிறான். ஆனால், அவன் படிக்கிற பிள்ளை.” இலட்சுமிப்பிள்ளை சொன்னான்.

“எனக்கு பெட்டை தான் தேவை. என்ர புடவைக் கடையில் பெடியள் இல்லை. எல்லாமே பெட்டையள் தான். அதோட மூத்த மருமோளுக்கு இந்த மாதம் பெறுமாதம். பெட்டை என்டால் அவவுக்கும் கூட மாட உதவி செய்யலாம்.”

கோபாலரட்ணம் வீட்டை விட்டுச் சென்று நீண்ட நேரமாகிய

பின்னரும் ஜானகியின் மனதை ஒரு வீடயம் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

(14)

அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்த வண்ணம் தேவன் வீட்டு நினைவில் லயித்திருந்தான்.

மங்களத்தின் நினைவு அவனை அளவுக்கு அதிகம் வாட்டியது. மகாதேவன் இறந்த பின் அவன் ஊருக்குப் போகவில்லை. இரு தடவைகள் போவதற்கு முயற்சித்த போதும், கடைசி நேரத்தில் பயணத்தை ரத்துச் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஒரு தடவை அவனது மேலதிகாரி திடீரென லீவு எடுக்க வேண்டியிருந்தது. அதனால் தேவனுக்கு லீவு எடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. இரண்டாவது தடவை போக எல்லா ஆயுத்தங்களும் செய்து ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சென்ற போது ரயில் அனுராதபுரம் வரை மட்டுமே செல்லும் என அறிவிக்கப்பட்டதனால், ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்து விட்டான். ஆனால், இந்தக் கிழமை இறுதியில், ஐந்து நாட்கள் லீவு எடுத்து ஒன்பது நாட்களை கழித்து விட்டு வரவேண்டும் என எண்ணினான்.

வீட்டுக்குப் போகும்போது என்னென்ன சாமான்கள் வாங்கிச் செல்ல வேண்டும் எனச் சிந்தித்தான். ஊரில் சில சாமான்களுக்கு பெருத்த தட்டுப்பாடு நிலவுவதாக கூறி தட்டுப்பாடான சாமான்களின் பட்டியலை இரண்டு நாட்களுக்கு முந்தான் தேவனுடன் ஒன்றாகப் பணிபுரியும் சுந்தரமூர்த்தி வெளியிட்டிருந்தான். அந்தப் பட்டியல் நீண்டது. அதில் குறிப்பிட்ட சில சாமான்களை வாங்கத்தான் அவனிடம் பணம் இருந்தது. அந்த சாமான்களை மாலையில் வாங்குவது எனத் தீர்மானித்தான்.

தாயின் நினைவு மனதை எட்டிப் பார்த்தபோது அவளது கோலம் அவனுள் பச்சாதாபத்தை ஏற்படுத்தியது. தாய் பெரும்பாலும் நரைத்த சீலைகளைத் தான் அணிவது வழக்கம். இதை யிட்டு தாயிடம் சாடை மாதையாக தேவன் குறிப்பிட்ட போதெல்லாம், “எனக்கு என்னத்துக்கு புதுசு? நான் பழசு. இன்டைக்கோ, நாளைக்கோ கட்டை ஏறுகிறவளுக்கு புதுசு போட்டு வடிவு பார்க்கப் போறியா” என்று சொல்வான்.

வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் தேவன் தாய்க்கு ஒரு சேலை வாங்கிக் கொடுத்தான். அவ்வளவு தான். அதன் பின் வாங்கிக் கொடுக்கும் சக்தி அவனிடமிருந்து விடை பெற்றிருந்தது. இம்முறை அவளுக்கு ஒரு சேலை வாங்க வேண்டும் என்று மனதினுள் அடிக்கடி கூறினான்.

மாலை அலுவலகம் மூடிய போது, சிறியலதாவிடம் சொல்லி விட்டு நேரே கோட்டைக்குச் சென்றான்.

யோர்க் வீதியூடாக, கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையத்தின் அருகாக சென்றபோது, எதிர்ப்புறமாக வந்த ரவீந்திரனைக் கண்டு தேவன் ஆச்சரியமுற்றான்.

“ஹலோ ரவி” என்று தேவன் கையை நீட்டியபோது, “ஹலோ தேவா” என கை குலுக்கிய ரவீந்திரன் அவனை வீதியோரத்திற்கு கூட்டிச் சென்றான்.

இருவரும் குசலம் விசாரித்தனர்.

ரவீந்திரனும், தேவனும் ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்கள். ரவீந்திரன் இரண்டு வகுப்பு குறையப்படித்தவன். நெல்லியடியைச் சேர்ந்தவன். ஆனால், இருவருக்கும் இடையில் நட்புறவு இருந்தது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் வேலை கிடைத்து ரவீந்திரன் சலூதி அரேபியாவுக்கு போயிருந்தான். இப்பொழுது தான் முதற் தடவையாக இலங்கைக்கு வந்திருந்தான்.

ரவீந்திரனின் தோற்றத்தில் தெரிந்த பொலிவு, முகத்தில் மறைந்திருந்த கம்பீரம் ஆகியன தேவனுக்கு பிரமிப்பை ஊட்டின.

“சலூதி சாப்பாடு ஆளை நல்லாக கொழுக்க வைத்துவிட்டது போல” என தேவன் கூறினான்.

“ஓமோம்” என அசடு வழிந்த ரவீந்திரன், சில வினாடிகள் தேவனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினான். “தேவன், நீங்க எல்லாம் எப்படி ‘சிலோனில’ இருக்கிறீங்க?”

“ஏன் ‘சிலோனில’ என்ன குறைச்சல்?”

“நான் சலூதியால வந்து ஒரு கிழமையாகுது. இன்னும் ஊருக்குப் போக முடிய இல்ல. அங்கை ஒரே சண்டையாம். அடிக்கடி குண்டு போடுறாங்களாம். இந்த கரைச்சலுக்குள்ள நீங்க எல்லாம் எப்படி வாழறீங்க? எப்படி பயணமெல்லாம் செய்யறீங்க?”

“எங்களுக்கெல்லாம் பழகிப் போச்சது. முதல்ல தான் பொம்பர்களை கண்டு பயந்தம், ஓடினம். குண்டுகளுக்கு பயந்து பதுங்கு குழிக்குள்ள பாய்ந்தம். இப்ப அப்படி இல்ல.”

“அய்யோ, எனக்கென்டால் பயமாக இருக்குது. இப்படி நிலைமை இருக்குது என்று தெரிஞ்சிருந்தால் இஞ்ச வராமல் அப்படியே இந்தியாவுக்கு போயிருப்பன்.”

“அப்ப ஊருக்கு போகவில்லையோ?”

“இல்ல, நாளைக்கு மட்ராஸ் போய் அங்கை கொஞ்ச நாள் இருந்துட்டு சலூதிக்கு போகப் போறன்.”

“ரவி, நான் நாளைக்கு ஊருக்கு போறன்.”

“அப்ப இனி நாங்க சந்திக்க முடியாது. என்டபடியால் நாங்க இரண்டு பேரும் இன்றைய பொழுதை மறக்க முடியாத அளவுக்கு ‘என்ஜோய்’ பண்ண வேணும்.”

“என்ன மாதிரி?”

“என்ர ஹோட்டல் அறைக்கு வாரும். சொர்க்கத்தை காட்டுறன்” என்ற ரவீந்திரன் நடந்தான். எவ்வித யோசனையும் இன்றி தேவன் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

பம்பலப்பிட்டி சந்தியில், ஒரு சாதாரண ஹோட்டலில் அறையொன்றை ரவீந்திரன் எடுத்திருந்தான். அங்கு போனவுடன்

அவன் விஸ்கி போத்தலை தேவனிடம் நீட்டினான்.

“குடியும். நான் கொஞ்சம் தான் குடிப்பன். மற்றவையல் குடிச்சு வெறிப்பதை பார்த்து பரவசம் அடையவன்” என்ற ரவீந்திரன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்.

சர்வர் சோடாவைக் கொண்டு வர முன் தேவன் இரண்டு ‘டிரிங்’ விஸ்கியை குடித்து விட்டான். அதன் பின் பல விஷயங்களைப் பேசினார்கள்.

நள்ளிரவு தான் போத்தலின் வெறுமையான அடிப்பாகம் ரவீந்திரனின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

“போதுமோ? இல்லாட்டீர்ல் வேறே ஏதாவது ‘ஓடர்’ பண்ணட்டுமோ?” ரவீந்திரன் கேட்டான்.

“ஒரு கூல் பியர் ஓடர் பண்ணும்..”

எல்லாம் முடிந்து அந்த அறையை விட்டு தேவன் வெளியேறிய போது அதிகாலை இரண்டு மணியாகிவிட்டது. தனது அறைக்குச் செல்லும் வழியில் இரு தடவைகள் வாந்தி எடுத்தான்.

எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி அறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்து படுக்கையில் விழுந்தான். மீண்டும் கண்விழித்த போது பத்து மணியாகிவிட்டது.

காலையில் ஊருக்கு போகவிருந்த திட்டம் தவிடு பொடியாகி விட்டதே என எண்ணியபோது தன் மீதே ஆத்திரம் வந்தது. தன் நெஞ்சையே பல தடவைகள் மாறி மாறி அடித்தவன், ஒப்பாரி வைத்து அழுதான். பின் சோகம் தாளாமல் அப்படியே படுத்து விட்டான்.

பேராதனைக்கு போன சந்திரன் அறைக்கதவை திறந்து உள்ளே வந்தபோது, தேவன் நிலத்தில் கிடந்தான்.

(15)

மூன்று நாள் தொடர்ச்சியாக ஊரடங்குச் சட்டம்போட்டு, நான்காவது நாள் அது நீக்கப்பட்ட போது பருத்தித்துறை ‘டவுன்’ சனக் கூட்டத்தினால் நிரம்பி வழிந்தது. புற்றீசல் போல, ஏதோ விடுதலை கிடைத்து விட்டது போன்ற நிலையில், மக்கள் வீதியில் திருவிழாக்களை நினைவுறுத்தும் வகையில், வாகன ஓட்டத்தை ஸ்தம்பிக்க வைத்தபடி திக்கு திக்காக நடந்து சென்றனர். எல்லோர் செயல்களிலும் அவசரம், வேகம்.....

அந்த மக்கள் வெள்ளத்தில் தியாகு எதிர் நீச்சல் அடித்த படி சந்தையை நோக்கி விரைந்தான். முதல் நாள் ஒரு நேரம் மட்டுமே சாப்பிடுவதற்கான சூழ்நிலை அவன் வீட்டில் நிலவியது. சந்தையில் ஏதாவது காய், பிஞ்சை, அரிசியை வாங்கிச் சென்றால் தான் மதிய சாப்பாடு பரிமாறப்படும் நிலை வீட்டில் நிலவியது. மாப்பால் முடிந்ததால் அதிகாலையில் இருந்தே சியாமளா

தொண்டை கிழியக் கிழிய கத்தினாள்.

எவ்வித சிந்தனையும் இன்றி, தனது குறிக்கோளை அடைய வேண்டும் என்ற நினைப்பில் தியாகு கால்களை எட்டி வைத்து நடந்தான். நாலைந்து பேர் அவனை இடித்தபடி கடந்து சென்றனர். அந்த அடர்த்தியான மக்கள் கூட்டத்தினுள் யதேச்சையாக பிரேமாவை கண்டு தியாகு ஆச்சரியமடைந்தான்.

“பிரேமா” என உரத்துக் கூப்பிடவே அவள் நின்றாள். தியாகுவைக் கண்டவள் மலர்ச்சியான புன்னகையை உதிர்த்த படி அவனிடம் வந்தாள். அந்த சொற்ப வேளைக்குள், வல்லை யில் நடந்த சம்பவம் அவன் மனத் திரையில் தோன்றியது.

வல்லை ஏரியைக் கடப்பதற்கு தனக்கு உதவுமாறு பிரேமா கையை நீட்டியபோது..... தயங்கியவாறு அவள் கையைப் பற்றிய போது..... அதனால் ஏற்பட்ட உணர்வின் தாற்பரியத்தினால் தன் நிலையை மறந்த போது..... தியாகுவுக்கு பிரேமா மீது தான்தோன்றித்தனமான விருப்பு பிறந்தது.

மறு புறத்தில் இருந்த பஸ்சில் ஏறும் வரை பிரேமா அவன் கையை இறுகப் பற்றி இருந்தமை, அவனுள் ஆழமான அன்புக்கு, பற்றுதலுக்கு வித்திட்டது. பிரேமா தன்னுடன் உராய்ந்த வண்ணம் நடந்த போது தியாகு உவகையுற்றான். மனக் களிப்படைந்தான். சகானுபவத்தில் சிக்கித் தவித்தான்.

பிரேமாவைக் கண்டால் வெறுமையான புன்னகையை, ஓரிரு வார்த்தைகளை வெளியிடும், சிலேடையான, கிண்டலான வார்த்தைகளை வெளியிட்டு அவள் மனதைப் புண்படுத்தும் தியாகு அவள் மீது அதீத அன்பைச் செலுத்தும் சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

மீதிப் பயணத்தின் போது தனக்கு மிக அருகில், தன் உடலுடன் ஒட்டியவாறு, சரளமாகப் பேசிய வண்ணம் பிரேமா வந்த போது தன் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கையை வைத்திருக்கிறாள் என்பதை தியாகுவினால் பூரணமாக உணர முடிந்தது. இவ்வளவு காலமும் காரணமின்றி அவளைச் சீண்டியும், கலவரப்படுத்தியும், புண்படுத்தியும் அவள் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் சரளமாகப் பழகியதில், பேசியதில் தியாகுவுக்கு அவள் மீது மேலும் அன்பு சொரிய வேண்டும் என்ற ஆர்வம், அவா, ஆசை ஏற்பட்டன.

பஸ் யாழ்ப்பாணத்தில் இறுதியாக தரித்த போது இருவரும் இறங்கினர்.

“தியாகு, எத்தனை மணிக்கு திரும்பிப் போறீங்க?” இறங்கியவுடன் பிரேமா கேட்டாள்.

“இஞ்ச இருந்து இன்னொரு பஸ் பிடிச்ச கச்சேரிக்கு போக வேணும். அங்க பத்து நிமிஷ வேலை தான் இருக்குது. எப்படியும் இரண்டு மணித்தியாலத்துக்குள்ள இஞ்ச நிற்பன்” என்று தியாகு

உற்சாகத்துடன் சொன்னான்.

பிரேமா கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். “ஓ. கே. என்னாலும் இரண்டு மணித்தியாலத்தில இஞ்ச வர ஏலும். நீங்க முதல்ல வந்தால் எனக்காக நில்லுங்க. நான் முதல்ல வந்தால் உங்களுக்காக நிற்கிறன். இரண்டு பேரும் திரும்பி ஒன்டாகப் போகலாம்.”

தியாகு சில வினாடிகள் ஆறறிவில் ஓர் அறிவை இழந்த நிலையில் நின்றான். பிரேமா நடந்து செல்வதை எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி பார்த்தபடி நின்றான். சைக்கிள்காரன் ஒருவன் அவனை உரசியபடி சென்ற போதே தியாகுவுக்கு விழிப்பு வந்தது.

பிரேமாவின் எண்ணம் கலைந்த பின்னரும் அவன் இயல்பு நிலைக்கு வரவில்லை. கனவுலகில் நடப்பது போல் நடந்து சென்று கச்சேரிக்கான பஸ்சில் ஏறினான்.

மகாதேவனின் மேலதிகாரியைச் சந்தித்து அவரிடம் இறப்புச் சான்றிதழை தியாகு நீட்டினான். அதைப் பெற்ற மேலதிகாரி, “மகாதேவன் ஒரு விசுவாசமான ‘வேக்கர்’. அவருக்கு நான் உதவி செய்ய வேணும். எப்படியும் இரண்டு மாசத்துக்குள்ள ‘பென்ஷனை’ எடுத்துத் தர உதவி செய்யுறன்” என மேலதிகாரி கூறிய போது ஏதோ ஒரு சுமை நெஞ்சில் இருந்து இறங்குவது போன்று தியாகுவுக்கு இருந்தது.

“இனிம நான் வரத் தேவையில்ல தானே?” தியாகு கேட்டான்.

“இல்ல. அக்கா தான் ஒருக்கால் வர வேணும். நாங்க ‘லெட்டர்’ போட்டாப் போல வந்தால் போதும்.”

தியாகு அவரிடம் விடை பெற்று மீண்டும் யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்திற்கு வந்தான்.

பிரேமா சொன்னபடியே, சொன்ன இடத்தில் நின்றாண்டு அவனைக் கண்டு தியாகு பூரித்தான்.

“தியாகு, என்ற ‘பிரேண்ட்’ எங்கேயோ போயிட்டா. போன கையோட திரும்பி வந்து விட்டன். சரியாகச் சொன்னால் ஒரு மணித்தியாலமும் இருபது நிமிஷங்களும் உங்களுக்காக நின்றன்” என்றாள் பிரேமா.

பிரேமா கூறியதைக் கேட்டு தியாகுவின் இதயம் ஒரு முறை குளிர்ந்தது. பின் படபடத்தது. சந்தோஷம் தங்கு தடையின்றி உடல் முழுவதும் வியாபித்தது. பிரேமாவை பரவசத்துடன் பார்த்தான். அவளுடன் தொடர்ந்து பேசுவதற்கு வார்த்தைகளைப் பொறுக்கிய போதும், அவற்றை கோர்வையாக்கி வெளியிட முடியாத அளவுக்கு உணர்ச்சி தளும்பிய நிலையில் விளங்கிய தனால் மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்த படி பஸ்சில் ஏகாந்தமாக ஏறினான்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின் இரவு பாயில் கிடந்த படி பிரேமாவின் உருவத்தை நெஞ்சில் உருவாக்குவதும், அழிப்பதுமாக

நேரத்தைக் கடத்தினான். பிரேமாவை மீண்டும் காண வேண்டும் என்ற ஆசை துளிர் விட்டு, நாட்கள் கடக்க விகாரமடைந்தது. இறுதியில் அது ஒரு வெறியாக கிளம்பவே அவள் வீட்டுக்கும் போக எத்தனித்தான். ஆனால், அவள் நோக்கத்தை, எண்ணத்தை, முடிவை அறியாமல் சென்று மூக்குடைபட அவன் விரும்பவில்லை. அதற்கான சந்தர்ப்பத்திற்கு காத்திருப்பதே மேல் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

அந்தச் சந்தர்ப்பம் தற்செயலாக பருத்தித்துறை டவுனில் ஏற்பட்டு அவளைக் கண்டு “பிரேமா” என அவன் உரிமையுடன் அழைத்த போது, அவள் அவனிடம் வந்தாள். அவளுடன் முதலில் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் அவன் திக்குமுக்காடினான். பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது என சிந்தனையைக் குழப்பியபோது, “மூண்டு நாளா ஒரே சிறை தான். என்ன செய்திங்க?” என பிரேமா வாயெல்லாம் பற்களாக கேட்டாள்.

“என்னத்தைச் செய்யுறது? படிச்சன். கொஞ்சம் கதைப் புத்தகங்கள் வாசித்தன். பாட்டு கேட்டன். மிச்ச நேரத்தில யோசனை தான்.”

“என்ன யோசனை?”

பிரேமாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? அவளைப் பற்றி நினைத்து வேறொர் உலகில் உலா வந்ததைச் சொல்வதா? அல்லது, உண்மையை மறைத்து பொய்யொன்றை அவிழ்த்து விடுவதா?

“என்ன யோசனை என்று சொல்லுங்களேன்.”

“எல்லாம் உம்மைப்பற்றித் தான்.”

“என்னைப் பற்றியோ?”

“ஓமோம்.....”

பிரேமா சம்பாஷணையை தொடர முற்பட்ட போது “வாறாங்க, வாறாங்க” என்று ‘யாரோ’ கத்துவது கேட்டது.

“ஓடுங்கடா..... ஓடுங்கடா.....”

சனம் சிதறிய வண்ணம் ஓட்டம் பிடித்தது.

எல்லாமே கண் இமைக்குள் நடந்து விட்டது.

பிரேமா எங்கு போனாள் என்றே தியாகுவினால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. காட்டாறு சிறு துரும்பை அள்ளிக் கொண்டு போனது போல, சனக் கூட்டத்தின் வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் பிரேமா அள்ளப் பட்டுப் போனாள்.

மனம் சோம்பிய நிலையில் தியாகு அவ்விடத்தை விட்டு மறைந்தான்.

(16)

இலட்சுமிப்பிள்ளை பெருத்த சரீரத்தையுடையவள். ஊளைச்சதை உடம்பில் நிறைய ஒட்டி இருந்தது. வயது ஐம்

பத்தைந்தை தாண்டாத போதும், அவளது தோற்றமும், நடையும் அவளை அறுபத்தைந்தில் நிறுத்தியது. மகா சோம்பேறி. மங்களம் பருவத்திற்கு வந்த நாளில் இருந்து பிடித்த சோம்பல் இன்னும் அகலவில்லை. சமையலைக் கவனிக்க மங்களம், வீட்டைக் கூட்டிப் பெருக்க ஜானகி, முற்றத்தை சுத்தப்படுத்த தியாகு என்று வீட்டு வேலைக்கு ஆட்கள் இருக்கவே இலட்சுமிப் பிள்ளைக்கு கூப்பன் கடைக்குப் போகும் பணி ஒன்று மட்டுமே இருந்தது. மற்றும்படி வருவோர், போவோருடன் ஊர் புதினங்களைப் பரிமாறுவதிலேயே நிறைய நேரத்தைச் செலவளிப்பாள். இடைக்கிடை ஆட்டுக் கொட்டிலைப் பெருக்குவதில் ஈடுபடுவாள். ஆள் இல்லாத போது பாலும் கறப்பாள்.

ஜானகிக்குப் பின் பிறந்தவர்கள் இம்மாதிரியான வேலைகளில் ஈடுபடுவது மிகவும் அபூர்வம். அவர்கள் பள்ளிக்கூடம், படிப்பு என்று அலைந்தார்கள். குசினிப் பக்கம் எட்டிப் பார்க்க அவர்களுக்கு நேரம் இருக்கவில்லை. அத்துடன் இரண்டொரு கறிகள் சமைப்பதற்கு ஊருப்பட்ட ஆட்கள் தேவையில்லை என்பது அவர்கள் கருத்து. தமக்கைமார்களுக்கு ஒரு வெங்காயம் கூட உரித்துக் கொடுப்பதற்கு அவர்கள் முன் வருவதில்லை.

இவர்களில் ரூபி சிறியவள். மனோகரிக்கு பதினொரு வயது வசந்தாவுக்கு பதிமூன்று. திலகராணிக்கு பதினான்கு.

திலகராணி 'ஸ்டைல்காரி' என்ற பெயரெடுத்தவள். நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கண்ணாடியின் முன்னால் நின்று அழகு பார்ப்பாள். அடிக்கடி முகம் கழுவி, பவுடர் பூசுவாள்.

சமையலைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு மங்களத்தின் மீது சுமத்தப்பட்டிருந்தது. அவளுக்கு வசதி இல்லாத போது ஜானகி அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றாள். ஆனால், கோபாலரட்ணத்தின் வரவின் பின், அக் குடும்ப அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் நிமித்தம் மங்களமே தனித்து சமையலைக் கவனிக்க வேண்டிய நிலை உருவாகி விட்டது.

கோபாலரட்ணம் வீட்டைவிட்டுப் போன பின் அந்த வீடு ஒரு விவாத மேடையாக மாறிவிட்டது. முதலில் கோபாலரட்ணத்தின் கோரிக்கையை செவி சாய்ப்பதா, இல்லையா என்ற வாதம் இடம் பெற்றது. தமது குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலை, தேவனின் பொறுப்பற்ற போக்கு, மகாதேவனின் 'பென்ஷன்' பெறுவதில் ஏற்படுகின்ற தாமதம் ஆகிய பிரதான காரணங்கள் கோபாலரட்ணத்திற்கு சாதகமாக அமைந்தன.

"அப்படியென்டால் ஆராவது ஒரு ஆள் வேலைக்குப் போக வேணுமோ?" என தியாகு கேட்டான்.

"ஓமோம். அவர்ற்ற 'பென்ஷன்' வர மட்டும் ஆராவது வேலைக்கு போகத் தான் வேணும். என்னைத் தவிர எல்லாருமே படிக்கினம். என்றபடியால நான் வேலைக்கு போறன். அதோட ஒரு பிள்ளைக்கு தாய் என்றபடியால சாவித்திரி

அக்கான்ர பிள்ளை பெத்து நேரத்தில் அவவுக்கு கூடமாட உதவி செய்ய என்னால முடியும்” என்று மங்களம் சொன்னாள்.

“நீயோ? சியாமளாவை ஆர் பார்க்கிறது? அது இப்பவும் பால் குடி ‘பபா’ தானே? நீ போனால் ஆர் பால் குடுக்கிறது?” இலட்சுமிப்பிள்ளை மகளிடம் காட்டமாகக் கேட்டாள்.

மங்களம் வாயை மூடினாள்.

திலகராணி நிலைக் கண்ணாடியின் முன் நின்று அழகு பார்த்தாள். அந்தப் பக்கமே வரவில்லை.

“அக்காவும் வேண்டாம். ஆட்டுக்குட்டியும் வேண்டாம். நானே போறன். படிப்பும் மண்ணாங்கட்டியும். படிச்சு என்னத்தை கிழிக்கிறது? இஞ்சை ஒரு வேலை எடுக்கிற குழந்தை இருக்குதோ? இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் அண்ணா படிக்க வேணும். தங்கச்சிமார் படிக்க வேணும். நான் ‘ஓ. எல்.’ மட்டும் படிச்சிட்டன். அது போதும்.” ஜானகி உணர்ச்சி வந்தவளாய் பேசினாள்.

தியாகுவின் மனம் நெகிழ்ந்தது. ஜானகியைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்த படி ஒன்றுமே செய்யத் தோன்றாமல் நின்றான்.

கோபாலரட்ணம் வீட்டை விட்டுச் செல்லும் போதே ஜானகி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தாள். இவ்வளவு படித்து விட்டு அரை குறையில் படிப்பை விட தயங்கிய போதும், குடும்ப நிலையின் நிமித்தம், இப்படியானதொரு தியாகத்தை செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என நினைத்தாள். தன்னுடன் படித்த மூன்று பேர் ஒன்றிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரே படிப்புக்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டு குடும்பப் பாரத்தை சுமப்பதை அவள் அறிந்து வைத்திருந்தாள். இப்படியானதொரு நிலைமை ஏற்பட்டால் தன் பங்குக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் அவள் அடிமனதில் நீண்ட நாட்களாக தங்கி இருந்தது. இப்போது சந்தர்ப்பம் தேடி வந்திருக்கிறது. அச் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகித்து குடும்பத்தின் கூனலை நிமிர்த்த வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு இறுதியாக வந்திருந்தாள்.

“அம்மா, என்ன சொல்லுறியள்? ஜானகி படிப்பை விடப் போறன். என்டு சொல்லுறாளே!” மங்களம் தாயிடம் பொருமினாள்.

“அது அவளின்ர விருப்பம். எனக்கு இதைப் பற்றி ஒரு முடிவும் எடுக்க ஏலாது.” இலட்சுமிப்பிள்ளை முடிவாகக் கூறி விட்டாள்.

தியாகுவுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. “நீங்கள் எதையும் செய்யுங்கோ” என்றவன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான்.

கோபாலரட்ணத்திற்கு மங்களம் கடிதம் எழுதினாள். நல்ல நாளில் வந்து ஜானகியைக் கூட்டிக் கொண்டு போகுமாறு அக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை கோபாலரட்ணம் வந்தார். இலட்சுமிப்பிள்ளையிடம் ஐநூறு ரூபாவை நீட்டினார். “அக்கா, சம்பளக் காசை ‘அட்வான்ஸாக’ தாறன். பொதுவாக வேலை செய்த பிறகுதான் சம்பளம் குடுப்பினம். நான் சற்று வித்தியாசமானவன்.” கோபாலரட்ணம் சொல்லி விட்டு பலி கடாவான நிலையில் நின்ற ஜானகியைப் பார்த்தார். “மருமோளே போவமோ?”

கோபாலரட்ணம் நீட்டிய பணத்தை இலட்சுமிப்பிள்ளை கண்களில் ஒத்தி எடுக்க... மங்களம் பாய்ந்து ஜானகியைக் கட்டிப் பிடித்து கண்ணீர் சொரிய..... நிலைக் கண்ணாடியின் முன்பாக நின்றபடி திலகராணி பவுடர் பூசியபடி நிற்க..... தியாகு உள்ளே வந்தான்.

ஜானகி வீட்டை விட்டு செல்வதைக் கண்ட தியாகு முகத்தை மறு பக்கம் திருப்பியபடி உள்ளே சென்றான்.

அன்றைய மீதி வேளை மிகவும் அமைதியிலேயே கழிந்தது.

ஜானகி போன பின் மங்களம் இல்லாத வேளைகளில் முணுமுணுத்த நிலையில் இலட்சுமிப்பிள்ளையே சமையலைக் கவனித்தான். மகாதேவனின் அக்கா மகன் மறு நாள் கொழும்பு போய், ஜெர்மனிக்கு போகவிருப்பதால் மங்களம் அவனைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தான். இரவுச் சாப்பாட்டை சமைப்பதில் இலட்சுமிப் பிள்ளை ஈடுபட்டிருந்தான்.

வசந்தா துள்ளிக் குதித்தபடி ஓடி வந்தாள். “அம்மா” என்றவள் தாயின் காதிலுள் “எதையோ” முணுமுணுத்தாள்.

“ஓ!” என வியப்புற்ற இலட்சுமிப்பிள்ளை இரு கைகளையும் தலையில் வைத்தாள். “அதற்கிடையிலா? அடுத்த வருஷம் எண்டு இருந்தன்... அதற்கிடையிலா... அய்யோ, இப்ப நான் எங்க போவன்.....?” சந்தோஷத்தை விஞ்சிய நிலையில் வேதனை அவனைச் சூழ்ந்தது.

மனோகரி ஒரு மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தாள்.

(17)

கூல் தட்டுப்பட்டு, போத்தல் உருண்டு போய், கட்டிலுக்கு கீழ் சரண் புருந்தது.

“சந்திரன் மற்றப் போத்தலை உடை” என சந்திரனுக்கு தேவன் கட்டளை பிறப்பித்தான்.

“மச்சான், போதும். நாளைக்கு காலமை நாலு மணிக்கு அல்லோ நீ ஒழும்ப வேணும்” என்று சந்திரன் கேட்டான்.

“‘யாழ்தேவி’ ஐஞ்சு நாற்பத்தைஞ்சுக்குத் தானே?”

“ஓமோம். ‘யாழ்தேவியை’ ‘மிஸ்’ பண்ணினால் பஸ் எடுக்க ஏலாது. நேத்தையில் இருந்து ‘பிரைவேற்’ பஸ்காரங்க ஓட்டத்தை நிற்பாட்டி விட்டாங்களாம்.”

“நான் ஒழும்பி விடுவன். நாலு மணித்தியாலம் படுத்தால்

போதும். மூன்று மணிக்கே எழும்பிக் காட்டுறன்." சவால் விட்ட தேவன் அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தான்.

சந்திரன் ஒன்றும் கூறவில்லை. குட்கேஸைத் திறந்து சாராயப் போத்தலை எடுத்து தேவனிடம் வெகு பக்குவமாக நீட்டினான். தேவன் சாராயத்தை 'கிளாஸில்' ஊற்றி குடித்துவிட்டு, சிகரெட் ஒன்றை பற்ற வைத்தான். கீழே கிடந்த சிகரெட் 'பட்' களை ஒவ்வொன்றாக எண்ணினான்.

"மச்சான் தேவன், தங்கச்சியின்ர தண்ணி வார்ப்பை எப்ப வைக்கினமாம்?"

"நாளண்டைக்கு காலமையாம். நாளைக்கு போனன் என்டால் போதும் தானே? சிறியலதாவுக்கு என்னோட வர நல்ல விருப்பம். நான்தான் பேந்து பார்ப்பம் என்று சொல்லி கடத்திப் போட்டன்."

சந்திரன் சிறிது சாராயத்தைப் பருகினான். "மச்சான், நீ சிறியலதாவை கலியாணம் கட்டுவியோ?"

"ஓமோம், அதில என்ன சந்தேகம்?"

"கொம்மாவும், அக்கா, தம்பி, தங்கச்சிமாரும் விடுவீனமோ?"

"நான் அவளை கட்ட விருப்பமென்டால் அவையள் என்னை இறுக்கிப் பிடிக்கிறதோ? அம்மா தான் இரண்டு, மூன்று நாளைக்கு ஒப்பாரி வைப்பா. பேந்து 'மருமோள கூட்டி வா, கூட்டி வா' என்று நச்சரிப்பா." தேவன் அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

"டேய், உனக்கு ஐஞ்சு தங்கச்சிமாரும், ஒரு விதவை அக்காவும் இருக்குது. அவையல மறந்திட்டு சிறியலதாவை கட்டப் போறியோ?"

"நீ என்னடா சொல்லுறாய்?"

"தேவன், உங்கட குடும்பத்தில நீயும், தியாகுவும் தான் ஆம்பிணையள். என்டபடியால நீ இரண்டு தங்கச்சிமாரையாவது கரை சேர்த்து விட்டுத்தான் கலியாணம் கட்ட வேணும்."

"அதுக்கு எத்தனை வருஷங்கள் எடுக்கும்? அது வரைக்கும் சிறியலதா பொறுப்பாளோ? இப்பவே 'ரிஜிர்ஷ்டேஷனை' வைப்பமெண்டு நச்சரிக்கிறான். தங்கச்சிமார்களை கலியாணம் கட்டி வைக்க மட்டும் அவள் பொறுப்பாளோ?"

"மெய்யே, நீ அவளை கட்டப்போறதெண்டு தீர்மானிச்சி விட்டியோ?"

தேவனுக்கு கோபம் வந்து விட்டது. கூட்டிலில் இருந்து துள்ளிக்குதித்தான். சந்திரனை நெருங்கினான். அவன் கழுத்தில் கையை வைத்தான். "நீ தானே அவளை எனக்கு 'செட்' பண்ணி வைச்சனி? இப்ப ஏன்டா பேய்க்கதை கதைக்கிறாய்?"

"கலியாணம் கட்டுறதுக்கோ நான் அவளை உனக்கு 'செட்'

பண்ணினன்? நீ சும்மா நேரத்தை போக்காட்டுறதுக்காகத்தான் அப்படி செய்தான்.”

சந்திரனின் கழுத்தில் இருந்து கையை எடுத்தான் தேவன், அவனை வெறுப்புடன் நோக்கினான். “டேய், நீ ஒரு துரோகி. அதுவும் புரூட்டஸ் மாதிரி ஒரு துரோகி.”

“இப்ப உன்ர கண்ணுக்கு துரோகி மாதிரித் தான் தெரியுறன். கெதியில நீ உன்ர பிழையை உணர்ந்து என்னற்ற மன்னிப்பு கேட்பாய். அது வரைக்கும் சொல்லுறதைச் சொல்லு.” சந்திரன் கர்ஜித்தான்.

தேவன் மீதி இருந்த சாராயத்தை வாய்க்குள் ஊற்றினான். நண்பனுக்கு பதிலுக்கு ஒன்றுமே கூறவில்லை.

(18)

சைக்கிள் ‘பெடலை’ மிதிக்கும் போது உற்சாகம் கரை புரண்டோடியது.

வியாபாரிமூலையில் வாசம் செய்யும் பிரேமாவின் வீட்டை நோக்கி தியாகு சைக்கிளைச் செலுத்தியபடி பல வித விடயங்களை அலசி ஆராய்ந்த வண்ணம் இருந்தான்.

மறுநாள் மனோகரியின் சாமத்திய சடங்கு நாள். அதற்கு அழைப்பு விடுக்கும் பொறுப்பு தியாகுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

மகாதேவன் சமீபத்தில் இறந்ததினாலும், போதிய பணம் இன்மையாலும் சாமத்திய சடங்கைச் சுருக்கமாகச் செய்வதென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டிருந்தது. இரத்த உறவுக்காரருக்கு கூட அழைப்பு விடுக்கப்படவில்லை. ஆக, கோபாலரட்ணத்திற்கும், பிரேமாவுக்கும் மட்டுமே அழைப்பு இருந்தது. பிரேமாவை அழைத்தால், நெருங்கிய உறவுக்காரர் முகத்தைச் சுளிப்பார்கள் என்று இலட்சுமிப்பிள்ளை அபிப்பிராயப்பட்ட போதும், தியாகு அவளின் கருத்தை நசுக்கிவிட்டான்.

பிரேமாவின் வீட்டை நெருங்க, நெருங்க தியாகுவின் இதயத்தின் வேகமும் அதிகரித்தது. வீட்டை அடைந்த போது உள்ளத்தில் தவிப்பும், உடலில் உத்வேகமும் ஏற்பட்டிருந்தன. ஆவலும் இடையிடையே எட்டிப் பார்த்தது.

விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்த வண்ணம் பிரேமா புத்தகத்தில் மூழ்கியிருந்தான்.

தியாகு சைக்கிளில் இருந்து இறங்கினான். பிரேமாவைப் பார்த்து மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தான்.

பிரேமா திகைப்படைந்தவளாக, புத்தகம் மடியில் இருந்து சரிந்து கீழே விழ, தியாகுவிடம் விரைந்தான். “வாங்க. தியாகு... வாங்க.....”

பிரேமாவை ஆசையுடன் நோக்கிய வண்ணம் படியேறிய தியாகு நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தான். சில வினாடிகள் வரை தியாகுவுக்கு பேச்சு எழவில்லை. பிரேமாவைப் பார்ப்பதும், புன்

னகைப்பதும், நிலத்தைப் பார்ப்பதுமாக வினாடிகளை நகர்த்தி
னான். பின் பேச்சை தாழ்ந்த குரலில் ஆரம்பித்தான். “உமக்கு
‘இன்விரேஷன்’ குடுக்க வந்தன்.” தியாகு கூறிவிட்டு பிரேமாவை
ஆர்வத்துடன் நோக்கினான்.

பிரேமாவின் முகத்தில் ஆச்சரியம். “ஆருக்கு கலியாணம்?”
நகைச்சுவை உணர்வும் முகத்தில் அத்துமீறியது.

“கலியாணத்துக்கு மட்டுமா ‘இன்விரேஷன்’ குடுப்பினம்?”
தியாகு பலத்துச் சிரித்தான்.

“வேற விஷயங்களுக்கும் குடுப்பினம்.”

“பிரேமா, மனோகரினர விஷயத்திற்குத் தான் ‘இன்விரே
ஷன்’. நானாக்கு தண்ணி வார்க்கிறம். உமக்கு ‘ஸ்பெஷல் இன்
விரேஷன்’.”

“நான் ஆருக்கு ‘ஸ்பெஷல்’?” பிரேமா கேட்டுச் சிரித்தான்.

“எங்கட வீட்டில் இருக்கிற எல்லாருக்கும் நீர் ‘ஸ்பெஷல்’.”

“உங்களுக்குமோ?”

“எனக்கு நீர் ‘வெரி, வெரி ஸ்பெஷல்’.”

பிரேமா கனிஷுடன் சிரித்தான். “தியாகு, நாளைக்கு நான்
எத்தனை மணிக்கு வர வேணும்?”

“பத்து மணிக்கு வந்தால் போதும்.”

“பத்து மணிக்கோ? என்னால ஏலாது.”

பிரேமாவின் பதில் தியாகுவின் இதயத்தை உதைத்தது.
“ஏன் வர ஏலாது?”

“அப்பாவோட ‘ஜஃப்னா’ போறன். பின்னேரம் தான்
திரும்பி வருவம்.”

“அப்ப பின்னேரம் பலகாரம் கொண்டு வாறன்” என்று
சினந்த தியாகு எழுந்தான்.

தனது பதில் அவனைச் சீற்றத்தில் ஆழ்த்தி விட்டதோ எனக்
கலவரப்பட்ட பிரேமா, அவனை நெருங்கி, “நான் வரமாட்டன்
என்டதற்காக கோவிச்சு விட்டாங்களோ?” எனக் கேட்டான்.

“இல்ல... இல்ல... நேரம் போச்சது. நிறைய வேலை இருக்
குது. நான் தான் எல்லா வேலைக்கும் இருக்கிறன்.”

“அதுக்காக என்னோட கொஞ்சம் கதைச்சிட்டுப் போனால்
குடி முழுகிப் போய்விடுமோ? முதல் முதலாக இந்த வீட்டுக்கு வந்
திருக்கிறீங்க. ஒரு தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போங்கோ. இன்
டைக்கு நல்ல நாள்.”

இப்படியானதொரு அன்பு அழைப்பினைத் தியாகு சற்றே
னும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் முழு உடலும் ஒரு முறை
சிலிர்த்தெழுந்தது. எழுந்தவன் அப்படியே அமர்ந்தான்.

“தியாகு, உங்களோட ஒரு முக்கிய விசயமும் கதைக்க
வேணும். இப்ப கதைக்கலாமோ?”

“ஓ யெஸ்.”

“ஜானகியை ஏன் வேலைக்கு அனுப்பினீங்க?”

“நான் அனுப்ப இல்ல. எங்கட வீட்டினர் நிலையை நினைச்சு அவளே தன்ர விதியை நிர்ணயிச்ச விட்டாள். அவள் படிப்பை குழப்புறதில் எனக்கு துளி கூட விருப்பமில்ல. ஆனால், சொல்லி கேட்கிற நிலையிலா அவள் இருந்தாள்? உம்மட ‘பிரேண்ட்’ தானே? கதைப்புத்தகங்களை வாசிச்சு, சினிமா படங்களைப் பார்த்து தன்ர வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு பெரிய விசயத்தை சாதிச்சுக் காட்ட வேணும் என்ட வெறியில வேலைக்குப் போற முடிவை எடுத்திருக்கிறாள் போல.”

“ஆனால், இப்படி ஒரு பெரிய விசயம் பற்றி அவ தனிய முடிவு எடுக்க விட்டிருக்கிறியளே! நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து அவ வின்ர எதிர்காலத்தை முடிவு செய்திருக்க வேணும். அவ தன்ர படிப்பை குழப்பினது மட்டுமில்ல. தன்ர வாழ்க்கையையே பாழாக்கிற நிலைக்கு போய் விட்டா.”

“நீர் என்ன சொல்லுறீர்?”

“ஜானகி எனக்கு ஒரு ‘லெட்டர்’ போட்டிருக்கிறா. ஒரு உருக்கமான ‘லெட்டர்’. நீங்க கட்டாயம் வாசிக்க வேணும்.”

பிரேமா எழுந்து சென்று, போன கையுடன் ஜானகியின் கடிதத்துடன் வந்து அதை தியாகுவிடம் நீட்டினாள்.

தியாகு கடிதத்தைப் பிரித்து வாசிக்கத் தொடங்கினான். அதில் பொதிந்திருந்த விஷயங்களை வாசித்து முடித்த போது, அவன் விறைத்துப் போனான்.

(19)

மாலை வரை ‘கலகலப்பில்’ ஆழ்ந்திருந்த வீடு, இரவான வுடன் அமைதியில் மூழ்கியது.

எல்லோரையும் விட இலட்சுமிப்பிள்ளைக்குத் தான் ஏமாற்றம்.

முத்த மகன் தேவனின் வரவை சாமத்திய சடங்குக்கு எதிர் பார்த்திருந்தான். ஆனால், தேவன் வரவில்லை. அவனிடம் இருந்து மனோகரியை வாழ்த்தியும் ஒரு கடிதம் கூட வரவில்லை.

“அண்ணன் ஒரு குடிகார மட்டை. எங்களைப் பற்றி ஒரு யோசனை அவருக்கு இருக்குதோ? நீங்கள் தான் பாசத்தை வயித் தில சுமக்கிறீங்க. அவர் வயித்தை சாராயத்தால நிரப்புறார்.” தாய் மீது தியாகு எரிந்து விழுந்தான்.

படலைக்கு அருகில், சாமத்திய சடங்கு முடிந்து, இருட்டிய பிறகும், தேவன் வருகிறானா என வழியில் விழி வைத்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இலட்சுமிப்பிள்ளை, “பொத்தடா வாயை” எனக் கத்தினாள்.

“பெத்த மனம் பித்து, பிள்ளை மண்ம் கல்லு என்டதை உங்கட மூத்த மேன் நிரூபிக்கிறார். நீங்களும் அவர் வருவார் என்டு

விடிய மட்டும் உதில நில்லுங்கோ.”

“பொத்தடா வாயை. கொண்ணர் வருவார்.”

எப்படியும் தேவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையை மனதில் நிறைய வைத்திருந்த படி இலட்சுமிப்பிள்ளை நின்றாள்.

“ஆச்சி, தேவன் என்னோட கதைச்சவன். கட்டாயம் வருவன் என்று சொன்னவன். கோச்சியும் யாழ்ப்பாணம் மட்டும் வாறபடியால கட்டாயம் வருவான்.” ஒழுங்கையில் உள்ள முதல் வீட்டில் இருக்கும் தவராஜா சொல்லி இருந்தான். அவன் அன்று காலையில் தான் கொழும்பில் இருந்து ஒரு வார லீவில் ஊர் வந்திருந்தான்.

“அவன் ஏதும் காசு தந்தவனோ?” இலட்சுமிப்பிள்ளை ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

“இல்ல ஆச்சி. தான் வரக்கில கொண்டு வாறதாகச் சொன்னவன். இல்லாட்டி நானே வாங்கிக் கொண்டு வந்திருப்பன்.”

இலட்சுமிப்பிள்ளையின் எதிர்பார்ப்பு கானல் நீராகியது. தேவன் வரவேயில்லை.

ஜானகியைக் கொண்டு வந்து விட்ட கோபாலரட்ணம் சொற்ப நேரமே சடங்குகளில் கலந்து கொண்டார். போக முன் மனோகரியின் கழுத்தில் தங்கச் சங்கிலி ஒன்றை அணிவித்தார்.

“ஏன் மனுசியையும், பிள்ளைகளையும் கூட்டி வந்தால் ஏதும் குறைஞ்சு போகுமோ?” என இலட்சுமிப்பிள்ளை கேட்டதற்கு, “அதுகளுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் கலியாண வீடு ஒன்று இருக்குது. அதுக்கு போயிட்டுதுகள்” என்று பொய் ஒன்றை கோபாலரட்ணம் வெளியிட்டார். மனைவியையும், வழித்தோன்றல்களையும் கூட்டி வந்து மரியாதையீனப்பட அவர் விரும்பவில்லை.

ஜானகியின் தோற்றத்தில் தெரிந்த மாற்றத்தை தியாகு அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அவள் மிகவும் மெலிந்திருந்தாள். முகம் சுருங்கி சோபை இழந்திருந்தது. கண்களில் தூக்கக் கலக்கம் தென்பட்டது. காறை எலும்பு நீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மங்களம் துணிவுடன் கேட்டாள். “மாமா, உனக்கு சரிவர சாப்பாடு தாறதில்லையோ? இல்லாட்டி நாள் முழுவதும் வேலை தந்து கசக்கிப் பிழியுறாரோ?”

“சா! அப்படியொன்றும் இல்ல. நான் தான் சோம்பலைக் குறைக்கிறதுக்காக சாப்பாட்டை குறைச்சு விட்டன்.”

ஜானகியின் பதிலில் திருப்தியின் சாயல் தென்படாத போதும், சாமத்திய சடங்கு முடிந்த பின் இது பற்றி குறுக்கு விசாரணை செய்வது என்ற முடிவுடன் மங்களம் பல கேள்விகளை மனதினுள் புதைத்தாள்.

மனோகரியைப் புதுப் புடவையில் கண்டு, தியாகு உள்ளம் பூரித்தான். சில வினாடிகள் அவளையே பார்த்தபடி இருக்க, மனோகரிக்கு வெட்கம் வந்து விட்டது.

“அண்ணே, சாரி வடிவாக இருக்குதோ?” மனோகரி கேட்டாள்.

“சாரி இல்லடி. நீ வடிவாக இருக்கிறாய்.” பெருமிதத்துடன் கூறிய தியாகு அவளைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினான். “வடிவு இருந்து என்ன? விதம் விதமான சீலை உடுத்து வடிவைக் கூட்ட முடியாத நிலையில் இருக்கிறியே!” தியாகுவின் குரல் தழுதழுத்தது.

“அண்ணே, நாங்க எந்த நாளும் ஏழைகளாகவோ இருக்கப் போறம்? என்றோ ஒரு நாள் நாங்களும் பணத்தில புரளத் தான் போறோம். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது.”

“விரக்தியில் சொல்லுறியா? இல்லாட்டால் விசர்தனமாகச் சொல்லுறியா? இல்லாட்டால் விளையாட்டுத்தனமாக சொல்லுறியா?” தியாகு விசனமாகக் கேட்டான்.

“விபரம் தெரிஞ்சு தான் சொல்லுறன். அண்ணா, நம்பிக்கை தானே வாழ்க்கையின்ர அத்திவாரம்?”

இவ்வாறு தமையனும், தங்கையும் விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அங்கு பிரேமா தோன்றினாள். பிரேமாவைக் கண்டு தியாகுவின் கண்கள் விசாலித்தன. “பிரேமா, நீரா?..... வரமாட்டீர் என்று சொன்னீரே!.....”

“சொன்னன் தான். ஆனால், நான் வராவிட்டால் நீங்கள் என்னோட கோவிச்சு விடுவீங்களோ என்று நினைச்சு யாழ்ப்பாணத்திற்கு போற ‘ட்ரிப்பை கன்சல்’ செய்து விட்டன்.”

பிரேமாவின் வார்த்தைகள், அவற்றில் பொதிந்திருந்த உண்மை, இரண்டுமே தியாகுவின் மனதினுள் மகிழ்ச்சியை நிரம்ப உள்தள்ளியது. அவளுடன் மேலும் பேசுவதற்கு தியாகு முற்பட்ட போது அவள் மனோகரியுடன் நின்று ‘கமெராக்காரனுக்கு’ ‘போஸ்’ கொடுக்கச் சென்றாள். அதன் பின் அவளுடன் உரையாடுவதற்கு தியாகுவுக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அழைப்பு விடுக்கப்படாமலேயே வந்திருந்த மனோகரியின் நண்பிகள் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய பின், வீட்டு உறுப்பினர்களே எஞ்சியிருந்தனர். அவர்களும் ஒவ்வொருவராக குட்டித் தூக்கம் போடுவதற்காக அறைகளுக்குள் முடங்கவே, தியாகு முன் விறாந்தைக்கு வந்தான். அங்கு ஜானகியும், பிரேமாவும் அமர்ந்திருந்தனர். தியாகு அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

தியாகுவுக்கு பிரேமாவுடன் அந்தரங்கமாகப் பேசுவதற்கு ஆசையாக இருந்தது. ஆனால், ஜானகி அங்கிருந்ததினால் மனக் கிடக்கைகளை அவனால் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. பொதுவான விஷயங்களையே மூவரும் பரிமாறினர்.

இரண்டு மணி போல் பிரேமா விடை பெறத் தயாரானாள்.

“அண்ணா, பிரேமாவை அவவின்ர வீட்டை கூட்டிக்

கொண்டு போய் விட்டுட்டு வாங்களேன்.” ஜானகி வேண்டு கோள் விடுத்தாள்.

ஜானகி கூறி வாய் மூடவில்லை தியாகு உள்ளே சென்று ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் நேர்த்தியாக உடையணிந்தபடி வந்தான். பின் சைக்கிள் ஒன்றை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

பிரேமாவுடன் தியாகு வீட்டை விட்டு புறப்பட்டான்.

“தியாகு, லெட்டர் விஷயமாக ஜானகியோட கதைச்சுரீங்களோ?” வழியில் பிரேமா கேட்டாள்.

“இல்ல. இரவைக்குத் தான்- கதைக்க இருக்கிறன்.”

சைக்கிளை உருட்டியபடி பிரேமாவுடன் நடந்து கொண்டிருந்த தியாகுவின் மனதில் ஓர் அதித ஆசை ஏற்பட்டது. துணிச்சலை வரவழைத்து பிரேமாவை நோக்கி, “இரண்டு பேரும் சைக்கிள் ‘டபிள்’ போவமா?” எனக் கேட்டான்.

பிரேமாவின் முகத்தில் ‘ஓ’ என்ற வியப்பு! அடுத்த வினாடியே வியப்பு மாறியது. அதில் முறைப்பு சிக்கியது.

தியாகு மருண்டு விட்டான். “வெரி சொரி” என தியாகு கூறி முடித்தது தான் தாமதம், பிரேமா ‘க்ளுக்’ கென்று சிரிப்பை உதிர்த்தாள்.

“பயந்திட்டங்களா? பயப்படாதீங்க. இப்போதைக்கு ‘டபிள்’ போறதை விடும். ‘சிங்கிளாக’ போவம்.”

பிரேமா கூறியவுடன், தியாகு அவசரத்துடன் புன்னகை ஒன்றை படர விட்டு அசடு வழிந்தான்.

(20)

விடியற்காலை நான்கு மணிக்கே சாமத்திய சடங்குகளைக் கவனிப்பதற்கு எழுந்த இலட்சுமிப்பிள்ளை இரவு எட்டு மணியாகியவுடன் பாயை நாடினாள். சியாமளாவுக்கு பால் கொடுத்த படி பாயில் கிடந்த மங்களம் அசதியின் நிமித்தம் அப்படியே உறங்கி விட்டாள். திலகராணி, வசந்தா, மனோகரி, ருபி ஆகியோரும் நேரகாலத்துடன் உறக்கத்திற்கு அடிமையாகி விட்டனர். ஜானகி தான் எஞ்சியிருந்தாள். ‘ஹோலிஸ்’ தொங்கிக் கொண்டிருந்த ‘ஹிரிக்கேன்’ விளக்கை எடுத்து, அதன் உதவியுடன் ‘வெளியில்’ போய் விட்டு வந்த ஜானகி, முன் விறாந்தையில் தியாகு அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு நின்றாள்.

“அண்ணா, படுக்க இல்லையோ?” எனக் கேட்ட ஜானகி, அவன் முன்பாக அமர்ந்தாள்.

“இல்ல.....” தியாகு சுரத்தின்றி பதில் அளித்தான்.

“ஏன்?”

“நித்திரை வர இல்ல.”

“இன்டைக்கு நாள் முழுவதும் மாடாக வேலை செய்தீங்களே. அந்த களைப்பிலையே நித்திரை வந்திருக்குமே?”

“ஏனோ நித்திரை வர இல்ல.”

ஜானகி எழுந்தாள். தியாகுவின் முன்னால் நின்றாள். அவன் நாடியில் கையை வைத்து, முகத்தை நிமிர்த்தினாள். “அண்ணா, ஏன் என்னவோ போல இருக்கிறீங்க? நான் வந்த நேரம் தொடக்கம் பார்க்கிறேன். நீங்க ஏதோ குழம்பின நிலையில் இருக்கிற மாதிரி தெரியுது.....”

“எல்லாமே எங்கட குடும்பத்தைப் பற்றி நினைச்ச மனதைப் போட்டு குழப்புறன்.”

“அண்ணா, ஐயா செத்தா பிறகு எங்கள் பீடிச்ச கஷ்ட காலம் இன்னும் தொடருது. அத்தான் இருந்திருந்தாலாவது கஷ்டம் ஓய்ஞ்சிருக்கும். எங்கட போதாத காலம் அத்தானும் செத்து விட்டார். மூத்த அண்ணா சுயநலவாதியாக நடக்கிறார். அவர் எங்களுக்கு சரிவர தோள் குடுத்தால், நாங்கள் இப்படி சீரழியத் தேவை இல்ல.”

“நீ சொல்லுறது உண்மைதான். அண்ணா சுயநலவாதி தான். அவர் பொதுநலவாதியானால் தான் எங்களுக்கு சுபீட்சம் வரும். ஆனால், அவர் தன்னை மாத்த மாட்டார். எங்கையாவது குடு கண்டால் தான் அவர் மாறுவார். அண்ணாவை நினைச்சு துக்கப்படுறன். தன்ர முகத்தில அவரே மண்ணை வாரிப் போடுறார்.” பேச்சை நிறுத்திய தியாகு சில வினாடிகள் ஜானகியை தீட்சண்யத்துடன் நோக்கினான். “ஜானகி, நீயும் அண்ணான்ர நிலைக்குத் தான் வந்திருக்கிறாய்.”

“நானா?” ஜானகி மறுப்புடன் சிரித்தாள். “நானும் என்ற முகத்தில மண்ணை வாரிப் போடுறனா? பொதுநலவாதியாகி, எங்கட குடும்பத்துக்கு உதவுறதை, மண்ணை வாரிப் போடுறன் என்று சொல்லுறீங்களா! ஏதோ எங்கட குடும்பத்திற்கு என்னாலான உதவியை செய்ய வேணுமென்டதற்காகத் தானே கோபால் மாமன்ர புடவைக் கடைக்கு வேலைக்கு ஆர் போறது என்று முடிவு எடுக்கக்கில, ஆரும் வற்புறுத்தாமலேயே நான் அதுக்கு முன் வந்தேன். அதை சுயநலம் என்று சொல்லுறீங்களா?”

தியாகு சில வினாடிகள் வரை ஒன்றும் கூறவில்லை. பின் தாழ்ந்த குரலில் பேசினான். “நீ பிரேமாவுக்கு எழுதின கட தாசியை நானும் வாசிச்சன்.”

“அண்ணா” ஜானகி அதிர்ச்சியில் கூவினாள். அதன் மேல் பேச அவளுக்கு நா எழவில்லை.

தியாகு தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“கோபால் மாமா உன்னை கூட்டிக் கொண்டு போகக் கிலையே எனக்கு விஷயம் தெரிஞ்சு விட்டுது. புடவைக் கடையில வேலை என்று பூச்சாண்டி காட்டி விட்டு, தன்ர மருமேளுன்ர பிள்ளைப் பெத்து வேலையை உன்னைக் கொண்டு செய்விக்கிறது தான் அவர்ற்ற நோக்கம் என்று எனக்கு தெரிஞ்சு இருந்துது. நீ மாமாற்ற ஒரு பாடம் படிச்சிட்டு வர வேணும் என்று தான்

நான் வாயை மூடிக் கொண்டு இருந்தன்.”

தியாகுவின் பேச்சை ஜானகி குழப்பினாள். “அண்ணா, இன்னும் ஒரு கிழமையில் சாவித்திரி அக்கா பிள்ளையோட கொழும்புக்கு போய் விடுவா. பேந்து என்ன? புடவைக் கடைக்கு போயிடலாம்.”

தியாகு வரண்ட சிரிப்பொன்றை மெலிதாக வெளியிட்டான். “மாமன்ர மேள் வத்சலா இப்ப நிறை மாதக் கர்ப்பிணியாம். அவ இந்த மாசம் கொழும்பில இருந்து வாறவாம். அவவின்ர பிள்ளைப் பெத்து காரியங்களையும் நீ தான் செய்ய வேணும். என்டபடியால உனக்கு புடவைக் கடைப் பக்கம் போகவே சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது. மாமா வீட்டு ஆயா வேலை தான் நிரந்தரமாகும். ஆயா வேலை செய்ய உனக்கு விருப்பமோ?” தியாகு பேச்சை இடைமறித்தான். ஜானகியைப் பார்த்து பதிலை கூறு என்னுமாப் போல பார்த்தான். ஜானகியின் மௌனமே பதிலாக நீண்டது.

பிரேமாவுக்கு ஜானகி எழுதிய கடிதத்தை தியாகுவிடம் பிரேமா நீட்டிய போது அதைப் பெற்ற தியாகு அதில் பொதிந்திருந்த விடயத்தை வாசித்து, அதிர்ந்து விட்டான். கடிதத்தை மீண்டும், மீண்டும் வாசிக்க கோபாலரட்ணம் மீது ஆத்திரப்பட்டான். ‘புடவைக் கடையில் வேலை தாறதாக கூட்டிக் கொண்டு வந்த மாமா சாவித்திரி அக்காவைப் பார்க்கிற வேலையைத் தான் தந்திருக்கிறார். சாவித்திரி அக்கான்ர பிள்ளையை குளிப்பாட்டுறது, அதுன்ர உடுப்பை தோய்க்கிறது தான் எனக்கு இப்ப தந்திருக்கிற வேலை. இனி என்னென்ன வேலைத் தரப் போகினமோ தெரிய இல்ல. இப்படியான எளிய வேலையை செய்யுறது என்டால் நான் படிப்பை குழப்பி இருக்க மாட்டன். முட்டாள் தனமாக முடிவு எடுத்து முட்டாள் வேலையைத் தான் செய்யுறன்’ என்று கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான்.

பிரேமாவிடம் கடிதத்தை ஒப்படைத்த போது தியாகுவின் முகம் கறுத்து விட்டது. கோபம் ஒரு புறம், அவமானம் மறு புறம் முகத்தை ஆக்கிரமிக்க பிரேமாவிடம் விடைபெறாமல், வீட்டை விட்டு வெளியேறியவன் நேரே தனது வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. கடற்கரைக்கு, அந்த அமைதியான சூழ்நிலையைத் தேடிச் சென்றவன், சுற்பாறை ஒன்றில் அமர்ந்தான். அதில் நீண்ட நேரமாக அமர்ந்திருந்தவாறு, ஜானகியைச் சுற்றியுள்ள பிரச்சனைக்கு எவ்வாறு பரிகாரம் காண்பது என முனையைப் போட்டு குழப்பினான்.

கோபாலரட்ணம் கோரிக்கை விடுத்த போது, அதை தட்டிக் கழித்திருக்க வேண்டும். ‘மாமா, உங்கட புடவைக் கடையில் வேலை செய்யுறதுக்கு எங்கட குடும்பத்தில ஒருத்தரும் இல்ல’ என்று ஆணித்தரமாகச் சொல்லி அவரை விரட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அப்படியான ஒரு முடிவை வெளியிடக் கூடிய சக்தி, பலம் ஆகியன, பொருளாதார நிலைமையின் சீர்கேட்டினால்,

அவர்களிடம் மறைந்திருக்கவில்லை. இல்லாமை, இயலாமை, ஏழ்மை ஆகியன யாவும் அவர்களது சிந்திக்கும் மனப்பான்மைக்கு சாவுமணி அடித்துவிட்டன. அதனால், மேலெழுந்தவாரியாக ஜானகி எடுத்த முடிவுக்கு அவர்கள் பச்சைக் கொடி காட்டி விட்டார்கள். ஆனால், ஜானகி தனது நிலையை இப்போது தெட்டத் தெளிவாக எழுத்தில் வடித்த பின்னரும், அவளை மீண்டும் கோபால் மாமாவின் வீட்டுக்கு அனுப்புவது அபத்தமானது, ஆபத்தானது, அவமானத்திற்குரியது என தியாகு எண்ணினான்.

அப்படியெனில் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலையைச் சரிக் கட்டுவது எப்படி? குடும்பம் இருந்த நிலையிள், குடும்பத்தின் அங்கத்தினர்களின் நிலையை எண்ணிப் பார்க்கையில், யாராவது ஒருவர் ஊதியத்தை தேட வேண்டிய ஒரு நிலைக்கு தள்ளப்பட வேண்டும். அந்த ஒருவர் இனி ஜானகியாக விளங்க முடியாது. தியாகு ஒருவனே 'அந்த ஒருவராக' ஆகலாம்.

திலகராணி, வசந்தா, மனோகரி, ருபி ஆகியோரின் முகங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தியாகுவின் மனதில் தோன்றி மறைந்தன. வாழ்க்கையின் நுணியை உணராமல், அடியையே உணரும் நிலையில் தான் அவர்கள் இப்போதும் விளங்குகிறார்கள். வேளா வேளைக்கு, வாய்க்கு ருசியான சாப்பாட்டை சாப்பிட முடியாத நிலையில், அவர்களை ஒத்த இளம் வயதினர் போல் நல்ல ஆடைகளை அணிய முடியாத நிலையில், அடிப்படை வசதிகள் என்றால் என்ன என்று அறியாத நிலையில், வாழ்க்கைக்காக ஒவ்வொரு நாளும் போராட்டம் நடத்தும் நிலையில், சோறும், மீன் கறியும் 'விருந்துச் சாப்பாடு' என்று எண்ணும் ஒரு தாழ்வான நிலையில், பொழுதுபோக்கு நேரத்திலும், விளையாடப் போகாமல், ஆட்டுக் குழை பிடுங்க ஒழுங்கை வழியே அண்ணாந்து பார்க்கும் நிலையில், வாழ்க்கையின் மிகக் குறுகிய வட்டத்திற்குள் கூனிக் குறுகி வாழ்க்கை நடத்தும் இழி நிலையில் தான் அவர்களின் வாழ்க்கை வட்டம் அமைந்திருந்தது.

வாழ்க்கையில் பற்றுதல், விருப்பம், ஆசை, ஆர்வம், குறிக்கோள் இன்றி, விச்ராந்தியான நிலையில், நாமும் வாழ்கிறோம் என்று சொல்கிற மாதிரியான ஒரு வாழ்வை தான் அவர்கள் மேற்கொள்கிறார்கள். தமது ஆசாபாசங்கள் யாவற்றையும் குழி தோண்டிப் புதைத்து, இயந்திர கதியான வாழ்க்கைக்குத் தான் அவர்கள் தம்மை அர்ப்பணித்து இருக்கிறார்கள். அவர்களது வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி இல்லை. ஆரவாரம் இல்லை. ஆடல், பாடல் இல்லை. அனாதைத்தனமே வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியாக விளங்கியது.

அவர்கள் வாழ்க்கையின் செழிப்பினை உணரக் கூடாதா? தமது ஆசாபாசங்களைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடாதா? வாழ்க்கையில் முடங்கி, முக்கித் தவிப்பது தான் அவர்கள் வாழ்க்கையின் இலக்கணமா?

‘இல்லை’, ‘இல்லை’ என தியாகுவின் அடிமனம் எக்காள மிட்டது. அவர்களுக்காக, தன் வாழ்க்கையை தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகம் அவனுள் உருவாகியது. தனது பட்டப் படிப்பை உதறித் தள்ளி விட்டு, வேலை ஒன்றை எடுத்து, அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயில் அவர்களின் வாழ்க்கையில் செழிப்பை ஏற்படுத்தினால் என்ன என எண்ணினான். தியாகம் என்ற பெயரில் பட்டப் படிப்பை நடுவழியில் விடுவதா? இவ் வளவு காலமும் முக்கித் தக்கிப் படித்து, கல்வித் துறையில் மேம் பட்ட நிலையில் இருக்கும் போது சறுக்குவதா? இவ்வாறான கேள்விகளும் அவன் மனதில் முளைத்தன.

தியாகு முடிவு எடுக்க முடியாமல் தடுமாறினான், தவித் தான், தத்தளித்தான்.

மீண்டும் தங்கைமாரின் முகங்கள் தியாகுவின் உள்ளத்தில் மாறி மாறித் தோன்றின. ‘அண்ணா, நீ தான் எங்களை காப் பாத் வேணும். எங்கட வாழ்க்கையில் நீ தான் ஒளி ஏத்த வேணும்’ என இரங்குவது போன்ற ஒரு பிரமையினால் தியாகு பீடிக்கப்பட்டான்.

தியாகுவின் மனம் என்ற விவாத மேடையில் தங்கைகளின் சார்பாகவும், தன் சார்பாகவும் நடந்த தர்க்க ரீதியான விவாதம் இறுக்கமான முடிவை அடைய முடியாமல் தத்தளித்தது. இரு பக்க நியாயமும் சரிக்குச் சமனாக விளங்க, மனப் போராட்டத்தின் அழுத்தத்தினால் அழுந்திய தியாகு, ‘திடுதிப்பென’ ஒரு முடிவை, தன் உள்ளத்தை வருத்தியபடி எடுத்தான். அந்த முடிவு — பட்டப் படிப்பை, உயர் தொழிலுக்கு வழி காட்டும் ஒரு துறையை, சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்துக்கு ஏற்றி வைக்கும் ஏணியை கைவிடுவதே ஆகும். தனது குடும்பத்தின் முறிவை நிமிர்த்த, செழுமையை ஊட்ட, ஏழ்மையை விரட்ட ஏதாவது ஒரு தொழிலை — அது கூலித் தொழிலாக விளங்கி அவமானத்தைத் தேடித் தந்தாலும், அதை மேற்கொள்வதென்ற முடிவை தியாகு தழுவினான்.

கடற்கரையில் இருந்து வெளியேறிய தியாகு வீடு சென்ற போது தனது முடிவை வெளியிடவில்லை. முதல் தடவையாக ஐனகியிடம் வெளியிட்ட போது அவன் பேச்சு தொண்டைக்குழியை விட்டு வெளியே வரத் தயங்கியது.

(21)

வெளியில் மழை மெலிதாக பெய்தது. அறையில், வெட்கையின் உபாதையினால் வியர்வை வழிந்த நிலையில், கண்ணீரை தாரை தாரையாக வடித்த படி தேவன் வேதனையில் அமிழ்ந்திருந்தான்.

“உனக்கு ‘தண்ணி’ போடக்கில தான் வீட்டு நினைவு வருகுது. அந்த நேரங்களில தான் உன்ர அம்மாவை, அக்காவை,

தம்பியை, தங்கச்சிமார்களை நினைச்சு அழுறாய்.” சந்திரன் வார்த்தைகளை சற்று கடினமாக வெளியிட்டான்.

தேவன் உடுத்திருந்த சாரத்தினால் முகத்தை ஒரு முறை அழுத்தித் தொடைத்தான். “டேய், நான் ஒரு பாவி. குடிகாரன். தங்கச்சியின்ர தண்ணி வார்ப்புக்குக் கூட போகாமல் விட்டுட்டன். எல்லாரும் என்னை எதிர்பார்த்திருப்பினம். தங்கச்சிக்கு எண்டு ஒரு சட்டையும் வாங்கி வைச்சிருந்தன். எல்லாம் அநியாயமாகி விட்டுது.”

சந்திரன் நண்பனை முறைத்தான். “அதுக்குத் தான் ஒரு போத்தலோட குடிச்சது போதும் எண்டு சொன்னான். நீ கேட்டாத்தானே? ஏதோ மூக்கு முட்ட குடிக்காட்டால் குடி முழுகிப் போயிடும் என்ட மாதிரி, இரண்டாவது போத்தலையும் எடுத்து அதிலை முக்கால் வாசி குடிச்சனி. படுக்கும் போதே பன்னிரண்டு மணி ஆகி விட்டுது.”

“மூண்டு மணி போல எழும்பினான். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படுப்பம் எண்டு கண்ணை மூடினன். பேந்து கண்ணைத் திறந்தால் எட்டு மணியாகி விட்டுது. நீயாவது எழுப்பி இருக்கலாம் தானே?”

“டேய், உன்ர தங்கச்சிக்கோ, இல்லாட்டி என்ற தங்கச்சிக்கோ சாமத்திய வீடு? நான் தானே ஒவ்வொரு நாளும் ஏழு மணிக்கு எழும்புறான்? அது மாதிரி இன்டைக்கும் எழும்பினால் நீ படுத்துக் கிடக்கிறாய். ‘யாழ்தேவி’ வெயாங்கொடைக்கு அங்கால போனப் போல உன்னை எழுப்பி என்ன பிரயோசனம்? டேய், ஒரு நாளைக்கு கூட குடியை விட ஏலாத அளவுக்கு ஈ இப்ப நடக்கிறாய். ஒரு தங்கச்சியின்ர சாமத்திய சடங்குக்கு போக வேணுமே என்ட எண்ணம் இருந்திருந்தால், நீ இப்படி நடந்திருக்க மாட்டாய். சரி, இனி முடிஞ்ச விஷயத்தைப் பற்றி ‘போஸ்ட் மோர்ட்டம்’ செய்து பிரயோசனம் இல்ல. முடியுமென்டால் இந்தக் கிழமை லீவு எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்கு போய் உன்ர பாசத்தைக் கொட்டி விட்டு வா.”

தேவன் உடனடியாக வார்த்தைகள் எதையும் பரிமாறவில்லை. சிறிது நேரம் நண்பனைக் கண் வெட்டாமல் பார்த்தவன், கேலித்தனமான புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டான். “நீ எனக்கு புத்திமதி சொல்லுற அளவுக்கு நான் தாழ்ந்து விட்டன்” என்றவன் சாராயப் போத்தலை எடுத்து ‘கிளாஸினுள்’ சிறிது சாராயத்தை ஊற்றினான். கண்களை மூடியவன், அப்படியே குடித்து முடித்து விட்டு, சிகரெட்டை பற்ற வைத்தான். “சந்திரன்.” புகையினூடாக அழைத்தான்.

“ஊம்.....”

“சந்திரன்.....”

“சொல்லன்.”

“சந்திரன், உன்னோட ஒரு கலியாண விஷயத்தை ஒளிவு

மறைவு இல்லாமல் கதைக்க வேணும். இப்ப எனக்கு வெறி இல்ல. நிதானத்தோட தான் இருக்கிறன்.”

“இப்பத் தான் உனக்கு அறிவு வந்திருக்குது போல. உன்ர விதவை அக்காவுக்கு பேந்தும் கலியாணம் செய்து வைக்கிறதைப் பற்றி என்னற்ற அறிவுரை கேட்கப் போறியோ?” சந்திரன் உணர்ச்சி வந்தவனாகக் கேட்டான்.

“இல்ல, உன்ர கலியாணத்தைப் பற்றி...”

“என்ன?” சந்திரன் அதிர்ச்சியில் அலறினான்.

“ஓமடா. உன்ர கலியாணத்தைப் பற்றித் தான். எனக் கெண்டு ஒரு வாழ்க்கையை நானும் அமைக்கத் தானே வேணும்? எனக்கு தோதான பொம்பளையைப் பார்க்கிற பக்குவம் அம்மாவுக்கு இல்ல. அம்மா ஒரு நாட்டுக் கட்டை. உன்ர சிந்தனை, போக்கு, செயலுக்கு ஏற்ற பொம்பளையை அவவால தேடிக்கண்டு பிடிக்க ஏலாது. பொம்பளை என்ட பேருக்கு இருக்கிற ஒருத்தியை, சீதனத்துக்காக தன்ர மருமேளாக்கிப் போடுவா. பேந்து நான் தான் வாழ்க்கை முழுக்க அவளைக் கட்டி மாரடிக்க வேணும். என்டபடியால் ஒருத்தரிலையும் பழி, பாவம் வராத மாதிரி நானே ஒரு பொம்பளையை ‘செலக்ட்’ பண்ணி வைச்சிருக்கிறன். அந்த பொம்பளையை உனக்கும் தெரியும்.” தேவன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு நண்பனைப் பார்த்து அர்த்த புஷ்டியாகச் சிரித்தான். “அந்தப் பொம்பளை ஆர் தெரியுமோ?..... சிறியலதா.” மீண்டும் நிறுத்தியவன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தபடி, “தேவனின் மனதைக் கொள்ளை கொண்ட கம்பஹாவின் யௌவன சுந்தரி தான் சிறியலதா” என்றான்.

“டேய், உனக்கு விசரோ? புத்தி பேதலிச்சுப் போயிட்டுதோ? உன்ர குடும்பம் இப்ப இருக்கிற நிலையில் நீ கலியாணம் முடிக்கப் போறன் என்டு சொல்லுறதே ஒரு பெரிய பாவம். உன்ர அப்பா செத்து இன்னும் ஒரு வருஷமாக இல்ல. அத்தான் செத்து மூண்டு மாசமாக இல்ல. உன்ர அம்மா தன்னந்தனியனான குடும்பத்தைக் கொண்டு இழுக்க முக்கி தக்குகிறா என்டு கேள்விப்பட்டன். நீ அவையளுக்கு உதவி செய்யுறதை விட்டுட்டு கலியாணம் கட்டப் போறன் என்டு சொல்லுறியே! அதுவும் ஊருக்குள்ள நல்ல சீதனத்தோட, ‘டொனேஷனோட’ ஒரு பொம்பளையைக் கட்டினாலும் ‘டொனேஷன்’ அம்மாற்ற குடும்பத்தை நடத்த குடுத்திட்டு நீ உன்ர பாட்டைப் பார்க்கலாம். டேய், உன்னை கும்பிட்டு கேட்கிறன், சிறியலதாவை மறந்து விட்டு இப்போதைக்கு கலியாணத்தைப் பற்றி சிந்திக்காமல், உன்ர குடும்பத்தை ஒரு நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வரப் பார்” என சந்திரன் புத்திமதி கூறினான்.

“சிறியலதாவை எப்படியடா மறக்கிறது? நான் அவனோட ‘குளோஸாக’ பழகிவிட்டன். இவ்வளவு ‘குளோஸாக’ பழகிவிட்டு கைவிடுவது பாவம்டா. பெண் பாவம் பொல்லாதது.

நான் கைவிட்டால் அவன் தற்கொலை செய்தாலும் செய்வான்.”

“செய்யட்டும். ஆனால், நீ அவனை கட்டினால் உன்ர குடும்பத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் ஒன்று ஒன்டாக தற்கொலை செய்வினம். உன்ர அக்காவை, ஐஞ்சு தங்கச்சிமார்களை நினைச்சுப் பார்க்கக்கிலை கூட உனக்கு சிறியலதாவின்ர நினைப்பு வருதோ?”

“ஓமடா. எழுத்தாளர் பாணியில சொல்லுறதென்டால் என்ர உடல், பொருள், ஆவி எல்லாத்தையும் அவளுக்கு அர்ப்பணிச்சு விட்டன்.”

முகத்தை இறுக வைத்தபடி பேசிக் கொண்டிருந்த சந்திரன், ‘கட, கட’ வென நகைத்தான். “வேதாந்தம் பேசுறியா?”

“இல்ல சந்திரன், என்ர மனதில இருக்கிறதை அவிழ்த்து விடுறன்.”

“டேய் தேவன், காதல் உன்ர கண்ணை நல்லா மூடி விட்டுது. அதுதான் விசரன், பைத்தியக்காரன் மாதிரி கதைக்கிறாய். ஐந்து பெட்டையளுக்கு அண்ணனாக இருக்கிற ஒருவன் கதைக்கிற கதையாக நீ சொல்லுறதெல்லாம் எனக்கு தெரிய இல்ல. ஏதோ செல்லப் பிள்ளைகள் கதைக்கிற மாதிரி கதைக்கிறாய்.”

“சந்திரன், அப்படியென்டால் நான் ‘லவ்’ பண்ணக் கூடாதா? என்ர உணர்ச்சிகளை குழி தோண்டிப் புதைக்க வேணும் என்று சொல்லுறியோ?”

“‘லவ்’ பண்ணு. ஆனால், ஒரு வரையறைக்குள் ‘லவ்’ பண்ணு..... டேய், நீ சிறியலதாவைக் கட்டுறதை உன்ர அம்மா, அக்கா, தம்பி, தங்கச்சிமார் விரும்புவினமோ? உன்ர ஆட்களை விடு. சிறியலதாவின்ர ஆட்களைப் பற்றிச் சொல்லு.”

“இல்ல. அவையன் விடமாட்டினம். சிறியலதாவின்ர அண்ணன் கம்பஹாவில ஒரு பெரிய ரௌடியாம். எடுத்ததிற்கெல்லாம் அரிவாளைத் தான் தூக்குவானாம். அவன் என்னை வெட்டுறதுக்கு என்று நிச்சிறானாம்.”

சந்திரனின் முகத்தில் பரிதாபம் முளைத்தது. “தேவன், உனக்காக என்னால பரிதாபப்படத் தான் முடியுது.”

“நீ என்னடா சொல்லுறாய்?”

“உனக்கு சிறியலதாவை மறக்க ஏலாது. உன்ர வீட்டுக்காரரும், அவன்ர ஆட்களும் நீங்க இரண்டு பேரும் கட்டுறதை கடைசி மட்டும் எதிர்ப்பினம். அப்படி இருந்தும் நீங்க இரண்டு பேரும் கலியாணம் கட்டியே தீருவதெண்டு நிக்கிறியன்.”

“அது தான்ரா உண்மையான ‘லவ்’. காவியத்தில் வாற மாதிரியான லவ்.”

சந்திரன் மேலும் ஒன்றும் கூறவில்லை. அமைதிக்கு அடிமையானான்.

சூரியன் உச்சியில் நின்றது.

வெயிலின் வெப்ப அலைகள் ..... தொடர்ந்து, பழக்கமற்ற வேலை செய்த களைப்பு..... இரண்டும் சேர்ந்து தியாகுவின் நாக்கை வரட்டியது. உடலைத் துவட்டியது.

தியாகு கோடரியை கீழே வைத்தான். நிலத்தில் கிடந்த செம்பை எடுத்து நீரை குடித்தவன், சிறிது நேரம் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்துவதற்காக, புளிய மரத்தின் கீழே அமர்ந்தான். அந்த நிழலின் குளிர்மை அவனுள் இதத்தை ஊட்டியது. இடையில் சுற்றியிருந்த துவாயைச் சுழற்றி வியர்வை அப்பியிருந்த முகத்தை தொடைத்தவன், முதல் நாள் நடந்த நிகழ்ச்சிக்கு மனதை நகர்த்தினான்.

பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்கு முழுக்குப் போடுவது, தொழிலுக்குப் போவது என தான் முடிவு எடுத்துள்ளதாக தியாகு கூறிய போது, அவன் குடும்பமே ஒரு பக்கம் நின்று, அவன் முடிவுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தது.

“டேய், உனக்கு விசர் பிடிச்ச விட்டுதோ? படிப்பை விட்டுட்டு கூலிவேலைக்குப் போகப் போறியோ? கொப்பர் செத்தாப் பிறகு இரண்டு பெடியங்களும் தறுதலையாகிட்டுதுகள். ஒன்டைச் சொன்னால் கேட்குதுகளோ? பிள்ளையாரப்பா, நீ தான் இவனுக்கு புத்தி சொல்லிக் குடுக்க வேணும்.” இலட்சுமிப்பிள்ளை அரற்றினான்.

“தம்பி, சொல்லுறதைக் கேள். இன்னும் ஒரு வருஷத்தில ‘ஃபைனல்ஸ்’ முடிஞ்சு விடும். அது மட்டும் பல்லைக் கடிச்சுக் கொண்டு படி. நாங்க மிச்சத்தைப் பார்க்கிறம்.” மங்களம் அறிவுரை கூறினாள்.

“அண்ணா, நாங்க இருக்கிற நிலையில் கோபால் மாமா வீட்டில எடுபிடி வேலை செய்யுறது கௌரவக் குறைவு இல்ல. நீங்க படிச்சு, முடிச்சு ஒரு வேலை எடுக்க மட்டும் நான் வேலை செய்யறன். நீங்க ஆம்பிளை. உங்களுக்குத் தான் படிப்புத் தேவை. தயவு செய்து நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ.” ஜானகி இரந்தாள்.

“அக்காமார் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ அண்ணா. நீங்க பட்டம் எடுத்தால் தான் எங்களுக்கு கௌரவம், மரியாதை, புகழ்..... கூலி வேலை செய்து எங்கட குடும்பத்தை அடி மட்டத்துக்கு கொண்டு போயிடாதேங்கோ.” திலகராணி உருகினாள்.

தியாகுவின் கால்களைப் பிடித்து மனோகரி மன்றாடினாள். வசந்தா கண்ணீர் சொரிந்தாள். ரூபி ஒன்றும் புரியாமல் சிணுங்கினாள்.

தியாகு ஒன்றுக்கும் உசும்பவில்லை. தன்னைச் சுற்றி ஒவ்

வொரு நிலையில் நிற்கும் தாயை, சகோதரிகளை நோக்கினான். “நாங்க பிறரிட்ட கை ஏந்தினது போதும். நாங்க பசியால, பட்டினியால வாடினது போதும். காசு இல்லையே என்டதுக்காக பள்ளிக்கூடத்துக்கு, ‘டியூட்டரிக்கு’ போகாமல் விட்டது போதும். நாங்க மனுஷர்களாக வாழ வேணும். அதால் தான் வேலைக்கு போற முடிவை எடுத்தன்.”

“டேய், உனக்கு புத்தி பேதலிச்சப் போயிட்டுது. மடையா, மொக்கா...” இலட்சுமிப்பிள்ளை நெஞ்சில் அடித்த படியே அங்கிருந்து அகன்றான்.

மங்களம் தம்பியிடம் சென்றாள். “நீ கனக்க படிச்சிட்டாய். உன்னோட கதைக்க ஏலாது.”

எல்லோரும் தத்தம் வழியே சென்றனர். ஜானகி அசையவில்லை. தமையனையே பார்த்தபடி நின்றாள். அவள் கண்கள் கலங்கின “அண்ணா, வா சாப்பிடுவம்” தியாகுவின் கையைப் பிடித்து அவனை குசினிக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

மீண்டும் அந்த புளியமரத்தை வெட்ட முயன்ற போதெல்லாம் முதல் நாளிரவு குசினியில் ஜானகியும், தானும் ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்து கண்ணீர் உகுத்த காட்சி தான் தியாகுவின் மனதினில் புகுந்தது.

(23)

அவ்வூரில் இருந்த பல குடியிருப்புக்களில் உள்ள பலகிணறுகளின் நீர் உவர்தன்மையானது. இதனால் நல்ல நீர் உள்ள கிணறுகளுக்கு நீர் அள்ளுவதற்கு ஏழை, பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் பேணப்படவில்லை. கோயில் கிணறு நல்ல நீரைக் கொண்டிருந்ததினால் சிலர் அங்கும் நீர் அள்ளுவதற்கு வருவார்கள்.

தியாகுவும், நாதனும் கோயிலுக்கு முன்புறமாகவிருந்த கல்லில் அமர்ந்திருந்தவாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். நாலைந்து இளம் பெண்கள் வானியும் குடமுமாக தண்ணீர் அள்ள வந்தனர். சம்பாஷணையை நடுவில் அறுத்த நாதன், பெண்களில் பார்வையைப் படர விட்டான். ஒருத்தி தம்மை நாதன் கண்களால் மொய்க்கிறான் என்பதை அறிந்து, விஷமத்தனமான சிரிப்பொன்றை பூக்கவே, நாதன் கண் சிமிட்டியபடி பற்களைக் காட்டினான். அவள் நாக்கை வெளியே காட்டி விட்டு “உந்தக் கல்லில இருந்து பிள்ளையார் மாதிரி வாற, போற பெட்டையள பார்க்கிறது தான் இவையளுக்கு வேலை” என்று கூறவே, மற்றப் பெண்கள் அனைவரும் ‘பக், பக்’ கெனச் சிரித்தனர்.

நாதனின் முகம் சுருங்கி விட்டது. ஆனாலும் தைரியத்தை வரவழைத்து, “ஓ! பெடியள் இஞ்ச இருக்கிறது தெரிஞ்ச தானே உடம்பை குலுக்கி, தளுக்கிக் கொண்டு தண்ணி அள்ள வாறியள்” என்று சூடாகக் கத்தினான்.

“பொத்தடா வாயை” என்று எரிந்து விழுந்த தியாகு, நண்பனின் தொடையில் மெல்லக் கிள்ளினான்.

கிணற்றுப் பக்கம் இருந்து நிசப்தம் நிலவவே, “டேய் நாதன், நீ அக்கா, தங்கச்சிமாரோட பிறக்க இல்லையோ? இப்படியோ அதுகளோட கதைக்கிறது” என தியாகு கடிந்தான்.

“அதுகள் சொட்டை, நொட்டை சொல்லி இருக்கா விட்டால் நானும் சும்மா இருந்திருப்பன்.”

“நீயும் என்னைப் போல ஐஞ்சு தங்கச்சிமாரோட பிறந்திருந்தால் இப்படி கதைச்சிருக்கமாட்டாய்.”

“‘சொரி’ தியாகு, என்னை மன்னிச்சு போடு. உன்னைப் போல தங்கச்சிமார்கள் இல்லாதபடியால தான் இப்படி கதைச்சுப் போட்டன் போல. உண்மையைச் சொன்னால் என்ன நீ பாக்கியசாலி. ஐஞ்சு தங்கச்சிமார் உனக்கு இருக்குது. எனக்கு ஒண்டுமே இல்லடா.”

“நீ தான்ரா பாக்கியசாலி. நான் படுற பாடு உனக்குத் தெரிஞ்சால்.....” தியாகுவின் குரல் தழுதழுத்தது. வேதனை அவன் மனதை முழுமையாகப் போர்க்கு முயன்றது.

நாதன் உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. தியாகுவை வாஞ்சையுடன் பார்த்தபடி இருந்தான். பின் பேசினான். “தியாகு, நீ படிப்பை எல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டியாம். ஏன்ரா?”

“எல்லாமே என்ற அம்மா, அக்கா, தங்கச்சிமார்களுக்குக் காகத்தான். அவையள் எல்லாரும் சீரும் சிறப்புமாக வாழத்தான் என்ற படிப்பை அரைகுறையில் நிற்பாட்டி இருக்கிறன்.”

“அதுக்காக உன்ர படிப்பை தியாகம் செய்யுறதா? சரஸ்வதியை உதைச்சுவிட்டு, லக்ஷ்மியைக் கட்டிப்பிடிக்கிறியே?”

தியாகு சிரித்தான். “நாதன், சுவர் இருந்தால் தான் சித்திரம் கீறலாம். நான் சுவரைக் கட்டிப் போட்டு, சித்திரம் கீறறன்.”

இதைக்கேட்டு நாதன் உருகிப் போனான். தியாகுவின் கையைப் பற்றினான். “உன்ர தியாகம் வீண் போகாது. உன்ர குடும்பத்தின்ர ஏணியாகி இருக்கிற உனக்கு நல்ல வாழ்க்கை கிட்டும்.”

தியாகு கபடமற்ற சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

“தியாகு, உனக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வேலை கிடைக்குதா?” நாதன் அக்கறையாக விசாரித்தான்.

“ஓமோம், இப்ப ஐஞ்சாறு நாளா தொடர்ந்து வேலை செய்யுறன். ஒரு நாளைக்கு நாற்பது ரூபா தேறுது.”

“அது போதும். ஆனால் கொத்துறதும், வெட்டுறதும் கஷ்டமான வேலை.”

“கஷ்டம் தான். கஷ்டத்தைப் பார்த்தால் மானத்தோட

வாழமுடியாது. கோடாரியைப் பிடிச்ச என்ர கையைப் பாரு.”
தியாகு தன் இரு கைகளையும் நீட்டினான். தொப்பளங்களும்,
இரத்தக் கூாயங்களும் உள்ளங்கைகளில் நிறைந்திருந்தன.

அப்போது மோகன் விசில் அடித்தபடி வந்தான். அவன்
கார் திருத்தும் ‘கராஜ்’ ஒன்றில் ‘மெக்கானிக்காகப்’ பணி
புரிந்தான். இந்த மூன்று பேரும் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரே வகுப்
பிலேயே படித்தவர்கள். மோகன் ‘சுதிக்கட்டை’ என்ற பெய
ரெடுத்தவன். சங்கிவி தொடர்போல சிகரெட்களை ஊதித்
தள்ளுவான். எந்தக் கள்ளுக்கொட்டிலுக்குள்ளும் நேராகச்
சென்று, நேராக வெளியில் வருவான். சிகரெட் இல்லை என்
றால் பீடியைப் புகைப்பான்.

“என்ன விசேஷம்?” நாதன் வினவினான்.

“மணியமும், பரதனும், திருமணியும் ஜேர்மனிக்கு போயிட்டு
யினமாம். இப்பத்தான் நிரஞ்சன் சொல்லிப்போட்டு போறான்.”

“சா! ஏன் போனவங்களாம்?” தியாகு ஆர்வத்துடன் கேட்
டான்.

“இஞ்ச இருக்க பயப்பட்டுத்தான். மற்றது, கைநிறைய காக
உழைக்க.”

“அங்கை இவையளுக்கு வேலை கிடைக்குமோ?”

“ஓமோம். அப்படியே கிடைக்காட்டாலும் அந்த நாட்டு
‘கவன்மேந்து’ இவையளுக்கு படிக்காக குடுக்கும்.”

“எவ்வளவு?” தியாகுவின் கேள்வியில் அவசரம் மறைந்திருந்
தது.

“எவ்வளவு என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், இரண்டு
மாதத்திற்கு முந்தி போன செல்வன் தாய்க்காரிக்கு நூறு
டொலர் காசு அனுப்பி இருக்கிறான் என்பதால் பார்த்துக் கொள்
ளன்.”

“நூறு டொலர் எவ்வளவு வரும்?”

“இன்றையின்ர நிலவரப்படி இரண்டாயிரத்து எழுநூறு
ரூபாய் அளவில் வரும்.”

“நல்ல காசு. இஞ்ச இவ்வளவு உழைக்கமுடியுமோ?” நாதன்
மூக்கை ஒரு முறை உறிஞ்சினான்.

“இஞ்சயோ? இருக்கிறவனுக்கே வேலை போகுது. பஸ்,
கார் ஓட்டம் குறைஞ்சு கொண்டு வருகுது. இதால எத்தனை
‘கராஜ்களை’ இழுத்து மூடிப்போட்டாங்கள். எங்கட ‘கராஜ்’
தான் ஒரு மாதிரி தாக்குப் பிடிக்குது. அதுக்கு எப்பத்தான் மூடு
விழா வைக்கிறதோ தெரிய இல்ல.”

“ஜேர்மனிக்கு போக எவ்வளவு காசு வேணுமாம்?” தியாகு
எச்சிலை கஷ்டப்பட்டு விழுங்கியபடி கேட்டான்.

“டிக்கெட்டுக்கு பதினாறு, பதினேழு வேணும். எப்படி

யாவது இருநூறு டொலராவது கொண்டு போக வேணும். “டிர் வல்லர்ஸ் செக்” குக்கு கிட்டத்தட்ட ஆறாயிரம் பிடிக்கும். மற்றது, கொழும்புக்கு போய்வர ஒன்றிரண்டு போகும். எப்படியும் இருபத்தைஞ்சாவது தேவைப்படும்.”

வீடு செல்லும் வரை தியாகுவின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. அடிக்கடி அவன் மனம் ‘இருபத்தைந்து’, ‘இருபத்தைந்து’ என்று ஒலமிட்டது.

(24)

‘டேப் ரெக்கோர்டர்’ தன்பாட்டில் இரைந்தது. அதைக் கேட்டு ரசிப்பதற்கு எவருக்கும் சுய அறிவு இருக்கவில்லை. மது வெறி அவர்களை வேறு உலகில், விதம் விதமான சம்பாஷணைகளில் ஈடுபடுத்தியது. இடையிடையே கூச்சலும், கேலிப் பேச்சுக்களும் சம்பாஷணைகளின் உச்சமாக விளங்கின.

மறு நாள் மாலை இரகசிய முறையில், சிறியலதாவின் வீட்டுக் காரர்களுக்கு மூச்சுக் காட்டாமல், அவளைப் பதிவுத் திருமணம் செய்வதற்கு தேவன் தீர்மானித்திருந்தான். இப்போதைக்கு பதிவுத் திருமணத்தையிட்டு இரு வீட்டாருக்கும் ஒளித்து வைப்பது என்றும், காலம், குழந்தை ஒத்து வரும் போது பதிவு திருமணத்தைப் பற்றி தத்தம் வீட்டாருக்கு பிரஸ்தாபிப்பது என்றும் தேவனும், சிறியலதாவும் நீண்ட நேர வாதப் பிரதிவாதங்களின் பின் முடிவு செய்தனர்.

பதிவுத் திருமணத்திற்கு தமது காரியாலயத்தில் பணீ புரியும் சொற்ப தொகையினருக்கு இரகசியமாக அழைப்பும் விடுத்தனர். அந்த சொற்ப தொகையினரில் ராமநாயக்கா, புஞ்சி நிலமே, பாவித ஆகியோருக்கு தேவன் தனது அறையில் ஒரு சிறிய ‘பார்ட்டியை’ ஒழுங்கு செய்தான்.

பதிவுத் திருமணத்திற்கும், ‘பார்ட்டிக்கும்’ வருமாறு சந்திரனுக்கு தேவன் அழைப்பு விடுத்த போது சந்திரன் நண்பனை வசை பாடினான். “டேய் தேவன், நான் நாளைக்கு காலமை தொடக்கம் கோயில்ல தான் இருப்பன். ஏன் தெரியுமோ? நான் செய்த பாவத்தை கழுவித் துடைக்க.”

சந்திரன் கூறியதைக் கேட்டு தேவன் திகைத்தான். “நீ என்னடா சொல்லுறாய்?”

“உன்னை சிறியலதாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைச்சது நான் தானே? அதால தானே நீ அவளை ‘லவ்’ பண்ணினாய்? அது தெரிஞ்சும் நீ இவ்வளவு ‘சீரியஸாய்’ முடிவு எடுக்க மாட்டாய் என்று நினைச்சது என்ற பிழை. இந்த பிழை எல்லாத்தையும் செய்தது பாவம் தானே?..... டேய், உன்ர தங்கச்சிமாரை ஒரு நாளும் காணாட்டானும் அதுகளுக்காக இரக்கப்படுறன். அடுத்த முறை ஊருக்கு போகக்கிவ உன்ர வீட்டுக்குப் போய் பாவ மன்னிப்பு கேட்கப் போறன். ஏலுமென்டால் அதுக்கு பிரயச்சித்த

மும் தேடப் போறன்.”

சந்திரன் கூறி முடித்து சில வினாடிகளாகியும் தேவன் வாயைத் திறக்கவில்லை. நண்பனை எரிச்சலுடன், கோபத்துடன், சினத்துடன் நோக்கினான். பின் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கியபடி தாழ்ந்த குரலில் பேசினான். “சந்திரன், சிறிய லதாவை கலியாணம் கட்டவேணும் என்று என்ற தலையில் எழுதி இருக்குது. என்டபடியால என்னால ஒன்றும் செய்ய ஏலாது. நீ ‘ரிஜிர்ஷ்டேஷனுக்கு’ வர இல்ல என்டால் என்னால ஒன்றும் செய்ய ஏலாது. பரவாயில்ல. என்ன செய்யுறது? சந்திரன் இன் டைக்கு பின்னேரம் நடக்கிற ‘பார்ட்டிக்’காவது வாவன்.”

தேவனின் வேண்டுகோளை சந்திரன் நிராகரித்து விட்டான். தேவன் பல முறைகள் கெஞ்சியும் சந்திரன் தன் மனதை மாற்ற மறுத்து விட்டான்.

மாலையில் தேவனின் ‘பார்ட்டிக்’ ஆரம்பமாகியது. அதற்கு முன்னரே சந்திரன் அறையை விட்டு வெளியேறிவிட்டான். சொன்னபடியே ராமநாயக்கா, புஞ்சி நிலமே, பாவித ஆகியோர் வந்திருந்தனர்.

ஆறு மணியளவில் ஆரம்பமான ‘பார்ட்டிக்’ இரவு பத்து மணியளவில் அடங்கியது. புஞ்சி நிலமே வாந்தி எடுத்திருக்காவிட்டால், அந்த அறை நள்ளிரவு வரை அதிர்ந்திருக்கும்.

எல்லோரும் போன பின் வெறி மஞ்சிய நிலையில் அறையைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது டாக்ஸி ஒன்று வந்து நிற்கும் சத்தம் தேவனுக்கு கேட்டது. அவன் அறைக்கு வெளியே வந்து பார்த்தான். நால்வர் டாக்ஸியில் இருந்து இறங்கினர். ஒருவனின் கையில் அரிவாள் இருந்ததை தேவன் அந்த இருட்டில் கவனிக்கவில்லை.

“சேர், தேவன் இருக்கிறாரா?” அரிவாள்காரன் வெகு பக்குவமாக கேட்டான்.

“நான் தான் தேவன்.” எதையும் துலாம்பரமாகச் சிந்திக் காமல் தேவன் சொன்னான்.

அரிவாள்காரன் ஒரே பாய்ச்சலில் தேவன் முன்னால் வந்து நின்றான். அந்தக் கணமே அந்த உண்மை தேவனின் மூளைக்குள் வீச்சுடன் நுழைந்தது. அவன் அடுத்த நடவடிக்கையாக அங்கிருந்து ஓடுவதா அல்லது கத்துவதா எனத் தீர்மானிக்க முன், அரிவாள்காரன் முந்திக் கொண்டான். அவன் அரிவாளை ஒரு முறை விசிறினான். தேவனின் முழங்காலை சீவியபடி அரிவாள் பறந்தது. இரத்தம் பீரிட்டது. “ஐயோ” என தேவன் அலறினான். அவன் கண்கள் செருகின. அப்படியே கீழே சரிந்தான்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் உள்ள அறையைப் பங்கு போடும் மூன்று வாலிபர்களும் அங்கு ஓடோடி வந்த போது, டாக்ஸி புறப்பட்டுச் சென்றது. தேவன் குற்றயிரான நிலையில் கீழே கிடந்தான்.

அடுத்த நாள் காலையில் சந்திரன் அறைக்கு வந்த போது, பின் அறை வாலிபர்கள் தேவனுக்கு நடந்த கதியைச் சொன்ன போது, ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடோடிச் சென்றான்.

(25)

மாலை மங்குவதற்கு தக்கி முக்கியது.

வியாபாரிமூலையில் இளைப்பாறிய “என்ஜினியர்” சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டு வளவைச் சுத்தப்படுத்தும் வேலையை முடித்து விட்டு அங்கிருந்த கிணற்றில் தியாகு குளித்தான்.

நீண்ட காலமாக வீடு புழக்கத்தில் இருக்காததினால் வீட்டைச் சுற்றி புற்களும், செடிகளும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. கொழும்பில் இடம் பெற்ற குண்டு வெடிப்புச் சம்பவங்களும், அதற்குப் பின்னர் இடம் பெற்ற கெடுபிடிகளும் சுப்பிரமணியத்தின் மனதை நன்கு புண்படுத்தி விட்டன. இதனால் கொழும்பை அடியோடு மறந்து விட்டு, ஊரில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விடுவது என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தார். ஆகையினால் தனது வீட்டையும், வளவையும் சுத்தப்படுத்தி வைக்கும்படி அவர் தனது தம்பியிடம் கோரவே, அந்த வேலை தியாகுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது.

தியாகு உடல் முழுவதற்கும் சவர்க்காரம் பூசி விட்டு மீண்டும் குளித்த போது திடீரென பிரேமாவின் எண்ணம் தியாகுவின் மனதில் இடம் பிடித்தது. மனோகரியின் சாமத்திய சடங்குக்கு வந்த பிரேமாவை அவள் வீடு வரைக்கும் விட்டு வந்த பின் அவளைக் காணும் சந்தர்ப்பம் தியாகுவுக்கு கிட்டவில்லை. நான் தோறும் அவன் நினைவில் பிரேமா புகுந்து சில கணங்கள் வரை அவனைக் களிப்பில் ஆழ்த்துவாள். ஆனால், அவளை நேரின்பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காததினால், தியாகுவுக்கு வெறுமை உணர்வு ஏற்பட்டு, அந்த உணர்வு அவனை வாட்டி வதைக்கும்.

ஒரு சமயம் அவனால் மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஜானகியிடம் “எங்க பிரேமா? கன நாளா காணயில்ல” என தன் ஏக்கத்தை தியாகு வெளிப்படுத்திய போது அவள் உதட்டைப் பிதுக்கி விட்டுச் சென்றாள். அதன் பின் ஜானகியிடம் தன் உள்ளக் கிடக்கையை வெளியிட்டு பதில் அறிய தியாகு விரும்பவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுது பிரேமாவின் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற அரைகுறை முடிவுக்கு தியாகு வந்தான்.

நாட்கள் நகர்ந்த போது தியாகுவின் மனதினில் முடங்கிப் போயிருந்த பிரேமாவைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசை படிப்படியாக வளர்ச்சி கண்டது. அந்த ஆசை சிறிது சிறிதாக பெருகி அவனுள் வெறி உணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது. ஆனால், மிகக் கஷ்டப்பட்டு, தன்னுள் வளர்ந்திருந்த அதீத வெறியை அவன தணித்தான். ஆனால், அந்த வெறி, சுப்பிரமணியம் வீட்டு கிணற்றில் குளித்துக் கொண்டிருந்த போது கிளர்ந்தெழுந்தது.

கிளர்ச்சியின் மத்தியில், பிரேமாவின் தோற்றம் அவன் மனத்தில் ஒட்டியது. அதை நீக்க முடியவில்லை. அவன் பேசியவை அவன் காதுகளில் எதிரொலித்தன. பஸ்சில் அவனுடன் சேர்ந்து அமர்ந்திருந்த போது ஏற்பட்ட ஸ்பரிசும் மீண்டும் அவனுள் புகுந்தது. பல்வகை உணர்ச்சிகளால் உடலைப் போர்த்தியிருந்த தியாகு வினால் தெளிவாகச் சிந்திக்கும் சக்தி மங்கியது. எதையும் துலாம் பரமாயோசிக்காமல் சைக்கிளை பிரேமாவின் வீட்டை நோக்கிச் செலுத்தினான். சொற்ப நிமிடங்களுக்குள் அவன் வீட்டை தியாகு அடைந்தான்.

உற்சாகத்துடன், ஆனந்தத்துடன் சைக்கிளை விட்டு இறங்கிய தியாகு அவசரத்துடன் பார்வையை முன் விறாந்தைக்குத் திருப்பினான். பிரேமா நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தாள். தியாகுவை மகிழ்ச்சி அணைக்க முற்பட்ட போது, பிரேமாவுக்கு அருகில் கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த வாலிபனைக் கண்டு அவன் திடுக்கிட்டான்.

யார் அந்த வாலிபன்?

தியாகுவின் மனம் மரத்தது. உடலும் மரத்தது. உற்சாகம், ஆனந்தம் பறந்தோடின. எதுவோ கால்களை இழுப்பது போன்ற உணர்வைப் பெற்றான். வந்த வழியே திரும்பிப் போவமா என்ற நினைப்பு அவனுள் விதைந்தது. அது அறுவடையான போது, அவன் மீண்டும் சைக்கிளில் ஏற முற்பட்டான். ஆனால், அதற்குள் தியாகுவை பிரேமா கண்டு விட்டாள். “தியாகு” எனக் கூவியபடி பிரேமா ஓட்டமும், நடையுமாக வந்தாள். அவனை நெருங்கியவள், “வாங்க தியாகு வாங்க” என முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்பளித்தாள்.

அந்த வினாடியே தியாகு தனது அவசர முடிவை உதறித் தள்ளினான். பிரேமா தனக்கே உரியவள் என்ற தோரணையில் அவனுடன் சேர்ந்து நடந்தான். தன்னை அவள் கௌரவப்படுத்தி விட்டாள், தன்மீது இருந்த அன்பை வெளிப்படுத்தி விட்டாள் என்ற ஓர் எண்ணம் தியாகுவினுள் புகுந்து அவனைப் புளங்காக்கித் தத்தில் திக்குமுக்காட வைத்தது.

விறாந்தையை தியாகு அடைந்த போது, அங்கு அமர்ந்திருந்த வாலிபன் தியாகுவைப் பார்த்தபடி எழுந்து புன்னகைத்தான். தியாகுவும் புன்னகைத்தான். அவ் வாலிபன் பிரேமாவிடம் சென்று, “நான் நாளைக்கு காலமை வாறன்” என்றபடி அங்கிருந்து அகன்றான்.

வாலிபனை தியாகு மனதால் அளந்தான். அவனுக்கு எப்படியும் இருபத்தைந்து வயது இருக்கும். செல்வக் களை முழு உடம்பிலும் ஒட்டியிருந்தது. அளவான உயரம். சற்று சதைப் பிடிப்பான உடற்கட்டு. கண்களுக்கு மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான்.

அவ்வாலிபன் மறையும் வரை காத்திருந்த தியாகு, அவசரத்

துடன் பிரேமாவை நோக்கினான். “ஆர் ஆள்?”

“ஓ! சொரி. நான் உங்களை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்க இல்ல. அவர் என்ற அத்தான்... சிவானந்தன். அம்மான்ர அண்ணன்ர மகன். ‘ஜாஃப்னா ஹோஸ்பிட்டல்’ டொக்டராக வேலை செய்யுறார். அப்பாவுக்கு ‘ட்ரீட்மென்ட்’ குடுக்க வந்தவர்.”

பிரேமாவின் இறுதி வார்த்தைகளைக் கேட்டு சிவானந்தன் குறித்து துருவி ஆராய்வதை விட்ட தியாகு “அப்பாவுக்கு சுகமில்லையோ?” எனக் கேட்டான்.

“உங்களுக்கு விஷயமே தெரியாதா? அப்பாவுக்கு ‘ஸ்ட்ரோக்’ படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறார். ஒரு கையும், காலும் இழுத்து விட்டுது. அதால தான் உங்கட வீட்டுக்கு கூட வர முடிய இல்ல.”

அசைவற்றிருந்த மர இலைகளில் ‘சலசலப்பை’ ஏற்படுத்திய வண்ணம் வீசிய மெல்லிய காற்று, தியாகுவை தென்றலாக அணைத்த வண்ணம் தன் வழியே பறந்தது.

(26)

ஆஸ்பத்திரிக்கு உரிய மணத்தை நுகர்ந்தவண்ணம், பல ‘வார்ட்டு’களை கடந்து சென்ற சந்திரன், சரியாக ஒரு மணி நேரம் காத்திருந்து, டொக்டர் நிமால் குணசேகரவை சந்தித்த போது, அவர் அந்த அதிர்ச்சித் தகவலை சாதாரணத்துடன் வெளியிட்டார். “உங்கள் நண்பனுக்காக இரக்கப்படுறன். அவரது இடது காலை அகற்றத் தான் வேணும்.”

இதைக் கேட்டு சந்திரன் அதிர்ந்து விட்டான். “டொக்டர்” எனத் தன்னை மீறிக் கத்தி விட்டான். அவனால் டொக்டரின் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

அடுத்த சில நிமிடங்கள் டொக்டர் தொலைபேசியில் உரையாடிய போது, சந்திரன் மறுதலையான உணர்ச்சிகளினால் மனதில் போராட்டம் நடத்தினான். டொக்டர் ரிஸீவரை கீழே வைத்த போது, “டொக்டர், இதற்கு மாற்று வழி இல்லையா?” என ஆவலுடன் கேட்டான்.

“இல்ல. இதை விட வேறு வழி இல்ல.”

“காலை எந்தப் பகுதியில் இருந்து அகற்ற வேணும்?”

“முழங்காலில் இருந்து. முழங்காலுக்கு கீழே எலும்புகள் நன்றாக முறிந்து விட்டன.”

நோயாளி ஒருவன் அங்கு ‘எக்ஸ்ரே ரிப்போட்’ டுடன் வரவே, சந்திரன் எழுந்து தேவன் இருந்த ‘வார்ட்டு’க்குச் சென்றான்.

கடந்த மூன்று கிழமைகளாக மதியமும், மாலையும் நண்பனைப் பார்த்து விட்டுப் போவது சந்திரனின் வழக்கம்.

தேவனை அரிவாளால் வெட்டியது சிறியலதாவின் அண்ணன் சிறிபால என்ற உண்மை சம்பவம் நடந்த இரண்டு நாட்களுக்குப்

பின் சிறியலதா மூலம் தெரிய வந்தது. பாவமன்னிப்பு என்ற தோரணையில் தேவன் முன் கண்ணீரைத் தாரை தாரையாக வடித்த சிறியலதா, “தேவா, நீங்க உண்மையாகவே என்னை காதலிக்கிறதென்டால் அண்ணாவை பொலிஸில காட்டிக் கொடுக்க மாட்டீங்க எண்டு சத்தியம் செய்து தாங்க” என்கையை நீட்டியபோது, தேவன் உருகிவிட்டான். அவனின் பசப்பு வார்த்தைகளை உண்மைகளாக எண்ணி சத்தியம் செய்து கொடுத்தான்.

மறுநாள் பத்து அப்பின் பழங்களுடன் வந்த சிறியலதா, அதன்பின் அந்தப் பக்கமே வரவில்லை. அவள் வேலையை ராஜினாமா செய்து விட்டு ‘மாயமாய்’ மறைந்து விட்டாள் என்று சந்திரன் ஒரு வாரம் கழித்து சொன்ன போது தான் அவளுக்கு கொடுத்த சத்தியத்தை தன் நினைப்பில் இருந்து தேவன் வெளிப்படுத்தினான்.

“நீ ஒரு மடையன். முட்டான். விடு பேயன். ஏன்ரா சத்தியம் செய்து குடுத்தாய்? சிறிபாலாவை ‘அறலீஸ்ட்’ ஐஞ்சு வருஷத்திற்காவது கம்பி எண்ண வைச்சிருக்க வேணும்” என்று சந்திரன் ஆத்திரத்தில் கத்திய போது அக்கம் பக்கத்தில் இருந்த நோயாளிகளும், அவர்களது விருந்தினர்களும் இவர்கள் பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினார்கள்.

“மெல்லக் கதையடா. முடிஞ்சு போன கதையை ஏன் வளர்க்கிறாய்? சிறியலதான்ர அண்ணனை பொலிஸில காட்டிக் குடுக்கிறதால என்ற கால் சரியாகிவிடுமோ? இது எனக்கு நல்ல ஒரு பாடம். இனி கவனமாக இருக்க வேணும்” என தேவன் வரட்சியாகச் சொன்னான்.

“டேய், கண் கெட்ட பின் சூரிய நமஸ்காரம் செய்யப் போறியா?”

“சந்திரன், இனியும் இதைப் பற்றிக் கதைக்காதை.” வார்த்தைகளைச் சினத்துடன் வெளியிட்ட தேவன் சில வினாடிகள் நண்பனின் முகத்தை வெறுமையாக நோக்கினான். “டொக்டர் குணசேகரவைக் கண்டனியோ? அவர் என்ன சொன்னார்?”

சந்திரன் நண்பனைப் பரிவுடன் பார்த்தான். தேவனின் இடது கால் முழுமையாக ‘பண்டேஜ்’ போடப்பட்டிருந்தது. நெற்றியில் மூன்று அங்குல அகலத்தில் ‘பிளாஸ்திரி’ நீண்டு, வளைந்திருந்தது. இந் நிலையில் கிடக்கும் தேவனுக்கு உண்மையைச் சொல்லி அவன் மனதில் கிடக்கும் கொஞ்ச, நஞ்சு பலத்தை விரட்ட சந்திரன் விரும்பவில்லை. அவனது காலை அகற்றும் டொக்டரே வந்து கூறும் வரை அந்த உண்மையை அவனிடம் இருந்து மறைத்து வைக்க சந்திரன் விரும்பினான்.

“தேவன், டொக்டர் குணசேகரவை இரண்டு, மூன்று

நாளா சந்திக்க முயற்சித்தும் மனுஷன் காணக் கிடைக்க இல்ல. ஆள் சரியான 'பிஸி' போல'' என்று சந்திரன் வாய் கூசாது பொய் ஒன்றைக் கூறினான்.

(27)

தூக்கம் தழுவ மறுத்தது. புரண்டு, புரண்டு படுத்தான். தூக்கம் வரவில்லை.

பிரேமாவின் முகம் தான் கண்ணுக்குள் புகுந்து, தியாகுவின் மனநிலையைக் குழப்பியது. அந்த இருட்டிலும், இருட்டினைத் துரத்தியபடி, அவளது முகம் பால் நிலவு போல் பிரகாசித்தது.

'பிரேமா..... பிரேமா.....' என மனம் மாறி, மாறி எக்காளமிட்டது.

மாலையில் பிரேமாவைச் சந்தித்த பின், வழமையை விட, பல மணி நேரம் அவள் நினைவில் ஊறியிருந்தான். அந்த நினைப்பில் லயித்து, மனதை பல பக்கக் கிளைகளுக்கு நகர்த்தி உவகையுற்றான். இருட்டைப் பார்த்து புன்னகைத்தான்.

அன்றொரு நாள், வல்வைப் பாலத்தில் எதிர்பாராமல் சந்தித்தமை, அதன் பின் மேற்கொள்ளப்பட்ட மீதிப் பயணத்தின் போது அருகருகாக நின்றமை, மீண்டும் திரும்பி வரும் போது ஒன்றாக அமர்ந்திருந்தமை, பருத்தித்துறை 'டவுனிங்' நின்று அளவளாவியமை, மனேகரியின் சாமத்திய சடங்கின் பின் சைக்கிளை உருட்டியபடி அவளுடன் ஒன்றாக நடந்தமை..... யாவற்றையும் வரிசையாக நினைவுக்குள் நுழைத்தும், அகற்றியும் மீண்டும், மீண்டும் பரவசமடைந்தான்.

ஒன்பது மணிக்குப் பாயில் சரிந்தவன், மாதா கோயில் மணி அடித்தும் தூங்கவில்லை. மாதா கோயில் மணி நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஓசை எழுப்புவதுண்டு. கரையோரங்களில் வாழும் மீனவர்களை எழுப்பி, தொழிலுக்கு அனுப்புவதற்காக அடிக்கப்பட்ட மணி, இப்போது அவர்கள் தொழிலுக்குப் போகா விட்டாலும், நேரத்திற்கு ஓசை எழுப்புகின்றது.

'பிரேமா என்னை விரும்புறாளா? பதில் சார்பாக விளங்கினால் அவள் என்னை எந்தளவில் விரும்புறாள்? அந்த உறவு எப்படிப்பட்டது? நட்பா, அன்பா, காதலா?..... இந்த மூன்றில் எதுவாக இருக்கும்?' தியாகுவின் சிந்தனை ஓட்டம் தடுமாறியது.

தனித்த பிள்ளை என்ற அந்தஸ்தில் திகழ்பவன் பிரேமா. அவள் தாய் ஆசிரியையாகப் பணி புரிந்து, நைஜீரியாவில் அதை ஒத்த வேலை கிடைத்து அங்கு போய் விட்டாள். அவளை ஒரு போதுமே தியாகு காணவில்லை. ஆனால் செல்வச் செழிப்பில் மிதந்தவள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

பிரேமாவின் தந்தை திருநாவுக்கரசு கடவுள் பக்தி நிறைந்தவர். திருநீற்றுக்குறிகள் அவர்நெற்றியில் எப்போதுமே காணப்படும். வெள்ளிக்கிழமைகளில் சந்தனமும், குங்குமமும் திருநீற்றுக்குறிகளுக்குள் துலங்கும். மெல்லத்தான் பேசுவார். ஆனால், அதில் தெளிவு நிரம்பி இருக்கும். இரு பக்க நியாயத்தையும் ஆராய்ந்து விட்டு முடிவு எடுக்கும் மனப்பான்மை அவரின் நல்ல குணங்களில் ஒன்றாகும்.

பிரேமா மீது அன்பை, பாசத்தைக் கொட்டி வளர்த்த போதும், கண்டிப்பையும் காட்டத் தவறவில்லை. நல்ல பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார். நல்லொழுக்கத்தை பேண வேண்டும் என அடிக்கடி நினைவூட்டினார். நாகுக்காகப் புத்தி மதிகளையும் வெளியிட்டார்.

“எனக்கு என்ர மகளைத் தெரியும். அவள் கெட்டிக்காரி. அவளுக்கு நல்லது எது, கெட்டது எது என்று தெரியும்” என திருநாவுக்கரசு தனக்கு கீழே பணிபுரியும் ஊழியர்களிடம் சொல்லி பெருமைப்பட்டிருக்கிறார்.

அந்தக்கும்பத்தின் பொறுப்பினை திருநாவுக்கரசுவின் தூரத்து உறவுக்காரியான நல்லம்மா கவனித்து வந்தாள். அவளுக்கு கணவனோ, பிள்ளைகளோ இல்லை. மலேசியாவில் கணவனைப் பறி கொடுத்து விட்டு தனித்து இங்கு வந்தவள், இவர்களுடன் சேர்ந்து விட்டாள்.

தியாகு முதல் தடவையாக பிரேமாவைப் பார்க்கச் சென்ற போது நல்லம்மா தான் அவனுக்கு தேநீர் பரிமாறினாள். தியாகு வுடன் நல்லம்மா ஓரிரு நிமிஷங்கள் அளவளாவினாள். அதன் பின் அவன் சென்ற பின், “நல்ல ஒரு குணமான பிள்ளை போல தெரியுது” என பிரேமாவிடம் நல்லம்மா சொன்னாள். அதை இரண்டாவது தடவையாக அங்கு சென்ற போது, பிரேமா வெளிப்படையாகவே தியாகுவிடம் சொன்னாள். அச்சமயத்தில், “நீர் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?” என தியாகு கேட்ட போது, பிரேமா உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. தியாகுவை அன்புடன் நோக்கியவள், “நான் இப்பத்தானே உங்களோட பழகுறன்? என்றபடியால என்னால இப்போதைக்கு ஒன்றும் சொல்ல ஏலாது” என்று சொல்லவே தியாகுவின் முகம் வாடிவிட்டது.

“நீங்கள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க?” என்று பிரேமா திருப்பிக் கேட்டபோது, தியாகு அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். “ஏன் சிரிக்கிறீங்க?” என பிரேமா உரிமையுடன் கேட்க “நீர் என்னைப் பற்றி சொல்லாமல் இருக்கக்கில நான் உம்மைப் பற்றி ஏன் சொல்லவேணும்?” என்று சிரிப்பினூடே தியாகு கேட்டான்.

உடனே அவன், “தியாகு நீங்க ஒரு நல்லவர் என்று நான் சொன்னால் நீங்க என்னைப் பற்றி என்ன சொல்லுவிங்க?”

என அவசரத்துடன் வினா தொடுத்தாள்.

“நான் இப்போதைக்கு ஒன்றுமே சொல்லமாட்டன். ஏனென்றால் பொம்பளையளின்ர மனதை அறியமுடியாது. அதை அறிஞ்சால் தான் அவையள் நல்லவையளா, இல்லையா என்டதை சொல்லலாம். நீரும் பொம்பளை வர்க்கம் என்ட படியால நான் என்ர அபிப்பிராயத்தை இப்போதைக்கு சொல்ல மாட்டான்.” தியாகு கூறிவிட்டு விஷமத்தனமான புன்னகை ஒன்றைப் பூத்தான்.

“தியாகு, நீங்க எவ்வளவுதான் என்னோட பழகினாலும் என்ர மனதை அறியமாட்டீங்க.” என்று பிரேமா சொன்னாள்.

பிரேமா இறுதியில் கூறியதை தியாகு மனதில் நன்கு பதித்து விட்டான். அவளைப் பற்றி எண்ணும் போதெல்லாம் அவள் சொன்னவை தான் திரும்பத் திரும்ப மனதை வலம் வரும். பிரேமாவின் உள் மனதில் தன்னுடனான தொடர்பு எந்த ரீதியானது என தியாகு அடிக்கடி கேட்டான். பிரேமா அவனுடன் எந்த ரீதியில் பழகினாள்? ஆழமான நட்பா, அல்லது வெறும் அன்பா, அல்லது காதலா அவள் உள்ளத்தில் மறைந்திருந்தது?

திடீர் சந்தேகம் தியாகுவின் இதயத்தில் பரவியது.

பிரேமா அவள் அத்தான் சிவானந்தனை விரும்புகிறாளா? அல்லது பிரேமாவை சிவானந்தன் விரும்புகிறானா? அல்லது இருவரும் பிற்பாடு திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற புரிந்துணர்வு இரு வீட்டாருக்கும் இடையில் உள்ளதா? இந்த உண்மையை அறியாமல் தன்னுள் காதலை வளர்ப்பது அபத்தமானது, அர்த்தமற்றது என தியாகு நினைத்தான்.

ஆனால், அவன் மீது அவள் காதல் கொண்டிருக்கிறாள் என்று தீர்மானிக்கக் கூடியவாறு சில சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அப்படியெனில் தியாகுவை பிரேமா விரும்புகிறாளா?

ஒரு சில சார்பான சம்பவங்களை வைத்து அவனுடன் அவள் காதலுற்றிருக்கிறாள் என்பதை நிச்சயமாக கூற முடியாது. பெண்களின் மனம் ஆழமானது. பிரேமா அதைச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கிறாள். அவளின் மனதை அளப்பது இப்போதைக்கு இலேசு அல்ல. காலப் போக்கில், அவளுடன் ஆழமாகப் பழகும் போது தான் அவளுள் மறைந்துள்ள உணர்வைத் தெட்டத் தெளிவாக உணரக் கூடியதாக இருக்கும். அது வரை பொறுத்திருப்பதற்கு பொறுமை தியாகுவிடம் இருக்கவில்லை. மனதை அளப்பதை விட அறிவது இலேசு என்ற முடிவுக்கு தியாகு இறுதியில் வந்தான்.

பாயில் இருந்து தியாகு எழுந்து வீட்டின் வெளியே வந்தான்.

பகலாக பெளர்ணமி நிலவு காய்ந்தது. சுவாரஷ்யத்துடன் நிலவைப் பார்த்தபடி நின்றான். புன்னகை இதழ்களில் பிறந்தது.

நிலவில் மனதைப் பறி கொடுத்தபடி நின்றவன், ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு வந்தான். பிரேமாவை நேரடியாகக் கேட்டு அவன் பதிவை அறிவதே அந்த முடிவு.

(28)

தாய் ஆட்டிடம் பாலைக் குடித்து முடித்த ஆட்டுக்குட்டி அப்படியும், இப்படியும் துள்ளிக் குதித்து விட்டு, கொட்டிலில் இருந்து வெளிப்பட்டு, முன்னால் வந்து வெளியில் நின்ற காரை ஆராய்வது போலப் பார்த்தது. பின்னர் விறாந்தைப் பக்கம் அதேவாறு நோக்கியது. விசிறி மட்டையினால் காற்றை வீசிய படி தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திய நிலையில் சாய்மனைக் கதிரையில் கோபாலரட்ணம் சாய்ந்திருந்தார். ஆட்டுக் குட்டி முன்னேறி வந்து கோபாலரட்ணத்தின் தொடையில் ஒரு முறை தன் தலையால் முட்டியது. கோபாலரட்ணம் அதை தடவிக் கொடுத்தார். 'ம்ஆ' என கத்திய ஆட்டுக்குட்டி மீண்டும் நான்கைந்து தடவைகள் துள்ளிக்குதித்து விட்டு தன்பாட்டில் அங்கிருந்து அகன்றது.

கோபாலரட்ணம் சூரியன் உச்சிக்கு வரமுன்னரே, வியர்வையால் நனைந்த நிலையில் அங்கு வந்திருந்தார். இலட்சுமிப் பிள்ளையிடம் நூறு ரூபாய் தான் ஒன்றை நீட்டியவர், "அக்கா, அவசரத்தில வந்ததில கோழியையோ, ஆட்டு இறைச்சியையோ வாங்க இல்ல. நூறு ரூபாவுக்கு ஏதாவது இறைச்சி வாங்கி இரண்டு பேருக்கு சமையுங்கோ" என்றார்.

வழமைக்கு மாறாக இருவருக்கு சமைக்கும்படி தம்பி கூறிய போது இலட்சுமிப்பிள்ளைக்கு வியப்பாக இருந்தது. அந்த இரண்டாவது ஆள் யார் என்று அறிவதற்கு ஆர்வம் ஏற்பட்ட போதும், இறைச்சியை வாங்கப் போயிற்று வந்து அதை அறிவோம் என எண்ணியவளாக சந்தையை நோக்கி நடந்தாள்.

மங்களம் வந்து அமர்ந்திருந்தவாறு மாமனுடன் அளவளாவினாள். நாட்டு நடப்பு பற்றி கோபாலரட்ணம் நீண்ட நேரம் சம்பாஷித்தார். இடையிடையே மங்களம் குசினிப் பக்கம் போயிற்று வந்தாள்.

இலட்சுமிப்பிள்ளை ஆட்டு இறைச்சியுடன் திரும்பினாள். அதை மங்களத்திடம் நீட்டி விட்டு கோபாலரட்ணத்தின் முன் விறாந்தை நிலத்தில் அமர்ந்தாள். "நூறு ரூபா பங்கு இறைச்சி வாங்கினன். ஒரு கிலோ அளவில வந்திருக்கும். எல்லாருக்கும் மெத்த மெத்தக் காணும்" என்ற இலட்சுமிப் பிள்ளை, முகத்தை சேலையால் அழுத்தித் தொடைத்தாள்.

இலட்சுமிப்பிள்ளை கூறியதில் கோபாலரட்ணம் ஆர்வம் காட்டவில்லை. "எங்க தியாகு? நான் வந்த நேரம் தொடக்கம் பார்க்கிறன், ஆளைக் காண இல்ல." கோபாலரட்ணம் விழிகளை சுழட்டியபடி கேட்டார்.

"நெல்லியடிக்கு போயிட்டு வாறன் என்று சொன்னவன்,

போயிட்டான் போல” என்று இலட்சுமிப்பிள்ளை பொய் சொன்னான். தியாகு கூலித் தொழிலுக்குப் போவதை வெளியிட அவள் விரும்பவில்லை. கோபாலரட்ணத்திற்குச் சொல்லி அவரது ‘சொட்டை’, ‘நொட்டை’ பேச்சைக் கேட்க அவள் விரும்பவில்லை.

“அக்கா, தியாகுவும் இருக்கக்கில இதைப் பற்றி கதைப்பம் என்று யோசிச்சன். நான் வந்து கன நேரமாச்சது. ஆள் இப்ப வருவான் போல எனக்கு தெரிய இல்ல. என்டபடியால உங்களோடை இதைப் பற்றி கதைக்கலாம் என்று நினைக்கிறன்” என்று ஆறுதலாக கோபாலரட்ணம் வார்த்தைகளை வெளியிட்டார்.

கிணற்றடியில் இருந்து ஜானகி வந்தாள். கோபாலரட்ணம் அவளைப்பார்த்து பண்புடன் புன்னகைத்து, “ஜானகி சுகமாக இருக்கிறீயா?” எனக் கேட்டார்.

“ஓம் மாமா.”

“நீயும் இரன். நீ சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தைத் தான் கதைக்கப் போறன்” என்று கூறவே, குசினியில் இருந்து மங்களம் வெளிப்பட்டு அங்கு வந்தாள்.

ஜானகி அமரவில்லை. அரைச்சுவரில் சாய்ந்தபடி நின்றாள்.

“இப்ப இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில இஞ்ச சுரேஷ் வருவான். நான் வரக்கில தானும் வரவேணும் என்று அடம் பிடிச்சான். அதால ஆளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தன். வழியில அவனா கூட்டாளி ஒருத்தன கண்டவன் இறங்கி விட்டான். என்னை போகும்படியும், தான் பேந்து வருவதாகவும் சொன்னான்.”

சுரேஷின் பெயரைக் கேட்டதும் ஜானகி முகத்தைச் சுளித்தாள். பின் அங்கிருந்து அகன்று அறைக்குள் புகுந்தாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்த திலகராணி, “அக்கா, ஆர் சுரேஷ்?” என வினாவினாள்.

“மாமான்ர மேன் தான். விசரன்.” ஜானகி வெறுப்புடன் கூறினாள்.

“சுரேஷை நீ கண்டிருக்கிறியோ?” மங்களத்திடம் கோபாலரட்ணம் கேட்டார்.

“சின்ன வயசில கண்டிருக்கிறன்” மங்களம் பதில் கூறி முடிக்கும் போது படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. மங்களம் ஆர்வத்துடன் படலையின் பக்கம் விழிகளைப் பதித்தாள். சுரேஷின் தோற்றத்தைக் கண்டு அவள் துணுக்குற்றாள். அதிசயபிராணியைப் பார்ப்பது போல சுரேஷை இலட்சுமிப்பிள்ளை நோக்கினாள்.

திலகராணி அறையில் இருந்து வெளியேறி முன் விறாந்தைக்கு வந்தாள்.

சுரேஷ் முன்னேறினான். தகப்பனைக் கண்டவன், பார்வை

யைத் திருப்பினான். பின் பார்வையை கோணலாக்கி, கோணங்கித்தனமாக விசிறினான். மந்தமான அப்பார்வை அவன் 'யாரையோ' தேடுகிறான் என்பதை மங்களத்துக்கு எடுத்துக் கூறியது.

சுரேஷின் பார்வையில் திலகராணி சிக்கினாள். அவளைப் பார்த்து கோமாளித்தனமாக இனித்தான். திலகராணி அசந்து விட்டாள். கூடவே சிரிப்பும் வந்தது. 'விரூட்' டென அங்கிருந்து அகன்றவள், ஜானகியிடம் சென்று, வாயைப் பொத்தியபடி சிரித்தாள்.

இலட்சுமிப்பிள்ளையிடம் ஓட்டிய வியப்பு மாறிய போது அவன் சுரேஷிடம், "தம்பி இரன்" என்றான்.

சுரேஷ் தகப்பனை 'மிரள', 'மிரள' நோக்கினான். "இரு" என்றார் கோபாலரட்ணம்.

சுரேஷ் சந்தோஷத்துடன் அமர்ந்தான். மங்களம் அவனை அளந்தான். அவனுக்கு வயது இருபத்திரண்டு வரும் என அவள் அனுமானித்தாள். அவன் முகத்தில் ஓர் அசாதாரண தன்மை 'பளீச்' சென்றிருந்தது. அவன் மேலுடம்பு புஷ்டியாக இருக்க, கீழ் உடம்பு கும்பி இருந்தது. அவன் ஒரு மன நோயாளி என்பதை அவன் முழுத் தோற்றமும் பறை சாட்டியது. அவித்த இறால் நிறம், வட்ட வடிவமான முகத்தில் சப்பையான மூக்கு, சீப்புக்கு படியாத தலைமயிர், தடித்த இதழ்கள், சதைப் பிடிப்பான உடல். இப்படி அசாதாரணத் தன்மை நிறைந்திருந்த தேகக் கட்டு அவன் உருவமாக விளங்கியது.

பிறக்கும் போது சுரேஷ் மனவளர்ச்சி குன்றியவனாகத் திகழ்ந்தான். பத்து வயதில் தான் பள்ளிக்கூடப் படிக்களை மிதித்தான். எண்ணி மூன்று வருடங்கள் தான் பள்ளிக்கூடம் சென்றான். அதன் பின் போக முடியாத அளவுக்கு மன வளர்ச்சி குன்றி விட்டது. சுரேஷ் பலரின் பழிப்புக்கு ஆளானதைப் பொறுக்க முடியாத கோபாலரட்ணம் அவனின் புத்தகங்களை மூட்டை கட்டி வைத்தார். சுரேஷ் வீட்டில் இருந்த போது சாப்பிடுவதும், உறங்குவதுமாக நாட்களைக் கழித்தான். சில வேளைகளில் தியேட்டர் களுக்கு போய் சினிமா பார்ப்பான். சர்பத் கடைகளைக் கண்டால் நின்று விடுவான். ஐஸ்கிரீம்காரனின் 'பாம்', 'பாம்' என்ற குழல் சத்தம் கேட்டால் மலசலகூடத்தில் இருந்தாலும் பாய்ந்து வெளியே வருவான்.

சுரேஷ் இடைக்கிடை தகப்பனின் கடைப்பக்கம் எட்டிப் பார்ப்பான். அங்கு பணி புரியும் யுவதிகள் அவனுக்கு நல் வர வேற்பு அளிப்பார்கள். அவனுடன் அளவுக்கதிகம் பேசுவார்கள். பகிடி விடுவார்கள். துணிச்சலான ஒருத்தி அவனது கஞ்சான் பொக்கட்டுக்குள் கையை விட்டு காசை உருவி எடுத்து எல்லோருக்கும் 'ஐஸ்கிரீம்' வாங்கிக் கொடுப்பான். அவனுக்கும் கொடுத்தால் சுவைத்து விட்டு 'இன்னும் வேணும்' என அடம்பிடிப்பான்.

கோபாலரட்ணத்தின் வீட்டில் ஜானகி இருந்த போது சில அசிக்மமான, அநாகரீகமான சம்பவங்களுக்கு சுரேஷ் வழிகோலி விட்டான். பற்களைக் கடித்து ஒவ்வொரு செயலையும் ஜானகி பொறுத்தாள். ஆனால், இறுதியில் அவனின் ஒரு செயலை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. சாவித்திரி அக்காவிடம் சென்றவள், சுரேஷின் செயலையிட்டு முறையிட்டாள். இது பற்றி பிரேமாவிடம் சொல்லி ஜானகி கண்ணீர் உகுத்தாள். ‘பிரேமா, இதை அண்ணாற்ற சொல்லிப் போடாதையும்’ என்று ஜானகி வேண்டுகோள் விடுத்த போதும், தியாகுவிடம் பிரேமா சொல்லி விட்டாள். அது ஜானகிக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை.

இப்போது சுரேஷ் தனது தகப்பனுடன் வீடு வந்திருக்கும் நோக்கத்தை ஜானகி புரிந்து விட்டாள். அந் நோக்கத்தைப் பலாத்காரமாக அடைய முற்பட்டு அதில் தோல்வியைக் கண்ட பின்னர், அதை நேர் வழியில் அடைவதே அவன் நோக்கம் என்பதும் ஜானகிக்கு புரிந்தது.

“மாமா, சமையலுக்கு நேரமாச்சது. நீங்க வந்த விசயத்தை இப்ப கதைக்கப் போறியளோ இல்லாட்டால்...” என்று மங்களம் வார்த்தைகளை இடைநடுவில் நிறுத்திய போது, கோபாலரட்ணம் பசுமையாகப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தார். “மங்களம், நீ சமை. என்ற பெடியனுக்கு பண்ணிரண்டு மணிக்கு பசி வயிற்றைக் கிண்டும்” என்று சொல்லவே மங்களம் குசினிக்குச் சென்று விட்டாள்.

சுரேஷ் எழுந்தான். முற்றத்திற்குச் சென்றவன் முன்னால் சடைத்திருந்த செவ்வரத்தை மர இலை ஒன்றைப் பிடுங்கி ஊது குழல் ஒன்றைச் செய்து, சில வினாடிகள் ‘பீ..... பீ....’ என ஊது னான். பின் அதை எறிந்து விட்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றான். அவன் கண்கள் ஜானகியை அங்கு தேடின. அவன் அங்கு இல்லாமல் போகவே குசினிக்குச் சென்றான். மங்களத்தைக் கண்டவன் பற்களைக் காட்டி இளித்தான். அதன் பின் முதலில் தென்பட்ட படுக்கை அறைக்குப் போக எத்தனித்தான். ஆனால், கோபாலரட்ணம் அதைக் கண்டு அவனைக் கூப்பிடவே அவன் முன் விறாந்தைக்குச் சென்று தகப்பனுக்கு அருகில் அமர்ந்தான்.

மங்களம் சமைத்து முடித்தாள். மாமனிடம் சென்று, “மாமா, தியாகு வர நேரம் செல்லும். நீங்கள் சாப்பிடுங்கோவன்” என தண்ணீர் செம்பை நீட்ட, “கொஞ்சம் பொறுப்பம். வந்த விசயத்தை கதைச்சு விட்டு சாப்பிட்டால் நல்லது போல படுது” என்றார் கோபாலரட்ணம்.

சுரேஷை இலட்சுமிப்பிள்ளை ஏகாந்தமமாக நோக்கினான். “தேப்பனும், மேனும் இஞ்சால் பக்கம் வந்ததுக்கு காரணம் என்ன?” எனக் கேட்டான்.

கோபாலரட்ணம் கொடுப்புக்குள் சிரித்தார். “எல்லாம் சம்பந்த விஷயமாகத் தான் வந்தம்.”

“ஆருக்குச் சம்பந்தம்?” மங்களம் அசட்டையாக வினவினாள்.

“சுரேஷுக்கு.”

“ஆர் பொம்பளை?”

“எங்கட குடும்பத்தைப் பற்றி நல்லா தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கிற உன்ர தங்கச்சி தான்.”

“ஜானகியோ?”

“ஓமோம். சுரேஷுக்கு அவளை நல்லா பிடிச்ச விட்டுதாம். யாழ்ப்பாண ‘டவுனில’ இருந்து நிறைய சம்பந்தம் வந்தும் ஜானகியைத் தான் கட்டுவன் எண்டு ஒற்றைக் காலில நிற்கிறான்.”

கோபாலரட்ணம் கூறியதைக் கேட்டு இலட்சுமிப்பிள்ளையும், மங்களமும் வாயடைத்துப் போனார்கள். அவர்களின் முகங்கள் சுறுத்தன. தமையனை இலட்சுமிப்பிள்ளை ஆத்திரத்துடன் நோக்க, மங்களம் தலைகுனிந்தாள்.

அறையில் அமர்ந்திருந்த ஜானகியின் உள்ளத்தில் உணர்வலைகள் தாளம் போட்டன. பதட்டம் முழு உடலிலும் பரவியது. கைவிரல்கள் நடுங்கின.

தியாகு வந்தான். கோபாலரட்ணமும், ஒரு நாளும் அறிமுகம் இல்லாத சுரேஷும் அங்கு அமர்ந்திருப்பதையும், தாயும், தமக்கையும் முழித்தபடி நிற்பதையும் கண்டவன் அங்கு நடந்திருப்பதை ஓரளவு கிரகித்தான்.

கோபாலரட்ணம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தன் மனதில் தேங்கிக் கிடந்ததை வெகு பக்குவமாக வெளியிட்ட போது தியாகு கொதித்தெழுந்தான். “உந்த விசரனுக்கு ஜானகியை கட்டி வைக்கப் போறியலோ? என்ர உயிர் இருக்கிற வரை உது நடவாது. வந்த வழியே போங்கோ.”

தியாகு போட்ட சத்தத்தினால் முன்னால் வளர்ந்திருந்த பூவரசம் மரத்தில் ஜோடியாக அமர்ந்திருந்த இரு காகங்கள் செட்டைகளை அடித்தபடி பறந்தன. பக்கத்து வீட்டு கனகலிங்கம் நுனிக் காலில் நின்றபடி விடுப்பு பார்ப்பதற்கு தயாரானார்.

கோபாலரட்ணத்தின் முகம் அவமானத்தால் சிவந்தது.

(29)

ஏமாற்றம், ஏக்கம், ஏழ்மை யாவும் தேவனின் முகத்தில் வியாபித்திருந்தன.

ஆஸ்பத்திரி கட்டிலில் அனாதை போல கிடந்தான்.

‘ஷேவ்’ எடுக்காத முகமும், சடைத்து வளர்ந்திருந்த தலைமயிரும், சரிவர சாப்பிடாததினால் ஒடுங்கிப் போயிருந்த உடலும் அவனை ஒரு பிச்சைக்கார நிலைக்குத் தள்ளி இருந்தன.

“நான் எத்தனை நாளைக்கடா இன்னும் இந்த நரகத்தில இருக்க வேணும்?” என்று தேவன் சினத்துடன் நண்பனிடம் கேட்டான்.

சந்திரன் பதில் கூறவில்லை. மோவாயைத் தடவியபடி இருந்தான்.

“சொல்லடா நாயே.” தேவன் உறுமினான்.

“அதை டொக்டரால கூட சொல்ல ஏலாது. அப்படியென் டால் எனக்கு எப்படி தெரியும்? உனக்கு நாளைக்கு காலமை ஒப் ரேஷன் என்று மட்டும் தான் எனக்கு தெரியும்.”

“ஒப்ரேஷனா?”

“ஓமோம்” என்ற சந்திரன் சில வினாடிகள் நண்பனை நோக்கினான். இனியும் அவனிடம் உண்மையை மறைக்கக் கூடாது என எண்ணியவனாக, “தேவா, மனதை தைரியப் படுத்து. நான் சொல்லுறதைக் கேட்டு பயப்படாதே. நாளைக்கு உன்ர இடது காலை வெட்டி எடுக்கப் போயினமாம்” எனச் சொன்னான்.

அந்த அதிர்ச்சித் தகவல் தேவனின் இதயத்தைப் பலமாகத் தாக்கி இருக்க வேண்டும். அவன் முகம் வெளுறி விட்டது. கண் களின் கீழிருந்த நரம்புகள் துடிதுடித்தன. கண்களை இமைக்க மறந்தவனாக சந்திரனை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினான். “நீ... நீ... என்ன சொல்லுறாய்?”

“உண்மை தான்ரா. இந்த உண்மையை உன்னற்ற இருந்து மறைக்கத்தான் பார்த்தன். ஆனால், நீ மனோதிடத்தோட இருக்க வேணும் என்டதுக்காகத் தான் அதை இப்பச் சொன்னன். உன்ர விதி இப்படியாகி விட்டுது.” தேவனின் கரத்தை சந்திரன் அன்புடன் பற்றினான்.

“சந்திரன், நொண்டியாகப் போறேனே” என்ற தேவன் சிறு பிள்ளை போல அழுதான்.

சந்திரன் அவன் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுத்தான். ஒன்றும் கூறவில்லை.

அழுகை அடைக்கும் குரலில் தேவன் தொடர்ந்தும் பேசினான். “நான இனி எப்படியடா வேலை செய்வன்? எப்படியடா வாழ்க்கை நடத்துவன்?”

“கடவுள் இருக்கிறார். மரத்தை நட்டவன் அதை வளர்த்தே திருவான்.”

சந்திரனின் ஆறுதல் வார்த்தைகள் தேவனின் மன அமைதியைத் தணிக்கவில்லை. “யாரடா இனி என்னை பார்க்கப் போயினம்? உழைக்கக்கில என்ற குடும்பத்தை உதாசினம் செய்தன். குடியும், கூத்துமாகத் திரிஞ்சன். காசைக் கரியாக்கினன். நான் ஒருவன் ஆயிரம் ரூபா அளவில் செலவளிச்சன். ஊரில் இருக்கிற எட்டு, ஒன்பது உருப்படிகளுக்கு முன்னூறு ரூபா தான் அனுப்பி

னன். அதுகள் எல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கும்? நான் மண்ணிக்க முடியாத குற்றங்களை எல்லாம் செய்து விட்டன்.” தேவனின் கண்கள் கலங்கின.

“இப்பவாவது உன்ர பிழையை அஞ்றிசி விட்டாய். இனி உன்னை கடவுள் கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பார். உனக்கு நல்ல வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தித் தருவார்.” சந்திரன் பொதுப்படையாகச் சொன்னான்.

“நொண்டியான பிறகு என்னடா வாழ்க்கை? புதையல் கிடைச்சால் கூட நான் துளியளவும் சந்தோஷப்பட மாட்டன். இப்ப நான் இருக்கிற நிலைமையில் சாகிறது தான் மேல்..... சந்திரன், நஞ்சு இருந்தால் கொண்டு வந்து தா. அதைக் குடிச்சிட்டு நிம்மதியாக சாகிறன்.”

இதைக் கேட்டு சந்திரன் உருகிவிட்டான். நண்பனைப் பரிவுடன் நோக்கினான். “தேவன், நீ இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் ஊரில் இருந்து ஆராவது ஒரு ஆள் வந்தால் தான் உன்ர மனம் ஆறுதலடையும். ஆனால், நீ தானே உன்ர நிலைமையை விளக்கி ஊருக்கு கடதாசி போடலாம் என்டால் தடுக்கிறாய். இப்பவாவது கடதாசி எழுத ‘பெர்மிஷன்’ தாவன்.”

“வேண்டாம். நீ என்னைப் பற்றி ஒரு வரி கூட எழுதாதை. அங்கை இருந்து கடதாசி வந்தால் இஞ்ச கொண்டு வா. நான் மறுமொழி எழுதி அனுப்புறன்.”

சந்திரன் விடை பெற்றுச் சென்று நீண்ட நேரமாக தன் நிலையை எண்ணி தேவன் கண் கலங்கினான். தனது வாழ்க்கையின் செழுமையில் ஏற்பட்டிருந்த வாடலை நினைக்கும் போது வாழ்வதே அர்த்தமற்றது போலிருந்தது. கால் முடமாகிய பின் வாழ்க்கையே முடமாகி விட்டது போன்ற உணர்வே மனதினுள் மேலோங்கி இருந்தது. இனியும் வாழ வேண்டுமா என்ற கேள்வி அவனுள் கிளம்பியது. வாழ்ந்தால் என்ன என்று பதில் கேள்வி பிறந்தது. கால் ஊனமாகிய எத்தனை பேர் வாழுகிறார்கள். வாழ்ந்து காட்டி இருக்கிறார்கள். ஆனால்... ஆனால்... அந்த வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் இல்லை. அமைதி இல்லை. இந்த எண்ணமே அவனுள் மேலோங்கியது. அப்படியென்றால் வாழ்க்கையை நடு வழியில், கோழை போல், முடித்துக் கொள்வதா?

நீண்ட நேரம் யோசனையில் உழன்ற போது வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்வதே மேல் என்ற எழுந்தமான முடிவை எடுத்தான்.

“வார்ட் நேர்ஸ்’ வந்த போது, “சுமணா, இரவில் நித்திரை வருது இல்ல, முடியுமென்டால் நித்திரை குளுசை தாங்க” என்று தேவன் வேண்டுகோள் விடுக்க, ‘சரி’ என்று தலையாட்டி விட்டு அவள் சென்றாள். போன கையுடன் திரும்பி வந்தவள், அவனிடம் இரு மாத்திரைகளை நீட்டி விட்டுச் சென்றாள். மனதில்

சிரித்தபடி மாத்திரைகளை தலையணையின் கீழ் வைத்த போது தேவனின் கண்கள் மீண்டும் ஈரலிப்பாகின.

(30)

பசி இல்லை என்று படுத்த ஜானகி நித்திரை வராமல் அவதிப்பட்டாள்.

முன்னரெல்லாம் சாப்பிடாமல் படுத்தாலும் தூக்கம் வந்து விடும். ஆனால், இன்றோ தூக்கம் தழுவ மறுத்தது.

கோபால் மாமாவின் வீட்டில் தங்கி இருந்த அந்த கொஞ்ச நாட்களில் — நரக வேதனையை அனுபவித்த நாட்களில் — நடந்த கசப்பான சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றாக அவள் இதயத்தினுள் கோர்வையாகப் புகுந்து மறைந்தன.

அந்த முதல் சம்பவம்..... தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் அவள் உடுப்புக்களை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கதவின் அருகில் சுரேஷ் நிற்பதைக் கண்டாள்.

“டேம், ஆரடா அங்கை” என ஜானகி குரலை உயர்த்திக் கேட்ட போது சுரேஷ் அங்கிருந்து நழுவி விட்டான்.

இச் சம்பவத்தின் பின் அவனுடன் கதைப்பதை ஜானகி கைவிட்டாள். அவனைக் கண்டால் முகத்தைத் திருப்பினாள். ஆனால், அவன் வலிய வந்து கதைத்த போது அவள் ஓரிரு வார்த்தைகளுடன் சம்பாஷணையை முன்னெடுத்தாள்.

சுரேஷின் இந்த அநாகரீகச் செயலை மாமனிடம் அல்லது சாவித்திரியிடம் முறையிட வேண்டும் என ஜானகி பல தடவைகள் எண்ணினாள். ஆனால், சின்ன விஷயத்தை பெரிதுபடுத்தி பிரச்சனையை தோற்றுவிக்கக் கூடாது என முடிவு எடுத்ததினால் தன் எண்ணத்தைக் கைவிட்டாள்.

இன்னொரு தினம் ஜானகி ‘பாத்தூயில்’ குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘சோப்’ போட்டு விட்டு திரும்பியவள் கதவுக்கும், கதவு நிலைக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளியில் இரு ‘பள, பள’க்கும் கண்களைக் கண்டாள். ஜானகிக்கு ஆத்திரத்தில் உடல் பதறியது. எதையும் துலாம்பரமாக யோசிக்காமல் அள்ளி வார்த்து அலுமினியச் சட்டியை கண்களை நோக்கி விசிறினாள்.

“ஐயோ” எனக் குரல் ஒன்று கேட்டது. அது சுரேஷின் குரல் என்று ஜானகி புரிந்தாள். அடுத்து அவன் அங்கிருந்து ஓடும் சத்தம் கேட்டது.

சுரேஷின் இந்த கேவலமான நடத்தை குறித்து சாவித்திரியிடம் முறையிட ஜானகி நினைத்தாள். இரண்டு, மூன்று தடவைகள் வாயெடுத்தும் சொல்லாமல் விட்டு விட்டாள். அதைப் பற்றிச் சொன்னால் அதன் வீணைவாக சில வேளைகளில் ஜானகியை வேலையை விட்டு நிறுத்தி விடலாம். இதனால் ஜானகிக்கே நஷ்டம். ஆதலால் இவ்வாறான இக்கட்டான நிலை ஏற்படாதவாறு தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு

இறுதியாக வந்தாள்.

பிறிதொரு தினம் இரவு படுக்கைக்கு போக முன் அறைக்கதனை பூட்ட ஜானகி மறந்து விட்டாள். நள்ளிரவில் தனது மேலுடம்பில் 'ஏதோ' ஒன்று ஊர்வது போன்ற உணர்வைப் பெற்றவள். அலறித் துடித்தபடி எழுந்து 'லைட்'டைப் போட்டாள்.

சுரேஷ் நடுநடுங்கிய நிலையில் நின்றான்.

ஜானகியின் ஆத்திரம் எல்லையை மீறிவிட்டது. கையில் அகப்பட்டதை எடுத்து அவனது முகத்தில் விட்டெறிந்தாள். அவன் 'கெக்கே', 'பிக்கே' என்று சிரித்தபடியே அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தான். அதன் பின்னரே அவன் முகத்தில் விட்டெறிந்த பொருள் செருப்பு என்று ஜானகிக்குப் புரிந்தது.

ஆனால், இந்த முறை சுரேஷின் செயலையிட்டு சாவித்திரியிடம் ஜானகி முறையிட்டாள்.

"ஜானகி, அவன் ஒரு 'செக்ஸ் மேனியாக்'. நீ தான் கொஞ்சம் கவனமாக இருக்க வேணும். கலியாணம் கட்டினால் உந்தப் பழக்கம் போய்விடும்" என்று சாவித்திரி சொல்லவே, அதன் மேலும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் ஜானகி மௌனமாக வந்துவிட்டாள்.

மனோகரியின் சாமத்திய சடங்கின் பின் அவள் திரும்பி கோபாலரட்ணத்தின் வீட்டுக்குப் போகவில்லை. ஒரு கிழமை கழித்து சுரேஷ் கடிதம் ஒன்றை ஜானகியின் பெயருக்கு அனுப்பி வைத்தான். அக் கடிதத்தை ஜானகி ஒருவருக்கும் காட்டாமல் அடுப்படிக்குள் போட்டு விட்டாள்.

இத்துடன் இந்த சமாச்சாரத்துக்கு முற்றுப் புள்ளியிடப்படும் என்று நினைத்திருந்த வேளையில் தான் பெண் கேட்டு மகனுடன் கோபாலரட்ணம் நேரிலேயே வந்து விட்டார்.

"தம்பி தியாகு, பொதுவாக பொம்பளை வீடு தான் சீதனம் குடுக்கிறது வழக்கம். நான் அந்த வழக்கத்தை மாற்றி உங்களுக்கு ஐம்பதினாயிரம் ரூபா சீதனம் தாறன்." கோபாலரட்ணம் கூறிய போது தியாகு வெகுண்டெழுந்தான். "ஒரு லட்சம் தந்தாலும் உந்த விசரனுக்கு ஜானகியைத் தரமாட்டன். உனனை கட்டுறதை விட பாழுங் கிணறு மேல்."

நுனிக் கால்களில் விடுப்பு பார்த்தபடி நின்ற பக்கத்து வீட்டு கனகலிங்கத்திற்கு இரு கால்களுமே வலித்தன.

(31)

தபால்காரன் படலையைத் தாண்டிய பின்னர் தான், தமக்கு ஒரு கடிதமும் இல்லை என்பதை மங்களம் புரிந்தாள்.

தேவனின் கடிதத்தையும், அதனுடன் இணைந்திருக்கும் 'மணியோர்ட்ரையும்' மங்களம் வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்

மங்களம் ஓரடி பின்னால் நகர்ந்தாள். தங்கையை கேலியாக நோக்கினாள். “என்னை தன்ர ஆசைநாயகியாக வைச்சிருக்க வல்வெட்டித்துறையில் இருக்கிற ஒரு பிசினஸ்காரன் ஒரு லட்சம் எண்ணாமலயே தரத் தயாராக இருக்கிறானாம். ஐம்பதினாயிரத்தை விட ஒரு லட்சம் கனக்கத்தானே? வட்டியும் கனக்க கிடைக்கும். நான் வல்வெட்டித்துறைக்கு போகட்டோ?”

ஜானகி பிரமித்து நின்றாள்.

(32)

அவசர அழைப்பொன்று பிரேமாவிடமிருந்து விடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவளது பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் சிறுவன் ஒருவன் தியாகுவிடம் விஷயத்தைக் கூறினான். “அண்ணே, பிரேமா அக்கா உங்கள் உடனடியாக வரச்சொன்னா” என அச்சிறுவன் கூறினான்.

“என்ன விஷயம்?” தியாகு ஒன்றும் புரியாமல் கேட்டான்.

“தெரியாது. உங்களை உடனடியாக வந்தால் நல்லது என்று மட்டும் சொன்னா.” சிறுவன் மேலும் அங்கு நிற்கவில்லை. சென்று விட்டான்.

அன்று காலை தியாகு தும்பளைக்கு தொழிலுக்கு போக இருந்தான். எப்படியும் காலை எட்டுமணிக்கு வருவதாக கந்த சாமி மேஸ்திரியாரிடம் கூறியிருந்தான். நேரத்திற்கு போகா விட்டால் மேஸ்திரியார் ஏசுவார். கண்ணியமான மனுஷன். இரண்டு நாட்களாக தியாகு அவருடன் பணிபுரிகிறான். அவனுடன் அன்பாகப் பழகினார். திடீரென சொல்லாமல், கொள்ளாமல் நின்று விட்டால் அன்பு பிடிப்பை அவர் இளக்கி விடலாம்.

எனவே, தும்பளைக்குப் போய் விஷயத்தை அவரிடம் விளக்கி விட்டு வியாபாரிமூலையில் இருக்கும் பிரேமாவின் வீட்டுக்குப் போவதெனத் தீர்மானித்தான்.

பிரேமா என்ன விஷயமாக அழைத்திருக்கிறாள் என்ற கேள்விக்கு விடையை ஆராய்ந்தபடி உடுப்புக்களை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஜானகி வந்தாள். “அண்ணா, நானும் வரட்டுமா?” என வேண்டுகோள் விடுத்தாள்.

“வேண்டாம் நீ இரு. என்ன விஷயம் என்று நான் பார்த்து விட்டு வாறன்.”

தியாகு வீட்டை விட்டு துரித கதியில் வெளியேறினான்.

“டேய், சாப்பிட்டு விட்டுப் போவன்” என்று தாய் கூறியதைக் கூட காதில் போடாமல் விரைந்தான்.

இரவல் சைக்கிளுக்கு முன்வீட்டு பொன்னம்பலத்தை நாடினான். அவர் ஆட்டு இறைச்சி வாங்க சைக்கிளில் போய் விட்டதாக தகவல் கிடைத்தது.

ஓட்டமும், நடையுமாக நாதனின் வீட்டுக்கு விரைந்தான்.

அவன் 'எங்கேயோ' போய் விட்டதாக அவனின் தாய் கூறினாள்.

தியாகுவுக்கு ஆத்திரம் பற்றியது. உலகில் உள்ள யாவற்றையும் திட்டியபடி மோகனின் வீட்டுக்குப் பறந்தான். நல்ல வேளை மோகன் இருந்தான். சைக்கிளும் இருந்தது. "தியாகு, பின் சில்லில் 'பட்ச' போடவேணும்" என்று மோகன் கூறிய போது, "பட்ச போட்டு வைக்கத் தெரியாதோ?" எனக் கறுவியவன் சைக்கிளை உருட்டியபடி ஓடினான்.

பக்கத்தில் இருந்த சைக்கிள் கடைக்குப் போய் சில்லுக்கு 'பட்ச' போட்டுவிட்டு தும்பளையை நோக்கி வேகமாகச் செலுத்தினான்.

கந்தசாமி மேஸ்திரியாரிடம் விஷயத்தைச் சொன்னான். "தம்பி, போயிட்டு வாரும்" என மேஸ்திரியார் அனுமதி வழங்கினார்.

"ஏ. ஜி. ஏ.ன்ர மேளைப் பார்க்கப்போறியளோ?" சின்னத் தம்பி மேசன் கேட்டுச் சிரித்தார். வேறு நேரமாக இருந்தால் தியாகு அவரது பற்களில் இரண்டைக் கழற்றி இருப்பான். போற அவசரத்தில் 'நற, நற' என மட்டும் கடித்தபடி அகன்றான்.

சைக்கிள் பிரேமாவின் வீட்டை நோக்கி முன்னேறியது.

எதிர்காற்றின் வீச்சுக்கு சைக்கிளை செலுத்துவதில் கஷ்டத்தை தியாகு எதிர்நோக்கிய போதும் சளைக்காமல் ஓட்டினான்.

வழியில் தியாகுவின் நண்பன் ஒருவன் கையைக் காட்டி சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

"மச்சான் எங்கை போறாய்?"

"வியாபாரி மூலைக்கு."

"அங்க போக ஏலாது. 'செக்கிங்' நடக்குது. மத்தியானம் இரண்டு மணிக்குத்தான் 'செக்கிங்' முடியுமாம். அதற்குப் பிறகுதான் அங்க போக விடுவாங்களாம்."

தியாகு பேசும் சக்தியை இழந்தான்.

(33)

சோகமே உருவெடுத்த நிலையில் கைகளைக் கட்டியபடி தியாகு நின்றான். வெளியே பறைமேளச் சத்தம் கேட்டது.

தியாகுவின் முன்புறமாக ஆறடி நீளமும், இரண்டடி அகலமுமான சவப்பெட்டியில் திருநாவுக்கரசு மீளாத் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

பெட்டியின் தலைப்பக்கம் பிரேமா கண்ணீர் வடிந்த நிலையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கையை தனது மடியில் வைத்தபடி ஜானகியும், அவர்களுக்குப் பின்புறமாக இலட்சுமிப்பிள்ளை, மங்களம், மற்றும் சகோதரிகளும் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஐயர் மணியைக் கிலுக்கியபடி மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்தார்.

பெட்டியின் கால் புறமிருந்த ஊதுபத்திகளில் இருந்து வெளிப்பட்ட புகை அறை முழுவதும் பரவியபடி இருக்க.....

முதல்நாள் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு 'செக்கிங்' முடிந்து எல்லோரும் போன பின்னரே தியாகுவினால் வியாபாரி மூலைக்கு போகக்கூடியதாக இருந்தது. அதுவரை அவன் மனம் பட்டபாடு..... காலையில் வெளிக்கிட்ட அவசரத்தில் சாப்பிடவில்லை. நண்பகல் ஒரு மணிபோல பசி வயிற்றைக் கிள்ளி காதை அடைத்த போதும், அவன் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி தாக்குப் பிடித்தான். அந்தப்பக்கம் இருக்கும் நண்பர்கள் வற்புறுத்திக் கூப்பிட்டும் அவன் சாப்பிடவில்லை. ஒரு முடறு தண்ணீர் மட்டும் குடித்தான்.

இரண்டு மணிபோல் அவ்வழியாக வந்த ஒருவன் 'லைன் கிளியர்' என்று கூறிய பின்னரே தியாகு சைக்கிள் 'பெடலை' மிதித்தான்.

வழியில் இன்னொரு நண்பன் தியாகுவை நிறுத்தினான். "தியாகு, முப்பத்திரண்டு பேரை பிடிச்சுக் கொண்டு போறாங்க."

"பிடிச்சுக் கொண்டு போகட்டும்" என்று எரிச்சலுடன் கூறிய தியாகு, சைக்கிளின் வேகத்தை அதிகரித்தான்.

பிரேமாவின் வீட்டை அடைந்த போது அவனை அவள் அவசரமாக அழைத்ததிற்கான காரணத்தைப் புரிந்தான். வீட்டின் விறாந்தையில் சில வெள்ளை வேட்டிக்காரர்கள் குழுமி நின்றனர். உள்ளே இருந்து அழகைக் குரல் துல்லியமாகக் கேட்டது. முன்னால் நின்றவர்களை விலக்கியபடி உள்ளே சென்றான். ஹோலில் பிரேமா அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்தது.

தியாகு செய்வதறியாது கைகளைக் குழைந்தபடி நின்றான்.

பிரேமாவின் பார்வை உயர்ந்தது. தியாகுவை கண்டவள் எழுந்தாள். அவளை நோக்கி விரைந்தவள், திடீரென நின்றாள். "தியாகு, அப்பா எங்களை எல்லாம் ஏமாத்தி விட்டு போயிட்டார்" என்று சொன்ன பிரேமா குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அக்கணமே அவளை அள்ளி அணைத்து வார்த்தைகளால் அவள் உள்ளத்திற்கு ஒத்தடம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகம் அவனுள் ஓங்கியது. ஆனால், அதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் சொற்ப வினாடிகளுக்குள் தீயந்து போனது. பலர் முன்னிலையில் தன் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி, அதனால் தனக்கும், பிரேமாவுக்கும் ஏற்படும் அபகீர்த்தியை தவிர்க்கவே அவன் விரும்பினான். அவளை எவ்வாறு ஆறுதல் படுத்துவது என்று தெரியாமல் வெறுமனே அவளை அனுதாபத்துடன் பார்த்தபடி நின்றான். பிரேமாவின் கண்களில் இருந்து

நீர் வழிந்தது. கிழவி ஒருத்தி வந்து “வா பிள்ளை” என்று அழைத்துச் சென்று நாற்காலியில் அமர வைத்தாள்.

தியாகு தொடர்ந்தும் நின்றான். அவன் பார்வை சோகம் மிழிற்ற பிரேமா மீதே படிந்திருந்தது. கொஞ்சம், கொஞ்சமாக தன் செயலையே அங்கிருந்த பலரும் நோக்குவதை உணர்ந்த வன், அங்கிருந்து வெளியேறி, முன் முற்றத்திற்குச் சென்றான். அங்கு கிடந்த மாமரத்தின் கீழ் அமர்ந்தான். பசி வாட்டியது. முதல் நாள் இரவு சாப்பிட்ட பின் அவன் சாப்பிடவில்லை. தலை சுழன்று, கண்கள் செருக முற்பட்டன.

“தியாகு.....” பிரேமாவின் குரல் கேட்டு தன்னைச் சுதா கரித்தவன் தெம்படைந்தவனாக எழுந்தான். பசி மயக்கம் தன் பாட்டில் விடைபெற்றது போன்ற உணர்வை அவ்வினாடியே பெற்றான்.

“என்ன பிரேமா?” என்று வினா எழுப்பிய தியாகு அவளை கரிசனையுடன் நோக்கினான்.

“தியாகு, காலமை அப்பாவுக்கு சரியான ‘சீரியஸ்’. உடன ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போக முயற்சி செய்தம். ஆனால், உடனடியாக கார் பிடிக்க ஏலாமல் போயிற்று. கார் வரக்கிடையில் அப்பாந்ர உயிர் போயிற்றுது. ஆனால், அதுக்கு முந்தி உங்களை பார்க்க அப்பா துடிச்சார். அதுக்குத் தான் உங்களுக்கு ஆள் விட்டன்” என்று பிரேமா அழுகை அடைக்கும் குரலில் சொன்னாள்.

“அப்பா, என்னத்துக்கு என்னை பார்க்க விரும்பினவர்?” தியாகு தன் கேள்வியில் அவசரம் காட்டினான்.

பிரேமா பதில் அளிக்கவில்லை. அவள் முகத்தில் ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டது. தியாகுவை அன்பு பிறக்க நோக்கினாள். அப்பார்வையின் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தை தியாகு புரிந்த போது..... அவன் முழு உடலும் ஒரு முறை சிலிர்த்தெழுந்தது. இதயம் ஒரு விரைவான ஓட்டத்திற்கு அடிமையானது.

அந்த கொஞ்ச நேரத்திற்குள் தனது மனதினுள் விடை தெரியாமல் தத்தளித்த கேள்விக்கு விடை கிடைத்து விட்டது என்ற எண்ணம் அவனுள் புகுந்து சில வினாடிக்குள் விகவ ரூபமெடுத்தது. அவனது நீண்ட நாள் மன அரிப்புக்கு மருந்து கிடைத்து விட்டது.

அதை எண்ண, எண்ண மகிழ்ச்சியின் பல வடிவங்கள் அவனைத் திக்கு முக்காட வைத்தன.

(34)

ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு ஜானகி வந்தாள்.

சில இரவுகள் நித்திரையைப் பின்போட்டு சாதக, பாதகங்களை அலசி ஆராய்ந்து, தனது முடிவு சரி என்பதை மனம் ஏற்ற பின், அதை நிறைவேற்ற திடசங்கற்பம் பூண்டாள்.

இதைக் குடும்ப அங்கத்தவர்களிடம் வெளியிட்டு, அவர்களின் எதிர்ப்பின் நிமித்தம் கைவிட அவள் தயாராக இருக்கவில்லை. தான் எடுத்த முடிவினை நிறைவேற்றிவிட்டு, அதன்பின்னரே அதுபற்றி குடும்ப அங்கத்தவர்களுக்கு தெரிவிப்பதென முடிவு செய்தாள். இதைத் தவிர வேறு வழி அவளுக்கு இருக்கவில்லை.

ஜானகி எடுத்த முடிவினால் அவள் எதிர்கால வாழ்க்கை இருள் அடையக்கூடும். ஆனால், குடும்பத்தின் ஏனைய அங்கத்தவர்களின் வாழ்க்கையில் வெளிச்சம் ஏற்றுவதற்கு தன்னை, தன் வாழ்க்கையை தியாகம் செய்வதற்கு அவள் முன்வந்து விட்டாள்.

ஒருவருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமல், பருத்தித்துறை 'டவுனுக்குச்' சென்றாள். அங்கிருந்து புறப்பட்ட முதலாவது யாழ்ப்பாண பஸ்சில் ஏறினாள்.

ஒன்றரை மணி நேரத்தின் பின் கோபால் மாமாவின் வீட்டை ஜானகி அடைந்தாள்.

அந்நேரத்தில் அவளை கோபாலரட்ணம் எதிர்பார்க்கவில்லை. துணுக்குற்றவர், 'வா' என கண்களால் வரவேற்றார். அவள் உள்ளே சென்றாள். "இரு" என்றார்.

ஜானகி அமரவில்லை. கோபாலரட்ணத்தை தயக்கத்துடன் நோக்கினாள். "மாமா, உங்களோட ஒரு முக்கிய விஷயம் கதைக்கிறதுக்காகத் தான் வந்தனான்."

கோபாலரட்ணம் அவளை இளக்காரமாக நோக்கினார். "புடவைக் கடையில் வேலை கேட்டு வந்திருக்கிறியா? அந்த வேலைக்கு வேறு ஒரு பெடிச்சியை எடுத்திட்டன். நீங்கள் எல்லாம் செருக்கு காட்டினால் நான் என்ன செய்யுறது?"

"மாமா" என ஜானகி அவசரத்துடன் அழைத்தாள். "நான் வேலை கேட்டு வரவில்லை. அதைவிட முக்கியமான விஷயம் கதைக்கத்தான் வந்தனான்."

கோபாலரட்ணம் சில வினாடிகள் ஜானகியை அளப்பது போல் பார்த்தார். ஆனால், ஒன்றும் பேசவில்லை.

"மாமா! சுரேஷை கலியாணம் கட்டுற முடிவோட வந்திருக்கிறன்" என ஜானகி தெளிவாக வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

இதைக் கேட்டு கோபாலரட்ணம் அதிர்ந்தார். "நீ..... நீ... என்ன சொல்லுறாய்?" என நாத்தமுதமுத்த நிலையில் கேட்டார்.

"உண்மைதான் மாமா. எங்கட குடும்பம் படுற பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு இனியும் என்னால சுயநலவாதியாக இருக்க ஏலாது. ஒரு பொதுநலவாதியாக வேண்டிய ஒரு நிலைக்கு வந்து விட்டன். அதால தான் இந்த முடிவை எடுத்தன்."

"ஜானகி.... சுரேஷுக்கு விசர் மெத்திப் போச்சது. அதால

அவனை கொழும்புக்கு கூட்டிக்கொண்டு போய் அங்கொடை விசர் ஆசுபத்திரியில் சேர்த்து விட்டான். இனியும் அவன் சுகமாக வருவான் என்க நம்பிக்கை போச்சது.” கோபாலரட்ணம் கம்மிய குரலில் கூறினார்.

ஜானகி விக்கித்து நின்றாள்.

(35)

கண்மூடித்தனமாக தியாகு செயல்பட்டு விட்டான்.

ஜானகியின் தலையமியில் பிடித்து இழுத்தவன், அவளின் கன்னங்களில் மாறி மாறி அறைந்தான்.

“விடுறா அவளை” என்று தியாகுவின் செயலை இலட்சுமிப் பிள்ளை தடுத்த போதும் அவன் தாயை தள்ளிவிட்டான்.

“ஆரைக் கேட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு போனன்?” எனக் கேட்ட தியாகு, ஜானகியின் முதுகில் ஒன்று வைத்தான்.

“தியாகு, அடிச்சது போதும்டா. அவளை விடுறா” என்ற மங்களம், தியாகுவின் கையைப் பிடித்து இழுத்தாள்.

“அக்கா, இவளை அடிச்ச உதைச்சால் தான் என்ற ஆத்திரம் தீரும்” என கர்ஜித்த தியாகு மீண்டும் ஜானகியைத் தாக்கினான்.

தமையனின் தாக்குதலினால் உடம்பில் வலி ஏற்பட்ட போதும் ஜானகி கத்தவில்லை; கதறவில்லை. உபாதையை தாங்கியபடி ஜடமாக நின்றாள்.

தியாகுவின் ஆவேசம் அதிகரித்தது. “உன்னை என்ன செய்கிறன் பார்” என்றவன் ‘விறு, விறு’ என குசினிக்கு விரைந்தான் அடுப்படியில் வேகிக்கொண்டிருந்த விறகுக் கட்டை ஒன்றை எடுத்தவன், நேரே ஜானகியிடம் சென்றான்.

இனி நிகழப்போகும் விபரீதத்தை மங்களம் உணர்ந்தாள். இருப்பில் இருந்த சியாமளாவை நிலத்தில் கிடத்திவிட்டு ஜானகியின் முன் போய் நின்றாள். குழந்தை வீரிட்டுக் கத்தியது.

தியாகு அவர்களை நோக்கி முன்னேறினான்.

“தியாகு நில்லு. முன்னால வந்தால் இஞ்ச என்ன நடக்கும் என்று பார்.” மங்களம் தெளிவாக வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

தியாகு நின்றான். ஆத்திரத்துடன் தமக்கையை நோக்கினான்.

“அக்கா, என்ற ஆத்திரத்தை கிளறாதேங்கோ. நீங்கள் அங்கால போங்கோ. இவளுக்கு குறி வைச்சால் தான் என்ற ஆத்திரம் அடங்கும். இவள் ஆரைக் கேட்டு கோபால் மாமான்ர வீட்டுக்கு போனவள்?”

“ஏன் போனாள் என்று கேள்ன்.”

“சரி கேட்கிறன். ஏன் போனவள்?”

“இந்த குடும்ப விளக்கு தெளிவாக, பிரகாசமாக எரிய வேணும் என்டதற்காகத் தான் போனவன். அதைப் பச்சையாக சொல்லுறதென்டால் தன்ர உடல், பொருள், ஆவி எல்லாத்தையும் இந்த குடும்பத்துக்காக தியாகம் செய்து விட்டு, அதில இருந்து கிடைக்கிற காசை எங்கட நல்வாழ்வுக்காக தரவேணும் என்று தான் அவன் கோபால் மாமான்ற வீட்டு படியை மிதிக்கான். சுரேஷை கலியாணம் கட்டுறதுக்கு தலையை நீட்டத் தயாராக இருந்தவன்.”

“அக்கா” தியாகு கஷ்டப்பட்டு எச்சிலை விழுங்கினான். “நான் என்னத்துக்கு இஞ்ச இருக்கிறன்? நான் என்ன கையாலாகாதவன் என்று நினைச்ச விட்டியளோ? என்ற உடம்பில இரத்தம் இருக்கும் வரை எங்கட குடும்ப விளக்கை எரியச் செய்வன். என்ற படிப்பையே அரைவாசியில எதற்காக நிற்பாட்டினன்? பட்டப் படிப்பு படிச்சும் இன்டைக்கு ஏன் கோடாலியையும், மம்பெட்டியையும் தூக்குறன்? அதை கொஞ்ச நேரம் யோசிச்சால் நான் அவளை அடிச்சதை நீங்க எல்லாரும் நியாயப்படுத்துவீங்க.”

தியாகு தன்னைச் சுற்றி இருந்த யாவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். ஒருவரும் வாயைத் திறக்கவில்லை. கொஞ்சம், கொஞ்சமாக அவனின் ஆவேசம் அடங்கியது. நிதான நிலையை அடைந்தபோது தணிந்த குரலில் சொன்னான்: “இந்த வீட்டில இருந்து ஆராவது ஒருத்தி வேண்டாத தொழிலுக்கு போகாமல் இருக்கிறதென்டால் நான் தொழிலுக்கு போகத்தான் வேணும் என்று அன்டைக்கு ஒருநாள் சொன்னனான். இப்பவும் அதைத் தான் சொல்லுறன். உங்கட வடிவு, உடம்பு, ஏழ்மை ஆகியவற்றை சாட்டாக வைச்ச இந்த குடும்ப விளக்கை ஏற்றத் தேவையில்லை, பிரகாச வைக்கவும் தேவையில்லை. அப்படி ஆராவது வெளியில போக விரும்பினால் போகலாம். ஆனால், இந்தப் பக்கம் காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாது. எங்களை எல்லாம் மறந்து விடணும்.”

தியாகு வீட்டை விட்டு வெளியேறிய போது தபால்காரன் கடிதமொன்றை நீட்டினான். அவன் அதை வேண்டா வெறுப்புடன் பெற்று தமக்கையிடம் நீட்டிவிட்டு திரும்பிப் போய்விட்டான்.

(36)

ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்து ஒரு மணி நேரம் கடந்து விட்டது.

பிள்ளையார் கோவிலுக்கு முன்புறமிருந்த கல்லில் தியாகுவும், நாதனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஊரே அமைதியில் மூழ்கியிருந்தது.

காற்றின் வேகத்திற்கு ஏற்றபடி ஆடிய அரச மரக்கிளைகளினதும், இலைகளினதும் ஒசையே அங்கு கேட்டன.

“தியாகு வீட்டை போவமா?” நாதன் கேட்டபடி எழும்ப முற்பட்டான்.

“என்ன அவசரம்?”

“நேரம் வந்திட்டுது. ‘கேரஃபியு’ நேரம். கண்டால் சுட்டுப் போடுவாங்க.”

“சுட்டும். உயிர்தானே? போகட்டும்.”

“என்னடா விசரன் போல கதைக்கிறாய்?”

“அது ஒன்று வராததுதான் குறை.”

தியாகுவின் கையை நாதன் பிடித்தான். “தியாகு, என்னடா உனக்கு? ஏன்ரா இப்படி கதைக்கிறாய்?”

“மச்சான், வாழ்க்கையே வெறுத்து விட்டுது. பிரச்சனைக்கு மேல பிரச்சனை. ஒரு பிரச்சனையை தீர்க்க இன்னொரு பிரச்சனை வருது.”

“உன்ர பிரச்சனை எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். கொண்ணர் ஏன் நித்திரை குளிசைகளைப் போட்டு செத்தவராம்?”

“அதை அவரிட்ட தான் கேட்க வேணும். பாவி மனுஷன் இருக்க மட்டும் நல்லா அனுபவிச்சு விட்டு செத்துப் போயிட்டார். நல்ல வேளை அவர்ட்ட கூட்டாளி சந்திரன் தபால் போட்டிருக்காவிட்டால் இன்டைக்கு மட்டும் எங்களுக்கு அண்ணன் செத்த விஷயம் தெரியாமல் இருந்திருக்கும். அவர் இரண்டு கிழமைக்கு முந்தியே செத்து விட்டாராம். சாக முந்தி ஊருக்கு அறிவிக்க வேண்டாம் என்று சந்திரன் கேட்டிருக்கிறாராம். ஒரு கிழமையோசிச்சப் பார்த்து விட்டுத்தான் சந்திரனும் அறிவிச்சிருக்கிறார்.”

“உன்ர குடும்பத்தை காப்பாத்தி, தங்கச்சிமார்களை கரை சேர்க்கிற எல்லாப் பொறுப்பும் உன்ர தலைமேல விழுந்து விட்டுது.”

“நாதன், உதைப்போய் பொறுப்பு என்று நான் சொல்ல மாட்டன். நல்ல காலம் வந்துதோ பெடியன் ‘கியூ’வில் வந்து அவகளை கட்டுவாங்க. எல்லாத்துக்கும் நேரம் வரவேணும்.”

சிறிது நேர மௌனம் விழுந்தது.

“தியாகு, உன்ர தங்கச்சிமாருக்கு கலியாணம் பேசுறியோ?” என மௌனத்தை குழப்பிய வண்ணம் நாதன் வினா தொடுத்தான்.

“இல்ல மச்சான். நாங்க இப்ப வாழ்க்கைக்காக தத்தளிக்கிறம். கலியாணத்தைப்பற்றி நினைக்க முடியாத நிலையில் தவிக்கிறம்.”

“தியாகு.....”

“ஊம்...”

“ஒன்று கேட்கிறன். கோபிக்க மாட்டாய் என்று சொன்னால்

சொல்லுவன்.”

“கோபிக்க இல்ல. சொல்லு.”

“என்னை உன்ர நிரந்தர மச்சானாக்க உனக்கு விருப்ப மில்லையோ? எனக்கு உன்ர தங்கச்சி திலகராணியில நல்ல விருப்பம். அது நல்ல வடிவு.”

தியாகு இதைக் கேட்டு நெகிழ்ந்து விட்டான்.

“நாதன், சொல்லுறனெண்டு கோபிக்காதை. நாங்க அரைப் பட்டினியும், கால்பட்டினியுமாக நாட்களைக் கடத்துறம். வேலையில்லாத நீயும் எங்கட குடும்பத்துக்குள்ள வந்தால் நாங்க முழுப் பட்டினிதான் கிடக்க வேணும். என்டபடியால என்றோ ஒரு நாள் நாங்க நல்ல நிலைமையில் இருக்கக்கில உன்ர ஆசையை நிறைவேத்தி வைக்கிறன். நான் சொன்னால் சொன்னது தான்.”

தியாகு இதைக் கூறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தூரத்தில் ஜீப் ஒன்றின் ‘ஹெட் லைட்’ வெளிச்சம் தெரிந்தது.

“மச்சான் வாறாங்க” என்ற நாதன் வாய்க்காலுக்குள் பாய்ந்து, பனந்தோப்பின் ஊடாக ஓடி, வேலியினால் குதித்து வீட்டை அடைந்தான். அதே செயல்களை தியாகுவும் பின்பற்றி வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

(37)

விறாந்தை வரை, ‘ஹோல்’ வரை சென்று வந்த தியாகு இப்போது குசினிவரை செல்வதில் எவ்வித தயக்கத்தையும் காட்டவில்லை.

குசினியில் போடப்பட்டிருந்த கதிரை ஒன்றில் தியாகு அமர்ந்திருந்தான். பிரேமா தேநீர் கலந்து கொண்டிருந்தாள்.

திருநாவுக்கரசு இறந்த பின் நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் பின் பிரேமாவின் மனதினில் தியாகு அசைக்க முடியாத ஒரு இடத்தைப் பிடித்து விட்டான்.

பூதவுடலை எத்தனை மணிக்கு மயானத்துக்கு எடுத்துச் செல்வது, எந்த மயானத்திற்கு கொண்டு செல்வது, எத்தனை மணிக்கு சாம்பல் காடாத்தை வைப்பது, எத்தனையாம் திகதி எட்டுச் செலவை நடத்துவது போன்ற செத்தவீட்டுக் காரியங்களில் தியாகுவின் ஆலோசனையைப் பெற்ற பிரேமா அதன் படியே நடந்தாள்.

இதனையிட்டு இரத்த உறவுக்காரருக்கு பிரேமா மீது அளவில்லாத ஆத்திரமும், கோபமும் ஏற்பட்டன. அவளது பெரிய தகப்பன் நேரடியாகவே ஏசிவிட்டார். “ஆர் அந்தக் குப்பையன்? அவனிற்ற தான் எல்லாத்தையும் கேட்கிறாய்? நாங்க உன்ர கண்ணுக்குத் தெரிய இல்லையோ?” என பெரியதகப்பன் கேட்ட போது, பிரேமா ஒரு மறுமொழியும் கூறாமல் சென்று விட்டாள். மற்றவர்கள் இடையிடையே புறுபுறுத்தார்கள்.

சிவானந்தன் மட்டும் எதிரிடையாக நடந்தான். தியாகு வுடன் அந்நியோன்வியமாகப் பழகினான். ‘தியாகு’, ‘தியாகு’ என அவனையே எல்லாவற்றுக்கும் கூப்பிட்டான். காரில் எங்காவது போக வேண்டுமென்றாலும் தியாகுவையே கூட்டிச் செல்வான். டொக்டர் என்ற போலி கௌரவத்துக்குள் புகுந்து அவனை அசட்டை செய்யும் நிலையில் சிவானந்தன் விளங்கவில்லை.

பிரேமா தம்மை அலட்சியப்படுத்தி விட்டாள் என்று குற்றஞ்சாட்டிய திருநாவுக்கரசின் ஒரு சில உறவுக்காரர் எட்டுச் செலவுக்கு சமூகம் அளிக்கவில்லை. இதையிட்டு பிரேமா கவலைப்படவில்லை. “தியாகு, இதற்கெல்லாம் நான் பயப்படுறவள் இல்ல. இப்படி எத்தனையோ சவால்களுக்கு நான் முகங்கொடுத்திருக்கிறேன்” என்று பிரேமா வெளிப்படையாகக் கூறினாள்.

“பிரேமா, என்னால ஏன் சொந்தக்காரங்களோட சண்டை பிடிக்கிறீர்?” என தியாகு வினவிய போது, அவள் வரண்ட புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து விட்டுச் சென்றாள்.

‘எட்டுச் செலவு’ நடந்து முடிந்த பின்னர், மாலை வேளைகளில் அவன் அங்கு வருவான். மாலை மறையும் வரை பேசி விட்டுச் செல்வான்.

பிரேமாவை ஒவ்வொரு முறையும் சந்திக்கும் பொழுது தன் உள்ளத்தில் பல நாட்களாக தேங்கியிருக்கும் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்ய விழைவான். ஆனால், சந்தர்ப்பம், தயக்கம், தனிமையற்ற சூழ்நிலை போன்ற இன்ன பின்ன காரணங்களினால் அவன் வேறு விடயங்களை மட்டும் பேசி விட்டு வருவான்.

சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை எதிர்பார்த்து நாட்களைக் கடத்தி வந்தான்.

பிரேமா தேநீரை தியாகுவிடம் நீட்டினாள். அவன் முன்னால் மேசையில் சாய்ந்தபடி அவள் பேசினாள். “தியாகு, அப்பா செத்த பிறகு தனிமை வாட்டுது. இரவில் படுக்கக்கில் கெட்ட கனவெல்லாம் கண்டு பயப்படுறேன். இந்த வீட்டில இருக்கவே பயமாக இருக்குது. என்றபடியால்...” என நிறுத்தியவள், தியாகுவை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தாள்.

தியாகு அவள் கூறுவதை வெகு ஆவலுடன் கேட்பதை கண்ணுற்ற பிரேமா தைரியத்துடன் பேசினாள். “தியாகு, ஜானகி வீட்டில சும்மாதானே இருக்கிறா? அவளை இஞ்சையே என்னோட இருக்க விடுங்கோவன். ஒருவருக்கொருவர் துணையாகவும் இருக்கும். ஒன்டாக இருந்து படிக்கலாம். ஒன்டாக பள்ளிக் கூடத்திற்கும் போகலாம்.”

அவள் கோரிக்கை விடுத்த விதம், அவன் நெஞ்சைத் தொட்டு விட்டது. “ஜானகி மட்டும் துணைக்குப் போதுமா?” என நகைச்சுவை உணர்வுடன் கேட்டான்.

பிரேமா கலகலவென நகைத்தாள். “நிரந்தர துணை வரும் வரைக்கும் போதும் என்டு நினைக்கிறன்.”

அவள் சிரிப்பில் அவனும் கலந்து கொண்டான்.

(38)

மாலை மங்குவதற்கு தக்கு முக்கியது.

தியாகு வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

படலையைத் திறந்தபோது, அறிமுகமில்லாத வாலிபன் ஒருவன், விறாந்தையில் அமர்ந்திருப்பதையும், அவனுக்கு முன்னால் தாயும், தமக்கையும் அமர்ந்திருப்பதையும் தியாகு அவதானித்தான்.

பார்வையைச் சற்று திருப்பியபோது திலகராணி, வசந்தா, மனோகரி ஆகியோர் கதவு நிலையடியில் நிற்பது தெரிந்தது.

பொதுவாக அறிமுகமில்லாத எவரும் வந்தால் இவ்வளவு பேரும் குழுமி நின்று அளவளாவ மாட்டார்கள். ஆகவே, மிக முக்கியமான விருந்தாளிதான் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார் என்பதை தியாகு புரிந்தான்.

அந்த விருந்தாளி வாலிபனாக விளங்கியபடியால், அவன் யார் என்பதை அறிவதில் தியாகு ஆர்வம் காட்டினான். ஆர்வம் நடையை விரைவுபடுத்தியது. விறாந்தையை அடைந்த போது, மங்களம் எழுவே, அந்த நாற்காலியில் தியாகு அமர்ந்தான்.

“தியாகு, இவர் தான் கொண்ணரோட ஒன்டாக அறையில் இருந்தவர். பெயர் ராமச்சந்திரன்” என சந்திரனை இலட்சுமிப் பிள்ளை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

சந்திரன் லேசான புன்னகை ஒன்றை உதிர விட்டான். தியாகு புதிய விருந்தாளியைப் பார்த்து, “என்ற அண்ணன் செத்தது உங்களுக்கு நிம்மதியாக இருக்கும் என்டு நினைக்கிறன். அண்ணன் அறையில் குடியும், கூத்துமாக இருந்திருப்பார்” என்று சொல்லி சிரித்தான். சந்திரன் தன் புன்னகையைத் தொடர்ந்து இலட்சுமிப்பிள்ளையுடன் அளவளாவினான்.

தியாகு அவனை பார்வையால் அளந்தெடுத்தான்.

சந்திரனுக்கு இருபத்தைந்து வயது வரும் என அனுமானித்தான். ஐந்தரை அடி உயரம். வழுக்கை அடைவதற்கு அறிகுறியான தலை. பொது நிறம். அளவான உடம்பு. நேர் கூரான மூக்கு. குறுந்தாடி. விரல்களில் இரு மோதிரங்கள்..... முகத்தில் தெரிந்த களையும், கைகளில் மினுங்கிய மோதிரங்களும் அவனின் செல்வச் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டின.

“சந்திரன், இரண்டு, மூன்று நாளா அம்மா சாப்பிட இல்ல. அண்ணன் செத்ததைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதில இருந்து ஒரே அழுகைதான். மூத்த பிள்ளை செத்ததில அவவுக்கு ஒரே அழுகைதான்” என்ற தியாகு தாயை கேவியுடன் நோக்கி விட்டு

தொடர்ந்து பேசினான். “ஆனால், அந்த மகன் கொழும்பில இருக்கேக்கை ஊரில ஒரு அம்மா, ஒரு விதவை அக்கா, ஒரு தம்பி, ஐஞ்சு தங்கச்சிமார் இருக்கினம் என்று தெரியாமல் அடிச்ச கூத்தைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்லுங்கோவன்.”

தியாகுவின் பேச்சினால் சந்திரன் அந்தரப்பட்டான். குற்ற உணர்வு அவன் இதயத்தை நெருடியது. ஏனெனில் தேவன் மது அருந்திய போதெல்லாம் அவனுடன் சேர்ந்து குடித்திருக்கிறான்.

“தியாகு, இதைப் பற்றியெல்லாம் இனிப் பேசி என்ன பலன்? முடிஞ்சது முடிஞ்ச போச்சது. ஏன் அம்மான்ர மனசைக் குழப்புறீர்? கொஞ்சத்திற்கு முந்தி தேவன் ஏன் செத்தான் என்று கேட்டு நான் சொன்னதை எல்லாம் கேட்டுவிட்டு ஒப்பாரி வைச்ச அழுதா. என்னென்டாலும் பிள்ளை பிள்ளைதானே? பாசம் இருக்காமலா போகும்?”

“ஓ! ஓ!! தாய்க்கு இருக்கிற பாசம் மேனுக்கு மருந்துக் கேனும் இல்ல.”

மங்களம் தயங்கித் தயங்கி தேநீர் கொண்டு வந்தாள். ‘நீயே குடு’ என தியாகு அவளிடம் கண்சாடை காட்டினான். மங்களம் தேநீரை நீட்டினாள். அதைப் பெறும்போது சந்திரனின் இதழ்களில் புன்னகை ஒன்று தோன்றி மறைந்தது. மங்களமும் மலர்ச்சியான புன்னகை ஒன்றைப் பகிர்ந்தாள். தியாகு இதைக் கூர்மையாக நோக்கினான்.

இருந்தாற் போல இலட்சுமிப்பிள்ளை அழுகை அடைக்கும் குரலில் அரற்றினாள். “தம்பி, தேவன்ர உடம்பைப் பார்க்கக் கூட எனக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்க இல்ல. அந்தளவுக்கு நான் பாவிமாகி விட்டன்.”

தியாகு நக்கலாகச் சிரித்தான். “பாவம் அம்மா. மூத்த மேனை நினைச்சு, அழுது அழுதே கண்ணீர் வற்றப் போகுது.”

“பொத்தடா வாயை.” இலட்சுமிப்பிள்ளை கத்தினாள்.

“தியாகு, அம்மான்ர மனசைப் போட்டு குழப்பாதையும். பெத்த மனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு எந்துதான் சொல்லுவையள்.”

தியாகு ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.

சந்திரன் தேநீரை குடித்து விட்டு கோப்பையைக் கீழே வைத்தான். மங்களம் கோப்பையை எடுக்க முற்பட்ட போது, “தேத் தண்ணி நல்ல ருசியாக இருக்குது” என அவள் காது பட கூறினான்.

மங்களத்தின் பிடரி மயிர்கள் சில்விட்டன.

“தேவன், உங்கள் எல்லாரையும் பற்றி சொல்லி இருக்கிறான். ஒவ்வொருவரும் இப்படி இப்படித்தான் இருப்பினம் என்று கற்பனை செய்திருந்தான். நீங்கள் எல்லோரும் என்ற கற்பனைப் படியே இருக்கிறீங்க. ஆனால், மங்களம் மட்டும்தான் வித்தியாச

மாக இருக்கிறா” என சந்திரன் சொன்னபோது, “என்னிலை என்ன வித்தியாசத்தை பார்க்கிறீங்க?” என்று மங்களம் அவசரத்துடன் கேட்டாள்.

சந்திரன் பதில் அளிக்க முயன்ற போது உள்ளே சியாமளா அழவே, மங்களம் அங்கிருந்து அகன்றாள். அதன் பின் அவள் வரவே இல்லை.

சந்திரன் விடைபெற்றான். “ஊரில் இன்னும் ஒரு கிழமைக்கு இருப்பன். என்றபடியால் நேரம் கிடைக்கக்கூல இஞ்ச வருவன்.”

சந்திரன் வீட்டை விட்டு அகன்றான்.

(39)

“சிமென்ட்” என மேஸ்திரியார் கந்தசாமி குரல் கொடுத்த போது, தியாகு கற்பனை உலகில் இருந்து விழித்தெழுந்தான்.

உடனடியாக குழைக்கப்பட்டிருந்த சிமெந்தினை தாச்சியில் நிரப்பி விட்டு, மேஸ்திரியாருக்கு அருகில் இருந்த தகரத் தட்டில் கொட்டினான்.

“தம்பி, என்ன பலத்த யோசனை?” காவிப்பற்களைக் காட்டியபடி மேஸ்திரியார் வினவினார்.

தியாகு பதில் அளிக்கும் முன் சின்னத்தம்பி மேசன் முந்திக் கொண்டு பதில் அளித்தார். “தம்பிக்கு இப்ப கொஞ்ச நாளா ஒரே யோசனை. ஏ.ஜி.ஏ.ன்ர மேளின்ர நினைப்புத்தான் அவருக்கு.”

தியாகுவுக்கு கோபமோ, சினமோ ஏற்படவில்லை. சிமெந்து போட்டு விட்டு மௌனமாக அகன்றான்.

சிமெந்து குழைக்கும் போதெல்லாம், அவனை மீறி புன்னகை, புன்னகையாக வெளிவந்தது.

“தியாகு, உண்மையைத் தான் சொல்லுறன். நானும் உங்களை விரும்புறன். சினிமா ‘ஸ்டைலில்’ சொல்லுறதென்டால் ‘ஐ லவ் யூ’.”

தெளிந்த மனதுடன், பிரேமா வெளியிட்ட வார்த்தைகளைக் கேட்டு தியாகு திக்கு முக்காடி விட்டான்.

மிகக் கஷ்டப்பட்டு, தனது மனதில் தேக்கி வைத்திருந்த உண்மையை வெளியிட தியாகு காட்டிய தயக்கம்.....

“பிரேமா..... எனக்கு எப்படி... என்ன மாதிரி சொல்லுறது எண்டு தெரிய இல்ல. நான் ஏழை. கூலிக்காரன், ஆனால், நீர் ஏ.ஜி.ஏ. யின்ர மேன். பெரிய குடும்பத்தில பிறந்திருக்கிறீர். பெரிய அந்தஸ்தில மிதக்கிறீர். நீர் மலை. நான் மடு.....”

“தியாகு, உண்மையான காதலுக்கு இதெல்லாம் ஒரு தடை இல்ல.” பிரேமா உறுதியாகச் சொன்னாள்.

தியாகுவுக்கு பேச்செழவில்லை. பிரேமாவை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்தபடி இருந்தான்.

“தியாகு, உங்கட வாழ்க்கையில நான் பங்கு போட விரும்புறன்.....”

“பிரேமா, இதைத்தான் நான் உமக்குச் சொல்ல விரும்புறன். ஆனால், ஏதோ ஒன்று என்னைத் தடுக்குது.”

“தியாகு, அந்த ‘ஏதோ ஒன்று’ என்னது?”

“நான் உம்மை ‘லவ்’ பண்ணுறது சரியா, பிழையா என்று என்னால சொல்ல முடிய இல்ல. என்ற நிலை எனக்கு மட்டும் தான் தெரியும். உமக்குத் தெரியாது. அது தெரிஞ்சால் நீர் இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்திருக்க மாட்டீர்.”

பிரேமா மெல்லச் சிரித்தாள். “தியாகு, உங்கட குடும்பத்தை எனக்கு எத்தனையோ வருஷமாகத் தெரியும். உங்கட நிலையும் எனக்குத் தெரியும். எல்லாம் தெரிஞ்சு தான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தன்.”

“ஆனால், பிற்பாடு இந்த மாதிரியான முடிவு எடுத்து விட்டேனே என்று வருத்தப்படுவீர்.”

“இல்ல தியாகு, எல்லாத்தையும் நல்ல வடிவாக யோசிச்சுத் தான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தன். பலாத்தகாரமான ஒரு முடிவை நான் எடுக்க இல்ல.”

“அப்படியென்டால் நான் பாக்கியசாலி தான்.”

இப்படி தியாகு சொல்லும் போது பிரேமாவின் கண்கள் பனித்தன.

“பிரேமா, ஏன் அழறீர்?”

“ஆனந்தக் கண்ணீர் என்று சொல்லுவினமே. அது இது தான்.”

“உண்மையைத் தானே சொல்லுறீர்?”

“தியாகு, இது ஆனந்தக் கண்ணீர் தான். துக்கத்திற்காக அழுத கண்களால தான் ஆனந்தக் கண்ணீரும் வருகுது. அதால தான் உங்களுக்கு தடுமாற்றம்.”

தியாகு மெல்ல முன்னேறி அவள் கைகளை தனது கைகளுடன் பிணைத்தான்.

முதல் நாள் நடந்த சம்பவங்களை மீண்டும் மீண்டும் மனதில் இருத்தி மீட்டுப் பார்த்த போது, தியாகுவுக்கு புளகாங்கிதம் படிப்படியாக எழும்பியது.

(40)

அடுத்தடுத்து மூன்று நாட்களும் தியாகுவை சந்திக்க வரும் சாட்டில் சந்திரன் சிறிது ‘கலகலப்பை’ ஏற்படுத்தி விட்டுச் சென்றான்.

முதல் நாள் சந்திரன் வந்து சொற்ப நேரத்திற்குள் தியாகு வந்தான். அது ஒரு மாலை வேளை.

இரண்டாம், மூன்றாம் நாட்களில் காலை வேளையில் தான் சந்திரன் வந்தான். இரண்டாம் நாள் வந்த போது சியாமளாவுக்கு என்று உசத்தியான பால்மா, சொக்கலேட், பிஸ்கட் அடங்கிய ஒரு பெரிய 'பார்சலை' பரிசளித்தான். மூன்றாம் நாள் சியாமளாவுக்கு அளவான சட்டைகள், துணிகள் அடங்கிய 'பார்சலை' நீட்டினான்.

“ஏன் காசை எங்களுக்காக வீணாக்கிறியன்?” மங்களம் துணிந்து வினவினாள்.

“நான் தேவனை விரும்பினன். அவன் இப்ப இல்ல. அதால உங்களை விரும்புறன். பொதுவாக பிள்ளைகள் என்டால் எனக்கு அலாதியான பிரியம்.”

ஆனால், உண்மையில் சந்திரனின் மனதில் அதற்கான உண்மையான காரணம் மறைந்திருந்தது. சந்தர்ப்பம் வரும் போது அதை வெளியிடுவோம் என எண்ணி இருந்தான்.

‘உங்களை’ என்ற சொல்லை சந்திரன் பொதுப்படையாக பாவித்த போதும் மங்களத்திற்கே அச்சொல்லை உபயோகித்தான். அதை மங்களமும் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

மூன்றாவது நாள் மாலை தொழில் முடிந்து வீடு வந்த தியாகு, சியாமளா அணிந்திருந்த புதுச்சட்டையைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றான். நாளாந்தம் சீவியத்திற்கே தம்பட்டம் அடிக்கும் தமது குடும்பத்திற்குள் அடங்கும் சியாமளாவுக்கு புதுச்சட்டை வாங்கிக் கொடுக்க எவ்வாறு யோக்கியதை வந்தது? தாயிடம் விளக்கம் கேட்டான்.

“தியாகு.... சந்திரனுக்கு கொண்ணரில் நல்ல விருப்பமாம். அந்த விருப்பத்தை எங்களுக்கு காட்டுறதுக்காகத் தான் வாங்கி வந்தவராம்.” இலட்சுமிப்பிள்ளை பக்குவமாக எடுத்துச் சொன்னாள்.

தாயின் விளக்கத்தில் அதிருப்தியுற்ற தியாகு, தமக்கையைக் கூப்பிட்டான். “அக்கா, இதெல்லாம் என்ன?” என சியாமளாவைக் காட்டிச் சினந்தான்.

“எனக்கு என்ன தெரியும்? சந்திரனுக்கு உன்ர கொண்ணரில் ஏதோ விருப்பமாம். அதை இப்படி காட்டுறாராம்.” மங்களம் சீற்றத்துடன் பதில் அளித்தாள்.

“விருப்பமாவது மண்ணாங்கட்டி. அவர் எங்கடை ஆர்? அப்பூன்ர ஆட்களோ? இல்லாட்டால் ஆத்தையின்ர ஆட்களோ?”

“சந்திரன் கொண்ணர்ற்ற கூட்டாளி. அவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும்.”

தியாகு தமக்கையின் மீது சந்தேகப் பார்வையொன்றை வீசி விட்டுச் சென்றான்.

அடுத்த நாள் காலையில் தொழிலுக்கு போக முன் மங்களத்திடம் தியாகு வந்தான். “அக்கா, சந்திரன் இன்டைக்கு வந்தால்

பின்னேரம் ஒருக்கால் என்னை சந்திக்கச் சொல்லுங்கோ.”

தியாகு போன கையுடன் சந்திரன் வந்தான். “சியாமளா வுக்கெண்டு மாம்பழம் வாங்கி வந்தன்” என்றவன் ஒரு கூடை நிறைய மாம்பழங்களை மேசை மீது வைத்தான்.

அங்கு ஒரு மணி நேரம் அவன் இருந்த போதும், மங்களம் அந்தப்பக்கம் எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

சியாமளா அந்தப் பக்கம் வர “அம்மா எங்க” என்று சந்திரன் துணிவாகக் கேட்டான். குழந்தை ‘ஹோலை’ காட்டி விட்டு போய் விட்டது.

சந்திரன் எழுந்தபோது இலட்சுமிப்பிள்ளை அவனை நெருங்கி, தியாகுவின் கோரிக்கையை பரிமாறினான். “அதற்கென்ன பின்னேரம் வாறன்” என்று கூறிவிட்டு சந்திரன் சென்றான்.

மாலை மங்கும் வேளை தியாகு வீடுவந்த போது சந்திரன் அவனுக்காகக் காத்திருந்தான். தியாகுவைக் கண்ட சந்திரன் எழுந்தான். தியாகு அவனின் கையைப் பற்றினான். “உங்க ளோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும். வாறீங்களா, கோயில் வரை நடந்து விட்டு வருவம்” எனக் கேட்டான்.

“சரி வாறன்” என்றபடி சந்திரன் நடந்தான். தியாகு அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

இருவரும் செல்வதை அறை ஜன்னலினூடாக பார்த்தபடி நின்ற மங்களத்தின் இதயம் துடியாட்டம் போட்டது.

(41)

பிள்ளையார் கோவிலுக்கு முன்புறமுள்ள அந்தக் கல்லில் இருந்து தியாகு தன் நண்பர்களுடன் எத்தனையோ விவகாரங்களைப் பற்றி அளவளாவி இருக்கிறான், விவாதம் புரிந்திருக்கிறான். பாலியல் பற்றி நண்பர்கள் அலசி ஆராயும் போதெல்லாம், “டேய், பிள்ளையாருக்கு ‘செக்ஸ்’ பிடிக்காதா” என்று பகிடி பண்ணி எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்திருக்கிறான்.

உளரில் உள்ள இளவட்டங்கள் ஒன்று சேர்ந்து விட்டால் அந்தக் கல்லுக்கு மவுசு ஏறி விடும். அதில் மொத்தம் ஏழு பேர் தான் அமர்லாம். பத்துப் பேர் அங்கு குழுமி இருந்தால் மாறி, மாறி அமர்வார்கள். கல்லில் அமர்வதற்கு சண்டை போட்டு காயம் பட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இந்த இளவட்டத்தினரில் ஒருவன் கப்பலில் சேர்ந்து பல தேசங்களிலும் கால்களைப் பதித்து விட்டு வந்து, இந்தக் கல்லுக்கு ‘ஹோலி ஸ்ரோன்’ என நாமமும் சூட்டி, தனது மேதா விதனத்தை வெளிப்படுத்தி விட்டான்.

இப்படி ‘பெருமை’ மிக்கதாக விளங்கிய கல்லில் தியாகுவும், சந்திரனும் அமர்ந்து நீண்ட நேரம் அளவளாவினர்.

“தியாகு, உம்மட அண்ணன் என்னோட தான் இருந்தார். இரண்டு பேரும் குடிச்சு கூத்தாடினம். இருவரும் ஒரே பிங்கானி லும் சாப்பிட்டு இருக்கிறம். ஒரே கம்பனியில வேலை செய்தம். கருக்கமாகச் சொன்னால் இரண்டு பேரும் இணை பிரியாத கூட் டாளிகளாக இருந்தம்.”

சந்திரன் பேச்சை நிறுத்தினான். தான் கூறுவதை தியாகு அவதானமாக கேட்கிறானா என்பதை அலகினான். தியாகு எவ் வித உணர்ச்சியுமின்றி கேட்பதை அறிந்த போதும், சந்திரன் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தான். “ஆனால், துரதிர்ஷ்டம் நாங்க இரண்டு பேரும் நிரந்தரமாக பிரிஞ்சுட்டம். அவன் பிரியுற துக்கு நான் ஒரு காரணமாக இருந்து விட்டன். அதை விளக்க மாகச் சொல்லுறதென்டால் எங்கட கம்பெனியில வேலை செய் யுற சிறியலதா என்ட பெட்டையை தேவனுக்கு மாட்டி வைச் சன். ஒரு விளையாட்டு போக்கில தான் இப்படிச் செய்தன். ஆனால், தேவன் உண்மையாகவே அவளை நேசித்தான். அதற் குப் பிறகு அவளை விட்டு விடச் சொல்லி நான் எத்தனையோ தரம் மன்றாடிப் பார்த்தன். ஊகும்! அவன் என்ற சொல்லை கேட்க மறுத்திட்டான்.”

சந்திரன் பேச்சை நிறுத்தினான். எச்சிலை விழுங்கினான். “சிறியலதாவை ‘ரிதிர்ஷ்டர்’ பண்ணுறதுக்கு தேவன் ஆயுத்தப் படுத்தினான். இதை எப்படியோ அறிஞ்ச சிறியலதாவின்ற தமையன், நாலைஞ்ச பேருடன் வந்து தேவனை நையப்புடைத்து, காலை வாளால் வெட்டிவிட்டு போய் விட்டான். தேவனை ஆஸ் பத்திரியில அனுமதிச்சன்.”

“இதைப்பற்றி பொலிஸில சொன்னீங்களா?”

“இல்ல தியாகு. முறைப்பாடு போட்டு அவளையும், அவ னின்ற அண்ணனையும் கம்பி எண்ணவைக்க விரும்பினன். ஆனால், தனர் தமையனை பொலிஸில காட்டிக் குடுக்கக் கூடாது என்டு அவள் கொண்ணர்ற்ற சத்தியம் வாங்கி விட்டாள். அதால் என்னால ஒண்டுமே செய்ய ஏலாமல் போயிட்டிது.”

“சிறியலதா இப்ப எங்க?”

“அவள் எங்கேயோ போயிட்டாள்.”

“பேந்து.....”

“தேவனை கவனிச்ச வந்த டொக்டர், அவன் ஒரு காலை வெட்டி எடுக்க வேணும் என்று சொல்லிட்டார். அதை அறிஞ்ச தில இருந்து அவன் ‘அப்செட்’டாகி இருந்தான். டொக்டர் சொன்னபடியே காலை வெட்டிப் போட்டார். இனியும் இப்படி வாழ ஏலாது என்டு நினைச்சவன், நித்திரை குளுசையைப் போட்டு செத்திட்டான்.”

“சந்திரன்..... தான் செத்தால் ஏன் எங்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டாம் என்டு அண்ணர் சொன்னவர்?”

“உங்கட குடும்பத்தை சரிவர கவனிக்க இல்ல என்ட மனத் தாங்கல் அவனுக்கு நிறைய இருந்தது. ‘இந்தப் பாவி செத்தால் ஊருக்கு அறிவிச்சு போடாதை’ எண்டு எத்தனை தரம் என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டிருப்பான்? சாக முந்தியும் என்னற்ற சத்தியம் வாங்கினவன்.”

சந்திரன் கூறி முடித்த பின், சில நிமிஷங்கள் வரை தியாகு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். பின் தொண்டையைச் செருமி விட்டு பேசினான். “அதாவது, என்ர அண்ணன்ர சாவுக்கு நீங்களும் ஒரு காரணம் எண்டு நினைக்கிறீங்க. அதுக்கு பிராயச்சித்தம் தேட வேணும் எண்டு நினைக்கிறீங்க. தியாகம் என்ட பெயரில என்ர விதவை அக்காவை கலியாணம் கட்ட வேணும் எண்டும் நினைக்கிறீங்க. அப்படித் தானே?”

“இல்ல. அப்படி நான் நினைக்க இல்ல. உம்மட அண்ணன் உயிரோட இருக்கக்கிலையே நான் உம்மட அக்காவை கலியாணம் கட்டத் தயார் எண்டு சொன்னான்” என்கிற போதே சந்திரனின் மனம் தேவன் இறப்பதற்கு முதல் நாள் மாலை ஆஸ்பத்திரியில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சிக்குத் தாவினது.

“சந்திரன், எனக்கு வாழ்க்கை வெறுத்திட்டுதடா. இனியும் நான் வாழ்றதில அர்த்தமில்ல எண்டு நினைக்கிறன். என்ர வாழ்க்கை சில வேளையில திடுதிப்பென்று முடிந்தாலும் முடியலாம். அப்படி முடிஞ்சால் நீ தான்ரா என்ர குடும்பத்திற்கு பக்க பலமாக இருக்க வேணும்.” தேவன் திக்கித் திணறியபடி சொல்கிறான்.

“நான் எப்பவோ இது பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். உன்ர குடும்பத்திற்கு பக்க பலமாக இருக்கிறது மட்டும் அல்ல. உன்ர அக்காவுக்கு வாழ்வு குடுக்கப் போறன்.” உறுதிமிக்க குரலில் சந்திரன் கூற, தேவன் திடுக்கிட்டான்.

“நீ... நீ... என்னடா சொல்லுறாய்?” தேவன் அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் கலக்க கேட்டான்.

“என்ர மனதில இருக்கிறதைத் தான் சொல்றன்.”

“டேய், அப்படியென்டால் சுகந்தி?”

“அவள் என்னை மறந்திட்டாள். ‘வாஸிட்டியில்’ அவளோட படிக்கிற ஒருத்தன ‘லவ்’ பண்ணுறாளாம்.”

“ஆர் சொன்னது?”

“கன ஆட்கள்.”

“அவள் உனக்கு எத்தனை கடதாசி எழுதி இருப்பாள்? நீ எத்தனை தரம் அவள பார்க்க பேராதனைக்கு போயிட்டு வந்திருக்கிறாய்.”

“எல்லாமே வீண் தான்.”

“சந்திரன், நீ அக்காவை கலியாணம் கட்டுவியோ?”

“நான் ‘ரெடி’. ஆனால், அவ விரும்ப வேணுமே! உன்ர அம்மா, தம்பி, தங்கச்சிமாரும் இதில சம்பந்தப்பட்டிருக்கினம். எல்லாரும் ஒரு நல்ல முடிவைச் சொன்னால் தான் நான் அவ வைக் கலியாணம் கட்ட முடியும்.”

தேவனின் கண்கள் கலங்கின. சந்திரனை நெகிழ்ச்சியுடன் நோக்கி அவனை கரம் கூப்பி வணங்கினான். அவன் அவ்வாறு செய்த போது சந்திரனின் கண்களும் பனித்தன.

தேவன் இறந்த பின் அவனை நினைவுக்கு கொண்டு வரும் போதெல்லாம் அவன் கரம் கூப்பி தன்னை வணங்கிய காட்சி தான் சந்திரனின் மனதில் நிழலாடுவதுண்டு. அன்றைய தினம் தேவனைக் கண்ட பின் அவனை மீண்டும் உயிருடன் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் சந்திரனுக்கு கிடைக்கவில்லை.

அலுவலகத்தில் பணி புரிந்து கொண்டிருக்கும் போது ஆஸ் பத்திரியில் இருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வர ஓடிச் சென்றவன் தேவனின் உயிரற்ற உடலைத் தான் கண்டான்.

அதன் பின் தேவனின் இறுதிச் சடங்கை எல்லாம் முடித்து விட்டுத் தான் சந்திரன் ஊரில் இருக்கும் தேவனின் தாய்க்கு மகனின் திடீர் சாவை அறிவித்தான்.

சந்திரனின் கரத்தை தியாகு ஆதரவாகப் பற்றினான். “சந்திரன், நீங்க சொல்லுறதைக் கேட்டு என்ர உள்ளம் பூரிக்குது. உங்கட உள்ளத்தில் இப்படியொரு தியாக மனப்பான்மை இருக்கிறதை கேட்கக்கில எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்குது.”

“தியாகு, என்ர முடிவுக்கு உம்மட அக்கா கட்டுப் படுவாவா?”

“எனக்கு அதைப் பற்றி சொல்லத் தெரிய இல்லை. அவவை கேட்டு ஒரு முடிவு சொல்றன்.”

வானத்தில் முகில் கூட்டத்தினுள் மூழ்கியிருந்த சந்திரன் மெல்ல மெல்ல வெளியேறியது.

(42)

காற்றின் வேகத்திற்கு ஈடுசெய்ய முடியாமல் ‘ஹரிக்கேள்’ விளக்கு அப்படியும், இப்படியும் ஆடியது.

“தியாகு, மங்களம் படுங்கோவன். நேரமாச்சது அல்லோ? எண்ணெய் இல்லாத காலத்தில் ஏன் ராராவா முழிக்கிறியன்?”

ஹோலில் படுத்திருந்த இலட்சுமிப்பிள்ளை கெட்ட கனவு ஒன்று கண்டு எழுந்தவள், விறாந்தையில் வெளிச்சம் தெரியவே தலையை உயர்த்திப் பார்த்தாள். மங்களமும், தியாகுவும் படிக்கட்டில் அமர்ந்தபடி அளவளாவதைக் கண்டவள், அவர்களைப் படுக்கும்படி சொன்னாள்.

“அம்மா, நீங்க படுங்கோ. நாங்க இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில படுக்கிறம். இன்னும் கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்” என்

றான் தியாகு.

“கண்டறியாத கதை. காலமை கதைச்சால் குறைஞ்சு போருமோ?” எனக் கேட்டபடி இலட்சுமிப்பிள்ளை தலையை தலையணைக்குள் புதைத்தான்.

தியாகு தமக்கையை நோக்கினான். “அக்கா, இது உங்கட விருப்பம். உங்கட விருப்பப்படி எந்த முடிவையும் எடுக்கலாம். எனக்காகவோ, இல்லாவிட்டால் தங்கச்சிமார்களுக்காகவோ நீங்க முடிவு எடுக்க வேண்டாம்.”

“தியாகு..... எனக்கு..... எப்படி முடிவு எடுக்கிறது என்று தெரிய இல்லை. நீ சொன்னதை கேட்டதில இருந்து என்ற நெஞ்சு இன்னும் துடிக்குது. கொத்தான் செத்து இப்பத்தானே ஒன்பது மாசம்? எனக்கென்று ஒரு பிள்ளை இருக்குது. இன்னொருக்கால் கலியாணம் கட்டினால் எங்கட ஊர் என்னை பழிக்காதோ? காறித் துப்பாதோ?”

“அக்கா, ஊர் உலகத்தை மறந்து விடுங்கோ. ஊர் போற்றும், தூற்றும். உதுக்கெல்லாம் கவலைப்பட்டால் நாங்க வாழ முடியாது. மறுமணம் செய்யுற வழக்கம் அந்தக் காலத்தில இருந்து நடைமுறையில் இருக்குது. எங்கட சீதேவி அப்பாச்சி, மீனாட்சி மாமி, பொன்னுத்துரையினர் அம்மா என்று கனபேர் இரண்டாம் கலியாணம் கட்டித்தானே பிள்ளைகள் பெத்தவையன்? இவையனை ஊர் தூற்றியதோ? இவையள் எல்லாம் வாழ இல்லையோ?”

“உண்மைதான் தியாகு. ஆனால், நானும் அவரும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை .. என்ற மனதுக்குள்ள புதைந்திருக்கிற உணர்ச்சிகளை மறந்து விட்டு எப்படியா இன்னொருவரோட வாழுறது?”

“அதுக்காக சாக மட்டும் கலியாணம் கட்டாமல் முக்கி முன்கியபடி வாழப் போறீங்களா? எத்தனை நாளைக்குத்தான் அத்தான்ர நினைவில் வாழப் போறீங்க?”

“தியாகு, அத்தான்ர நினைவு என்னை விட்டுப் போகமட்டுமாவது என்னை இப்படியே இருக்க விடு. அதுக்குப் பிறகு இரண்டாம் தாரம் கலியாணம் முடிக்கிறதைப் பற்றி யோசிப்பம்.”

தியாகு மெல்லக் கனைத்தான். “அக்கா, தலை மயிர் எல்லாம் நரைச்ச பிறகா முடிவு எடுக்க போறீங்க?”

“டேய், அப்படியென்டால் இப்பவே கொத்தானை மறக்கச் சொல்லுறியா?”

“அத்தான்ர நினைவில் ஒரு போலியான வாழ்க்கை வாழ நீங்க பிரியப்பட்டால் என்னால ஒண்டும் செய்ய முடியாது. ஆனால், ஒன்று மட்டும் சொல்லுறன். தற்செயலாக அத்தானுக்குப் பதிலாக நீங்க செத்திருந்தால், அத்தான் இன்னொரு பொம்பளையைக் கட்டி இருப்பார் தானே? அதே நிலையில் உங்களையும் வைச்சிருங்க. உணர்ச்சிகளை அடக்கி வாழப் பழகுங்க.”

“எப்படியடா உணர்ச்சிகளை அடக்குறது? நானும் கொத் தானும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை....” மங்களம் பெருமூச்செறிந்தாள். அவள் நினைவில் மகாதேவன் புகுந்தான். அவனுடன் கூடிக்குழாவிய நிகழ்ச்சிகள் பல அவளுள் பிரவேசித்தன.

மகாதேவன் காலமாகி விட்டான் என்ற செய்தி அவளுக்கு அறிவிக்கப்பட்ட போது அவள் அடைந்த அதிர்ச்சி..... மூன்று நாள் அடிக்கடி சுயநினைவை இழந்து.... எத்தனை நாட்கள் அவன் நினைவாக அழுதாள்? அரற்றினாள்? சித்தப் பிரமை அடைந்த நிலையில் எத்தனை நாட்கள் உழன்றாள்?

மகாதேவன் மீது அவள் அளவு கடந்த அன்பைச் செலுத்தி யிருந்தாள்! அவளும் அவள் மீது உயிரை வைத்திருந்தாள். தனது மனைவியின் மனம் கோணாமல் அவன் தன் வாழ்க்கையை அவளுக்காக அர்ப்பணித்திருந்தான்.

ஒருயிரும் ஈருடலும் என்பது போல இருவரும் தமது வாழ்க்கையை பின்னிப் பிணைத்திருந்தனர். சொற்ப காலமே இருவரும் திருமண வாழ்வில் இணைந்திருந்த போதிலும் அவன் நினைவை அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மனதில் இருந்து களைய அவ ளால் முடியவில்லை.

தியாகுவுக்கு என்ன பதில் கூறுவது? மறுமணத்திற்கு மறுப் பதா? அல்லது தயார் என்பதா?

மங்களம் முடிவு எடுக்கத் தடுமாறினாள்.

நேரம் நகர்ந்தது. தியாகு பல தடவைகள் கொட்டாவி விட் டான்.

“தியாகு, எனக்கென்டால் ஒரு முடிவை எடுக்க பயமாக இருக்குது. ஒரு கிழமை அவகாசம் தா. யோசிச்சு சொல்லுறன்.” மங்களம் சொன்னாள்.

“அதற்கிடையில் சந்திரன் கொழும்புக்கு போயிருவார். அவர் போக முந்தி ஒரு முடிவை சொல்ல வேணும்.”

“உண்மையைச் சொன்னால் என்னால் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாதிருக்குது. அம்மாவிற்கு கேட்டு ஒரு முடிவை எடு.”

“அக்கா, ஒரு கோழை மாதிரி செயல்படாதேங்கோ. ‘ஓம்’ என்று சொல்லுங்கோ. மிச்சத்தை நான் பார்க்கிறன். பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண்ணாக செயல்படுங்கோ.”

“டேய், என்னடா செய்யச் சொல்லுறாய்?”

“ஓம் என்று சொல்லுங்கோ.”

“சரி ஓம். சியாமளாவுக்கு ஒரு அப்பா வேணும். அவ்வளவு தான்.”

படுக்கைக்கு சென்றபோது தியாகுவின் மனம் குளிர்ந்திருந் தது.

ஒவ்வொரு நாளும் வேலை செய்ய வேண்டாம். ஒரு நாளைக் காவது ஓய்வு எடுக்க வேண்டும். இப்படி ஒரு அன்பு வேண்டு கோளை தியாகுவிடம் பிரேமா விடுத்திருந்தாள்.

அதற்கு தியாகு சொன்னான்:

“பிரேமா, நான் ஒரு நாளைக்கு தொழிலுக்கு போகாவிட்டால் வீட்டில இருக்கிற எல்லாருமே அரைப்பட்டினி தான் கிடக்க வேணும்.”

“அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுறன். ஆனால், நீங்க ஓய்வு வெடுக்காமல் வேலை செய்து, வருத்தம் வந்து ஒரு கிழமைக்கு படுக்கையில் கிடந்தால் எல்லாருமே முழுப்பட்டினி கிடக்க வேணும் தானே?”

“என்ற உடம்பில, பலத்தில எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குது. ஒரு கிழமைக்கு படுக்கிற அளவுக்கு எனக்கு வருத்தம் வராது.”

“எதற்கும் கவனமாக இருங்கோ.”

வீட்டுக்குச் சென்று யோசித்துப் பார்த்ததில் பிரேமா கூறுவதில் நியாயம் இருப்பதையே தியாகு உணர்ந்தான். ஒரு கிழமைக்கு ஒரு நாளாவது ஓய்வு எடுப்பது நல்லது என யோசித்தான். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் ஓய்வு எடுக்காமல் உடம்பு அசதியாய் இருக்கும் போது ஓய்வு எடுப்பதென முடிவெடுத்தான்.

முதல் நாள் இரண்டு மாடி வீடு ஒன்றுக்கு ‘கொங்கிரீட்’ போடும் வேலை நடந்தது. இந்த வேலை சற்று கடினமானது. அத்துடன் விரைவாக கருமமாற்ற வேண்டும். மாலையானவுடன் தியாகு களைத்து விட்டான். இரவு முழுவதும் அசதியாக இருந்தது. மறுநாள் சனிக்கிழமை எல்லோருமே வீட்டில் இருக்கும் நாள். எனவே, வேலைக்கு போவதை தவிர்த்து விட்டு, பத்து மணி போல் பிரேமாவைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான்.

காலையில் எழும்பும் போதே எட்டு மணியாகிவிட்டது.

பால் கோப்பியை மங்களம் நீட்டியபோது தியாகு ஆச்சரியத்தில் மிதந்தான். மங்களத்தின் முகம் பொலிவாக விளங்கியது. நெற்றியில் திருநீற்றுக்குறி ‘பளிச்’ சென்று தெரிந்தது. சுத்தமான ‘கிமோனா’ அணிந்திருந்தாள்.

“அக்கா, இன்டைக்கு என்ன விசேஷம்? வெறும் கோப்பிக்குப் பதிலாக பால் கோப்பி கிடைக்குது? உங்கட நெற்றியில திருநீறு தெரியுது? அத்தான் செத்தாப்பிறகு கடவுளோட கோபிச்சு திருநீறு பூசாத நெற்றியில திருநீறு.....” என்ற தியாகு சிரிப்பொன்றை நாகுக்காக வெளியிட்டான்.

மங்களத்தின் முகத்தில் நாணம் கோலமிட்டது. மெல்ல புன்னகைத்தவாறே ஒன்றும் கூறாமல் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

“அம்மா, இந்த ஒழுங்கைப் பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க? அக்கா சந்திரனைக் கட்டட்டுமோ?” சாப்பாடு பரிமாறும் போது தாயிடம் தியாகு கேட்டான்.

“அவள் கட்டட்டும். அவளுக்கு இப்பத்தானே இருபத்தி மூன்று வயசு? சந்திரனும் நல்லவராகத் தெரிகிறார். அவளை கண்கலங்க வைக்காமல் காப்பாத்துவார் போல இருக்குது. கொண்ணரைப் போல குடிச்ச குடும்பத்தை கவனியாமல் விடுவாரோ என்று தான் பயப்படுறன்.”

“அவர்ன்ர குடியை நிற்பாட்டுறது அக்கான்ரூகெட்டித்தனத் தில தான் இருக்குது.”

தியாகு வீட்டை விட்டு புறப்பட்டுச் செல்லும் போது சந்திரனும், மங்களமும் ஹோஸில் அமர்ந்திருந்தவண்ணம் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தனர்.

சைக்கிளில் பிரேமாவின் வீட்டை நோக்கிச் செல்லும் போது தியாகுவின் உள்ளத்தில் உற்சாகம் கணிசமான இடத்தை நிரப்பி இருந்தது.

தன்னை எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சனைகள் ஒவ்வொன்றாக தீர்க்கப்படுவதை நினைக்க, நினைக்க அவனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. தமக்கையின் மறுமணத்தைப் பற்றி அவன் துளியளவேனும் சிந்தித்துப் பார்க்கவே இல்லை. காலம் பூராவும் அவள் விதவைக் கோலத்திலேயே நாட்களைக் கழிக்க வேண்டும் என்ற நியதிக்குள் கட்டுப்பட்டிருப்பாள் என்றுதான் அவன் எண்ணியிருந்தான். ஆனால் — ஒரு கனவு போல — சந்திரன் அங்கு வந்து அவளைக் கைபிடிப்பதற்கு தயாராக இருக்கிறான் என்பதை நினைக்கும் போது வியப்பாக இருந்தது.

ஒரு வகையில் ஒருவரின் சாவு மற்றொருவருக்கு வாழ்வு கொடுப்பதுண்டு என்று கூறப்படுவது உண்மை என்று நம்பினான். தேவன் இறந்திருக்காவிட்டால் சந்திரன் இவர்களது வீடு தேடி வந்திருக்க மாட்டான். மங்களத்தை கரம் பற்றுவது பற்றியும் முடிவு எடுத்திருக்க மாட்டான்.

இதே உண்மை தன்னைப் பொறுத்தளவிலும் பொருந்தும் என்றே அவன் நம்பி இருந்தான். திருநாவுக்கரசு உயிருடன் இருந்தால் தன்னை பிரேமா விரும்புவாளோ என்ற சந்தேகம் கொண்டிருந்தான். அந்தஸ்தான ஒருவரைக் கட்டுவதற்குத்தான் பிரேமா விரும்புவாள் என்று எண்ணி இருந்தான்.

“இல்லை தியாகு, நீங்க சொல்லுறதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டன். அப்பா இருந்திருந்தாலும் நான் உங்களை விரும்பியிருப்பன். நாங்க ஒன்று சேர்வதை அப்பா எதிர்த்திருந்தால் ஒன்று அவரின் மனதை மாற்றுவன். இல்லாட்டால் அவரை மறந்திட்டு உங்களோட வருவன்” என்று பிரேமா உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசிய போது, தியாகு உணர்வலைகளுக்குள் சிக்கி வெளியே வரத் தடுமாறினான். தன் மீது அவன் வைத்துள்ள

அன்பினை, காதலை நினைத்து தியாகு நீண்ட நேரமாக தன்
னையே மறந்து விட்டான்.

பிரேமா வீட்டை அடைந்தான். அங்கு ஜானகி பிரேமா
வுடன் இருந்தாள். மங்களத்தின் மறுமணம் குறித்து தியாகு
எடுத்துரைத்த போது பிரேமாவும், ஜானகியும் பெருமகிழ்ச்சி
அடைந்தனர்.

“அண்ணா, அக்காவுக்கு நல்ல மனசு. அவ சந்தோஷமாக
வாழுவா” என சந்தோஷ மிகுதியில் ஜானகி கூறினாள்.

“சந்திரன் போல எங்கட ஆம்பினைகள் நடந்தால் எத்
தனையோ விதவைகள் தற்கொலை செய்ய தேவையில்லை. வாழ்
நாள் பூராவும் அழவும் தேவையில்லை” என்று பிரேமா வார்த்தை
களை அழுத்தமாக வெளியிட்டாள்.

(44)

ஆலமர இலையொன்று தலையில் விழுந்த போது அதை
எடுத்து சுருட்டியபடி தியாகு உற்சாகமாகப் பேசினான். “மச்
சான், எனக்கு கலியாணம் நடக்கக்கில இந்த கல்லுக்கு பின்னால்
சப்பரத்தைக் கட்டி, இந்தக் கல்லில இருந்து தான் தாலி கட்டு
வன்.” தியாகு வேடிக்கையாக கூறிய போது நாதன் அவன் பேச்
சில் குறுக்கிட்டான்.

“டேய், என்ன இருந்தாற் போல கலியாணத்தைப் பற்றி
கதைக்கிறாய்? தங்கச்சிமாரின்ர கலியாணம் முடிஞ்ச பிறகுதான்
கலியாணத்தைப் பற்றியே நினைச்சுப் பார்ப்பன் என்று சொல்லு
றனி. இப்ப என்னடா என்டால் கலியாணத்தைப் பற்றி திருப்பித்
திருப்பி கதைக்கிறாய்.” நாதன் பேசிவிட்டு தியாகுவின்
முகத்தை ஆர்வத்துடன் பார்த்தான்.

“நாதன், எப்பவோ நடக்கப் போற கலியாணத்தை பற்றித்
தான் இப்ப கதைச்சனான். நான் கலியாணம் கட்டுறதென்டால்
இன்னும் பத்து வருஷமாவது எடுக்கும்.”

“அதுவரைக்கும் பிரேமா பொறுத்திருப்பாளா?”

“உங்களுக்காக என்ற ஆயுள் பூராவும் பொறுத்திருக்கத்
தயார் என்று எத்தனையோ தரம் சொல்லி இருக்கிறாள்.”

நாதன் நக்கலாகச் சிரித்தான். “உப்பிடித்தான் பெட்டைகள்
கதைப்பினம். பேந்து என்னடா என்டால் வசதியான இடத்தில
கட்டி, சுகமாக வாழினம்.”

தியாகுவுக்கு கோபம் வந்து விட்டது. “டேய், என்ற பிரேமா
வைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவள் எனக்கு ஒரு நாளும் துரோ
கம் செய்ய மாட்டாள். நீ மடையன் மாதிரி கதைக்காதை.”

தியாகுவின் முகம் சிவந்து வருவதைக் கண்டு நாதன் கலவர
முற்றான். மெல்ல எழும்பி சற்று தூரப் போய் நின்றான். தியாகு
அவனை எரிப்பது போல் பார்த்தான். நாதனின் அடி வயிறு
கலங்கியது.

இருவரும் சில நிமிஷங்கள் வரை பேசவில்லை. நல்லவேளை மோகன் அங்கு வரவே மௌனம் கலைந்தது.

“தியாகு, நான் நாளண்டைக்கு கொழும்புக்கு போறன்.” மோகன் சைக்கிளில் இருந்தபடியே உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

“போய்?” தியாகு இழுத்தான்.

“அங்கை இருந்து ஜேர்மனிக்குப் போறன்.”

“ஏதோ நயினாதீவுக்கு போற மாதிரி ஜேர்மனிக்குப் போறதை அவ்வளவு லேசாகச் சொல்லுறாய்.”

“தியாகு, இப்ப எங்களைப் பொறுத்தளவில் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், கனடா, ஒஸ்திரேலியா, நெதர்லன்ட், சுவிஸ் எல்லாம் ஏதோ நயினாதீவுக்கு கிட்ட என்ற மாதிரித்தான் இருக்குது. இப்ப இந்த நாடுகள்ல தமிழ் ‘ஓகோ’ எண்டு மணக்குதாம். ஊருப் பட்ட பெடியள் அங்கை போயிட்டினமாம். இதுதான்ரா சந்தர்ப்பம். நானும் போகப் போறன்.”

“மோகன் சொல்லுறது உண்மை. இத்தாலியில ஓடுற ‘ட்ரெய்ன்கள்’ தமிழ்ல விஷயங்கள் எல்லாம் எங்கட பெடியள் எழுதியிருக்கிறாங்களாம்.” சம்பாஷணையில் இருந்து ஒதுங்கி யிருந்த நாதன் சொன்னான்.

“தியாகு, பக்கத்து வீட்டு வல்லியப்பர்ற இரபத்தையாயி ரம் கடன் எடுத்தன். ஐந்து சத வட்டி. அந்தக் காசோட தான் கொழும்புக்கு போறன். கொழும்பில டிக்கெட் எடுத்து அப்படியே போய் விடுவன். ஆறு மாசம் ஜேர்மனியில உழைச்சன் என்றால் வல்லியப்பர்ற காசை வட்டியோட அடைச்சு விடுவன்.”

மோகன் கூறக்கூற தியாகுவின் மனம் வெறுமை உணர்வை நிறைய சுலகரித்தது. அந்த வெற்றுணர்வு நீண்ட நேரமாக அவன் யோசனையை மழுங்கச் செய்தது.

“நானும் ஜேர்மனிக்குப் போனால்.....?”

“நிறைய உழைக்கலாம். இப்படி மாடா உழைத்து கட் டெறும்பாகத் தேயத் தேவையில்ல. மனுஷனாக வாழலாம். கௌரவத்தை அற்ப சொற்பத்துக்கு விற்கத் தேவையில்ல.”

ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து, இத்தாலி, கனடா என்று தியாகுவின் நிறைய நண்பர்கள் சென்று இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு நிறைய காசை ஊரி லுள்ள தமது பெற்றோருக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். முதல் ஆறு மாதங்கள் தான் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டார்களாம். அதற் குப் பிறகு கஷ்டப்படவே இல்லையாம்.

அன்றாட சீவியத்திற்கே கஷ்டப்பட்ட தியாகுவின் நண்பர் களின் பெற்றோர்கள், குடும்ப அங்கத்தினர் இன்று சுகபோகம் அனுபவிக்கிறார்கள். அவனும் போனால் அவனது சகோதரி களின் வாழ்க்கை சீரும், சிறப்பும் அடையும். குடும்ப வருவாயும் பருத்து விடும். அதன் பின் எந்த கவலைக்கும் ஆட்படத் தேவை யில்லை.

இந்த எண்ணமே அவனை மகிழ்ச்சிக்கடவில் குளிப்பாட்டியது. அதை நினைக்க, நினைக்க..... சினிமா படத்தில் வரும் கனவுக்காட்சிக் கதாநாயகனின் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

ஜேர்மனிக்குப் போக இருபத்தையாயிரம் ரூபா தேவை. அப் பணத்திற்கு அவன் எங்கே போவான்?

வல்லியப்பர் போன்ற 'காசுப் பிசாசுகள்' அவனை நம்பி காசை நீட்டத் தயாராக இருக்கவில்லை. ஈடாக வைப்பதற்கு நகைகள் இருந்தாலாவது பணம் கொடுப்பார்கள். ஆளுக்கொரு சங்கிலி இல்லாத நிலையிலேயே அவன் தங்கச்சிமார் விளங்கினார்கள்.

கோபால் மாமாவை அவமானப்படுத்தி அனுப்பி இருக்கா விட்டாலாவது அவரிடம் கை நீட்டலாம்.

பணக்கார வர்க்கத்தினர் மீது அவனுள் அளவில்லாத கோபம், எரிச்சல், பொறாமை ஆகிய உணர்வுகள் ஏற்பட்டன. கூடவே காரணமற்ற வெறுப்பு தகப்பன் மீது ஏற்பட்டது. வீடு சென்றவன் வாசலில் நின்றபடியே உரக்கக் கத்தினான். "ஐயா ஏன் எங்களை எல்லாம் பெத்தவர்? ஏன் இந்த ஐஞ்சு பெட்டைகளை பெத்தவர்? குடும்பத்தைக் கட்டுப்படுத்த ஐயாவுக்கு தெரிய இல்லையோ?"

யாவரும் சமைந்து போனார்கள்.

(45)

காதைப் பிடித்து திருகி தலையில் ஒரு குட்டு வைத்தாள் இலட்சுமிப்பிள்ளை.

மனோகரிக்கு அழுகை வந்து விட்டது. பெரும் சிரமத்துடன் அழுகையை அடக்கியவள் தாயைக் கோபத்துடன் நோக்கினாள்.

"நீ இப்பவும் சின்னப்பிள்ளையோ? சொன்னால் விளங்க மாட்டுதோ? எத்தனை தரம் 'ஹோல்' பக்கம் போகாதை என்று சொல்லி இருப்பன்? கேட்டால் தானே? அங்கையல்லோ கொத் தானும், கொக்காவும் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கினம்." இலட்சுமிப்பிள்ளை குனிந்து மகளின் காது மட்டும் கேட்குமளவுக்கு கூறினாள்.

"நான் என்ன விடுப்பு பார்க்கவோ போனனான்? அலுவலாகத்தானே போனனான்?" மனோகரி சினந்தாள்.

"ஏன்கி கத்துறாய்? மெல்ல கதையன். இனி 'ஹோல்' பக்கம் போகாதை" என்ற இலட்சுமிப்பிள்ளை மகளின் தலையைத் தடவி விட்டாள்.

மறுநாள் காலை சந்திரன் கொழும்புக்கு பயணமாகவிருந்தான். இந்த முறை இது கடைசி சந்திப்பாக இருப்பதால் மங்களத்துடன் மணிக்கணக்கில் கே சினான். தனது வாழ்க்கையில் நடந்த மறக்க முடியாத சில சம்பவங்களைச் சுவைபட சொன்

னான். அவன் பேச்சில் மங்களம் கவரப்பட்டாள். தன்னை மறந்தவளாக அவன் பேச்சில் அவள் கவனம் செலுத்தியிருந்தாள். அந் நேரம் அவள் பெயரைச் சொல்லி இலட்சுமிப்பிள்ளை அழைத்தான். “கொஞ்சம் பொறுங்கோ” என்றபடி மங்களம் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

“மங்களம், அவரை சாப்பிட்டு விட்டு போகச் சொல்லன். மரக்கறி சாப்பாடு என்றாலும் நல்லா சமைச்சிருக்கிறன்” என்று மங்களம் வந்தவுடன் இலட்சுமிப்பிள்ளை கூறினாள்.

“அம்மா, இன்டைக்கு நல்ல நாளோ என்று தெரிய இல்ல. அதோட தியாகுவும் இல்ல” என மங்களம் தயக்கத்துடன் சொன்னாள்.

“நான் பஞ்சாங்கம் பார்த்தனான். நல்ல நாள் என்று போட்டிருக்குது. தியாகு இல்லாட்டி என்ன? நான் இருக்கிறன் தானே?”

“தியாகு கோவிக்கமாட்டானோ?”

“ஷா! அவன் ஏன் கோவிக்கப் போறான்?”

தாயின் வேண்டுகோளை தனது வேண்டுகோளாக மங்களம் விடுத்த போது சந்திரன் சம்மதித்தான்.

சாப்பிடுவதற்கு சற்று முன் சந்திரனிடம் மங்களம் கேட்டாள்: “சந்திரன், நீங்க உங்கட குடும்பத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே இதுவரையில் சொல்ல இல்ல. அவையள் நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் முடிக்கிறதை விரும்புவினமோ?”

“மங்களம், நீர் அதிர்ஷ்டசாலியோ அல்லது நான் அதிர்ஷ்டசாலியோ என்று எனக்குத் தெரியாது. என்னைப் பெத்ததுகள் கண்களை மூடிட்டுதுகள். இரண்டு அக்காமார் கலியாணம் கட்டி பிற தேசத்துக்கு போயிட்டினம். அண்ணன் எண்பத்தி மூன்று ஆடிக்கலவரத்தில நல்லாக பாதிக்கப்பட்டு இஞ்ச இருக்க ஏலாது என்று குடும்பத்தோட கனடாவுக்குப் போயிட்டார்.”

“அப்ப ஊரில ஆரோட இருக்கிறியள்?”

“இன்னொரு அக்காவைப் பற்றி நான் சொல்ல இல்ல. அவவும் உம்மட ‘கேஸ்’ தான். அதாவது புருஷனை சின்ன வயசில இழந்து விட்டா. இரண்டு பொம்பளைப் பிள்ளைகள். அவையளோட தான் இருக்கிறன். அக்காவுக்கு கொழுத்த ‘பென்ஷன்’ வருது. அவ ஆண் துணையில்லாமல் படுற கஷ்டத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் ஒரு விதவையை கட்டவேணும் என்று விரும்பினன். அதற்கான சந்தர்ப்பம் இப்பத்தான் கிடைச்சிருக்குது.”

“சந்திரன்.....” மங்களம் சில வினாடிகள் நிறுத்தினாள். “நீங்க ஒரு விதவைக்கு வாழ்வு கொடுக்க வேணும் என்று துடிக்கிறீங்க. அப்படியென்டால் உங்கட விதவை அக்காவையும் கட்டி வைச்சிருக்கலாம் தானே?”

“கட்டி வைக்கத்தான் விரும்பினன். ஆனால், அவ விரும்ப

இல்ல. அவனை வற்புறுத்தியும் பயன் இருக்க இல்ல. அதோட என்னைப் போல ஒருவனும் அவனைக் கட்ட முன் வரவில்ல.”

“சந்திரன், நீங்க கற்பனை செய்தபடியே நாங்க எல்லாரும் இருக்கிறம். ஆனால், நான் மட்டும் வித்தியாசமாக இருக்கிறேன் என்று அன்னைக்கு சொன்னீங்களே. அப்படி என்ன வித்தியாசத்தை என்னில கண்டீங்க?”

“ஒரு விதவையென்டால் வெள்ளை சாரி உடுத்து, கூந்தலை விரித்துப்போட்டு சோகமே உருவெடுத்த நிலையில் இருக்கிறதைத் தான் படத்தில காட்டுறாங்க. அக்காவும் எனக்கு தெரிஞ்ச நாளில இருந்து அப்படித்தான் இருக்கிறா. அதே போலத்தான் நீரும் இருப்பீர் என்று கற்பனை செய்திருந்தன். ஆனால், அந்தக் கற்பனைக்கு ஏற்றாற் போல நீர் இருக்கயில்ல.”

வாயை சேலைத்தலைப்பால் பொத்தியபடி மங்களம் சொன்னாள்: “எனக்கு இப்பத்தான் இருபத்தி மூன்று வயசு. என்னோட படிச்ச பெட்டைகள் இப்பவும் கட்டை சட்டை போட்டுக் கொண்டுதான் இஞ்ச வாறதுகள். நான் வெள்ளைச் சீலை உடுத்தால்.....?” அவளால் தொடர்ந்தும் பேச முடியவில்லை. பேசினால் அழுது விடுவாள் போலயிருந்தது.

“ஓ!” என்ற சந்திரன் அவளை தோளில் கையை வைத்து கூட்டிச் சென்றான்.

(46)

ஒரு சிகரெட்டை ஐந்து பேர் குடித்து முடித்தனர். குறை சிகரெட்டை தூர எறிந்த மோகன் சொன்னான்: “சிகரெட் முடிஞ்சது. இனி ‘காக்கி பிரிஸ்டல்’ தான் தருவன்.”

நாதன் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான்: “இழுக்க இழுக்க இறுதி வரை இன்பம் தருவது மோகன் பீடிகளே.”

எல்லோரும் சிரித்தனர். தியாகு சிரிப்பில் தன்னை ஈடுபடுத்தினான்.

ஊர் கோடியில் ஒரு பாழடைந்த வீடு இருந்தது. மணிய காரன் மாணிக்கம்பிள்ளையின் வீடு அது. அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் மலேஷியாவில் குடியேறவே இந்த வீட்டை கவனிக்க எவரும் இன்றி அது பாழடைந்து விட்டது.

சில வருடங்களுக்கு முன் வீசிய சூறாவளியினால் பெருமளவு ஓடுகள் தூக்கி எறியப்பட்டன. இரவிரவாக ‘கொசப்புக்’ கூட்டங்கள் ஜன்னல்களையும், கதவுகளையும் கழற்றிக் கொண்டு போகவே, வீடு ‘ஓகோ’ என்று வெளியாகிவிட்டது.

ஊரில் ஒரு சிலர் தமது துர்நடத்தைக்கு இந்த வீட்டைப் பாவித்தனர். இடைக்கிடை மோகன் தனது ‘கராஜ்’ நண்பர்களை இங்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்து இரண்டு, மூன்று சாராயப் போத்தல்களைக் காலி செய்து விட்டு போவான். மற்றும்படி

தியாகுவோ, நாதனோ இந்தப்பக்கம் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. ஆனால், முதல் தடவையாக, இருவரும் அங்கு வர வேண்டிய ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

மோகன் மறுநாள் ஜேர்மனிக்குப் போவதையிட்டு ஒரு சாராயப் 'பார்ட்டி'க்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தான். தியாகுவுக்கும், நாதனுக்கும் விசேஷ அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஏனைய விருந்தாளிகள் மோகனின் 'கராஜ்' நண்பர்கள். மொத்தம் ஏழு பேர்.

“எனக்கு கள்ளு பிடிக்காது. உவங்கள் நல்ல கள்ளு தாறாங்களோ? ஒன்றில் புளிச்ச கள்ளை தாறாங்க. இல்லாட்டால் சோத்துக் கஞ்சியை புளிச்ச கள்ளுக்கிவ கலந்து தாறாங்க. குடிச்சா வெறி ஏறுது. ஆனால், அதற்குப் பிறகுதான் வேதனை. 'பைப்பை' திறந்தது போல வயிற்றாலை போகுது. அதால தான் சாராயத்தை வாங்கி வந்தன்” என்றபடி சாராயப் போத்தலை மோகன் திறந்தான்.

எல்லோருக்கும் ஒரு 'கிளாஸ்' நீட்டினான். தியாகுவும், நாதனும் வேண்டாம் என்று மறுத்து விட்டனர்.

“குடியும் 'ஐஸே'. குடிச்சால் தான் சொர்க்கம் தெரியும்” என மோகனின் 'கராஜ்' நண்பன் பாலு, தியாகுவை வற்புறுத்தினான்.

“சொர்க்கத்தை விட நான் நரகத்தைத்தான் விரும்புறன்” என்று தியாகு சிரித்தான்.

“நீர் வாழ்க்கையில் முன்னேற மாட்டீர். கடைசி வரைக்கும் இந்த ஊரில் இருந்து மக்கிப் போகப் போறீர்.”

தியாகு பதில் ஏதும் கூறாமல் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான்.

மூன்று போத்தல்கள் காலியாகின.

நான்காவது போத்தல் திறக்கப்பட்டது.

நாதனுக்கு மனம் கேட்கவில்லை. பாலு வற்புறுத்தியதன் பேரில் இரண்டு 'கிளாஸ்கள்' சாராயத்தை விழுங்கினான். அதன்பின் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் பேசினான்.

“டேய் தியாகு, நான் பெரிய ஆளாக வந்த பிறகு உன்ர தங்கச்சியைத் தான் கட்டுவன். எனக்கு திலகராணியில் தான் நல்ல விருப்பம். அது நல்ல வடிவு” என தியாகுவின் காதை கடிக்காத குறையாக நாதன் அவன் காதினுள் குசுகுசுத்தான்.

தியாகு இதைக் கேட்டு கோபப்படவில்லை. வெகுளிச் சிரிப்பை வெளியிட்டு தலையாட்டியபடி இருந்தான்.

இடையே அரசியல் புகுந்தது.

இயக்கம் பற்றியும் பேசினார்கள்.

லெபனானில் பயிற்சி பெற்ற ஒருவனின் வீரத்தையிட்டு தர்க்கம் புரிந்தனர்.

எல்லோருமே உற்சாகத்தில் உலகத்தை மறந்தனர்.

அவர்களின் சிரிப்புக்கள், கும்மாளங்கள், கேலிப் பேச்சுக்கள் ..... மொத்தத்தில் உலகை மறந்த அவர்கள் நிலை தியாகுவை சுண்டி இழுத்தது. வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுள் புகுந்தது. மனம் அந்த சுகானுபவத்தை அனுபவிக்கத் துடித்தது. இது நாள் வரை மனதினுள் அடக்கி வைத்திருந்த கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிய வேண்டும் என்ற வெறி ஏற்பட்டது. மனம் மழுங்க முற்பட்டது.

தாயின், தமக்கையின், தங்கைமார்களின் பரிதாப முகங்கள் அவன் இதயத்தில் முளைத்து அவன் எண்ணத்திற்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டது. தமையன் குடிக்கு அடிமையாகி தமது குடும்பம் அடைந்த இன்னல்களை நினைக்க, நினைக்க.....

ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து அகன்ற தியாகுவின் உள்ளத்தில் நீண்ட நேரமாக ஒரு வித புளங்காகிதம் நிறைந்திருந்தது.

(47)

தியாகுவுக்கு முன்பாக பிரேமா தவிப்புடன் அமர்ந்திருந்தாள்.

அது பிரேமாவின் வீட்டு விறாந்தை. மாலை ஐந்து மணிக்குரிய நேரம். தியாகு வீடு வந்த போது, அவனை வரவேற்று உட்கார வைத்த பிரேமா, சில நிமிடங்களாக ஒன்றும் பேசவில்லை. தியாகுவைப் பார்ப்பதும், பின் நிலத்தைப் பார்ப்பதுமாக சில நிமிடங்களை அனாதரவாகக் கழித்தாள். அவள் முகத்தில் தவிப்பு துள்ளுவதை தியாகு அவதானித்த போதும், அவன் அதையிட்டு வினா தொடுக்காமல், பேசாமல் அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

இரண்டு, மூன்று முறை தொண்டையைச் செருமிய பிரேமா, “தியாகு” என அழைத்து அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து அவதானித்தாள்.

தியாகு அவளை நோக்கி ‘என்ன’ என முகபாவனையால் கேட்டான்.

“தியாகு, வயசில, அனுபவத்தில், அறிவில் நான் உங்களை விட குறைவு தான். ஆனால், நான் சொல்லுற ஒரு விஷயத்தை மட்டும் கேட்டு அதன்படி நடப்பீங்களா?” என்று பிரேமா வேண்டுகோள் ஒன்றை அன்புடன் விடுத்தாள்.

தியாகு கேள்விக் குறியுடன் அவளை நோக்கி, “பிரேமா, என்னால நீர் சொல்லுறபடி நடக்க ஏலும் என்டால் அதன்படி நடப்பன்” என்றான்.

“நீங்க தொடர்ந்தும் படிச்சு பட்டத்தை எடுத்தால் என்ன? இப்ப ‘ஃபைனல்’ வருஷத்தில் இருக்கிறீங்க. ஒரு வருஷம் படிச்சு

சால், 'டிகிரி'யை முடிச்சு விடலாம். அதுக்குப் பிறகு உங்களைத் தேடி வேலை வரும்....."

"பிரேமா, நீர் எதிர்கால வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைக்கிறீர். நான் நிகழ்கால வாழ்க்கையையே நினைக்க முடியாத நிலையில் தவிக்கிறேன். நான் ஒருத்தன் உழைக்கிறதை விட்டால் எல்லாருமே பட்டினி கிடக்க வேண்டியவரும். இந்த நிலையில் நான் எப்படி படிப்பைத் தொடர்ந்து?"

"நீங்க ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு காசு உழைப்பீங்க?"

"நாற்பது ரூபா."

"மாதம் முழுவதும் வேலை செய்யுறீங்களா?"

"இல்ல, இருபத்தைஞ்சு நாளைக்கு வேலை செய்வன்."

"அப்படியென்டால் மாதத்திற்கு ஆயிரம் ரூபா உழைக்கிறீங்க. சரிதானே? தியாகு, நான் உங்களுக்கு மாதா மாதம் ஆயிரம் ரூபா, அதாவது 'டிகிரி' முடியும் வரை தாறன். நீங்க படிப்பை தொடருவீங்களா?"

பிரேமாவின் வேண்டுகோளைக்கேட்டு தியாகு திக்குமுக்காடினான். அவளுக்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியாமல் விழித்தான்.

"தியாகு, என்ன முழிக்கிறீங்க?"

"பிரேமா, தொடர்ந்தும் படிக்கிற மனோநிலை என்னை விட்டுப் போயிட்டுது."

"என்னை நம்பச் சொல்லுறீங்களா? என்ற காசை எடுக்க உங்களுக்கு விருப்பமில்ல. அதால் தானே இப்படி சொல்லுறீங்க?"

"இல்ல பிரேமா. நான் படிப்புக்கு எப்பவோ மூட்டை கட்டி விட்டன்."

"முயற்சி செய்து பாருங்கோவன்."

"நான் இப்ப பட்ட மரம். என்னில இருந்து பால் எடுக்க நினைக்காதையும்."

"அப்படியென்டால் காலம் பூராவும் கூலித்தொழில் செய்யுறது தான் உங்கட நினைப்பா?"

"இல்ல பிரேமா இல்ல. என்ற எதிர்கால வாழ்க்கையை எப்படி நிர்ணயிக்கிறது என்று நான் இன்னும் முடிவு எடுக்க இல்ல. இப்போதைக்கு நான் இருக்கிற நிலைமையில், என்ற குடும்பத்தைப் பற்றி நினைக்கிற நிலையில் தான் இருக்கிறேன். என்னைப் பற்றி நினைக்கிற நேரம் வரும் வரைக்கும் கூலித் தொழிலை செய்யுறது தான் என்ற முடிவு."

"தியாகு, எனக்காகவாது உங்கட முடிவை தளர்த்த மாட்டீங்களா?"

"ஏலாது பிரேமா. தயவு செய்து கோவிக்காதையும். இப்போதைக்கு என்ற முடிவை மாத்திற நிலையில் நான் இல்லை."

ஆனால், என்றோ ஒரு நாள் அதை மாத்தக்கில அவசியப்பட்டால் உம்மட உதவியை நாடுவன். அப்போதைக்கு நீர் எனக்கு உதவி செய்தால் போதும்.”

“சரி, நீங்க இஷ்டப்பட்டதைச் செய்யுங்கோ. நான் உங்களுக்கு எப்பவும் உதவத் தயாராக இருக்கிறன்.”

“தாங்கியு” என்ற தியாகு மலர்ச்சியான சிரிப்பொன்றைப் பூத்தான்.

பிரேமா புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தான். அதில் வழமையான மலர்ச்சியைக் காண முடியவில்லை.

(48)

மௌனத்தைக் கலைத்தான் நாதன்.

“தியாகு, நானும் ஜேர்மனிக்குப் போகப்போறன். சவுதியில இருந்து இளைய அண்ணன் கடதாகி போட்டிருக்கிறார். தான் டிக்கெட் எடுப்பதாகவும், என்னை ஜேர்மனிக்கு போகும்படியும் எழுதியிருக்கிறார்.”

“அங்க போய் என்ன செய்யப்போறாய்?” தியாகு அவசரத்துடன் வினவினான்.

“முதல்ல அகதிக் காசு குடுப்பினமாம். பேந்து வேலை செய்ய விடுவினமாம்.”

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் தியாகு சொன்னான்: “எனக்கும் ஜேர்மனிக்குப் போக ஆசையாக இருக்குது. ஆனால், காசுக்கு எங்க போவன்?”

“இருபத்தைந்தாயிரம் இருந்தால் போகலாம். வல்லியப்பர்ற்ற இருந்து கடன் எடுத்துத்தான் மோகன் போனவன். நீயும் கடன் எடன்.”

“என்னை நம்பி வல்லியப்பர் கடன் தருவாரா?”

வீட்டுக்கு வந்த தியாகு பல மணி நேரமாக யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

அவனின் உற்ற நண்பர்கள் எல்லோருமே பிறநாட்டுக்குப் பயணமாகிறார்கள். மோகன் ஜேர்மனிக்கு போய்விட்டான். நாதன் போகவிருக்கிறான். இதற்கு முன் வரதன், சூரி என்று பலர் கனடாவுக்கு பயணமாகி விட்டார்கள். ஆனால், தியாகு வெளிநாட்டை எண்ணிக் கூட பார்க்க முடியாத நிலையில் தத்தளிக்கிறான்.

கனடாவுக்கு போக முன் வரதன் கூறியவை தியாகுவின் நினைவுக்கு வந்தன. “தியாகு, அம்மா தன்ர தாலி முதல் எல்லா நகைகளையும் வித்து அது காணாமல் போகவே வீட்டையும் ஈடுவைச்சுத்தான் காசு தந்தவ. ஏதோ எல்லாத்தையும் கரைச்சுப் போட்டு போறன். பயணம் வெற்றி அளிக்காட்டால் அம்மா தூக்கிலதான் தொங்குவா.”

வரதன் போய் ஐந்து மாதங்களுக்குப் பின்னரே தாய்க்கு சிறிதளவு பணம் அனுப்பியிருந்தான். அந்த ஐந்து மாதங்களும் அவன் தாய் எத்தனை வீட்டுப் படியேறி, கடனுக்காக கை நீட்டியிருப்பாள். பணம் அனுப்ப வரதன் ஒரு மாதம் தாமதித்திருந்தால், அவன் கூறியது போல, தாய் தூக்கு போட்டு மண்டையைப் போட்டிருப்பாள்.

தியாகுவின் நிலைமை அதைவிட மோசம். அவனை நம்பி ஏழு சீவன்கள் இருக்கின்றன. அவன் செல்லும் நீண்ட புயணம் தோல்வியில் முடிவடைந்தால்.....?

பணத்தை எங்கிருந்து புரட்டுவது? ஒரு சிலரின் முகங்கள் நெஞ்சில் நிழலாடிய போதும், அவற்றை அவன் அகற்றினான்.

திடீரென பிரேமாவின் முகம் அவன் நெஞ்சில் மோதியது. அவளிடம் பணத்தைக் கேட்டால் என்ன என்ற எழுந்தமான எண்ணம்தோன்றியது. அதன் சாதக பாதகங்களை அலகினான்.

முதலில் அவள் பணம் தருவாளா என்ற கேள்வி அவனுள் முளைத்தது. அவனை நம்பி அவள் பணத்தை நீட்டுவாள். அவன் மீது அவள் அதீத நம்பிக்கை வைத்திருந்தாள். ஆனால், இவ்விதமான ஒரு பயணத்தை அவள் விரும்பமாட்டாள். பட்டப் படிப்பை தொடரும்படி வற்புறுத்துகிறாள். அதற்காக மாதம் சுளையாக ஆயிரம் ரூபாவை வழங்கத் தயாராக இருக்கிறாள். இவ்வாறான ஒரு முடிவுடன் திகழும் அவள் அதையே காரணமாக வைத்து பணத்தை தர மறுத்தால்?

எதற்கும் முயற்சி செய்து பார்ப்போம் என்று எண்ணியவனாக பிரேமாவை நாடினான்.

“தியாகு, எனக்கு உங்கள்ல நம்பிக்கை இருக்குது. நீங்க இரு பத்தையாயிரம் ரூபாவை கடனாக எடுத்தால் அதை வட்டியோட திருப்பித் தருவிங்க என்ட நம்பிக்கையும் இருக்குது. ஆனால், நீங்க ஜேர்மனிக்கு போய் அகதியாய் கிடந்து காசு அனுப்புறதை விட இஞ்ச இருந்து படிச்சு இஞ்சயே உத்தியோகம் பார்க்கிறதைத் தான் நான் விரும்புறன்” என்று பிரேமா கூறிய போது, தியாகு வாய் அடைத்துப் போனான்.

பிரேமாவுடன் தர்க்கம் புரிய முடியாத இயலாமை நிலைமையினால் கட்டுண்டு போகவே, தியாகு வீட்டுக்குத் திரும்பினான். தாயிடமும், தமக்கையிடமும் ஆலோசனை கேட்டான். இருவருமே ஜேர்மனிக்குப் போவதை ஆதரித்தனர்.

“இஞ்ச சீவியம் முழுவதும் நீ மாடாக உழைச்சாலும் நாங்க எங்கட முதுகை நிமிர்த்த ஏலாது” என்றாள் மங்களம்.

“பிரேமாவிற்ற உன்ர நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி அதின்ர மனதை மாத்து. கடனாகத் தானே காசு கேட்கிறாய்? வட்டியும் தரலாம் என்டு சொல்லு” இலட்சுமிப்பிள்ளை சர்வ சாதாரணமாகக் கூறியபோது, “பிரேமாவிற்ற இருந்து காசு

எடுக்கிறதோ” எனச் செயற்கையான ஆச்சரியத்துடன் தியாகு வினவினான்.

“ஓமோம். நீ தானே பிரேமாவை கட்டப் போறாய்? காசு கேட்டால் ஏதும் குறைஞ்சு போகுமோ?”

“அம்மா.....”

“டேய், எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ பிரேமாவை விரும்புறாய் என்பதை நான் எப்பவோ அறிஞ்சிட்டன். அந்தப் பிள்ளை நல்ல பிள்ளை. காசுக்காரர் என்பதாலும் பண்பாகப் பழகுது. உனக்குத் தோதானது. நீ உன்ர பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றி விட்டு அவளை கலியாணம் கட்டு.”

பிரேமாவை தான் விரும்புவதை அறிந்து அவளைக் கைப் பிடிப்பதற்கான அனுமதியை தாய் வழங்கியதை எண்ணி தியாகு உவகை கொண்டான். ஆனால், பிரேமாவை விரும்புவதை தாயிடம் ஏற்கனவே சொல்லி அவளின் அனுமதியை ஆசீர்வாதத்துடன் பெற்றிருக்கலாம் என்ற ஆதங்கம் தியாகுவினுள் ஏற்பட்டது. ஒரு நல்ல நிலையை அடைந்த பின் இது பற்றி கூறத் தான் தியாகு காத்திருந்தான். ஆனால், தாய் முந்தி விட்டாள்.

ஒரு முறை ஜானகியும் இது பற்றி தாயிடம் பிரஸ்தாபிக்கும் படி தியாகுவிடம் சொல்லி இருந்தாள். “இப்போதைக்கு வேண்டாம். பிரேமா இப்பவும் படிச்சுக் கொண்டு இருக்குது. அது படிச்ச முடியக்கில நான் நல்ல ஒரு நிலைக்கு வந்து விடுவன். அப்ப சொன்னால் போதும் என்று நினைக்கிறன்” என்று தியாகு சொல்லியிருந்தான்.

இப்போது தாய் அதைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்து பிரேமாவை கரம் பற்றுவதற்கான அனுமதியையும் வழங்கி விட்டாள். அந்தளவில் அவன் சந்தோஷமடைந்தான். எதிர்காலத்தில் ஒரு பிரச்சனையாக விளங்கினாலும் விளங்கலாம் என்று அவன் நம்பியிருந்த விடயத்திற்கு இவ்வாறான ஒரு சுமுகமான முடிவு கிட்டும் என்று அவன் துளியளவும் எண்ணியிருக்க வில்லை.

“சரி பிரேமாவிற்கு கடன் கேட்டே தீருறன்” என்று உற்சாகமாக கூறிய தியாகு பிரேமாவிடம் விரைந்தான். தனது உளக் கிடக்கையை மீண்டும் பக்குவமாக வெளியிட்டான். தனது தீர்மானத்திற்கான காரணங்களையும் துலாம்பரமாக எடுத்துரைத்தான். “அம்மாவும், அக்காவும் நான் ஜேர்மனிக்குப் போய் உழைக்கிறதைத் தான் விரும்பினம்” என்று தியாகு அறுதியாகக் கூறிய போது, பிரேமாவின் முகத்தில் ஒரு சலனம் தென்பட்டது.

“ஓ. கே. தியாகு, நீங்க இவ்வளவும் சொல்லக்கில நான் உங்கட வழியில குறுக்கிட விரும்ப இல்ல. நீங்க வாழ்க்கையில் முன்னேற்றதைத் தான் நான் விரும்புறன். நீங்க ஜேர்மனிக்கு போங்கோ. நான் அதற்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்யுறன்.”

பிரேமா கூறியதைக் கேட்டு தியாகு புளகாங்கிதம் அடைந்தான். அவளைப் பரவசத்துடன் பார்த்து, “தாங்கியு பிரேமா”

என்றவன் சந்தோஷத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் தவித்தான்.

அங்கிருந்தே நாதனின் வீட்டுக்குப் பறந்தான்.

“மச்சான், நானும் உன்னோட ஜேர்மனிக்கு வாறன். எப்ப போறாய்?” என மேல் மூச்சும், கீழ் மூச்சும் வாங்க தியாகு கேட்டான்.

“டிக்கெட் கிடைச்சவுடன் போவன். அடுத்த கிழமை எப்படியும் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறன்.”

நாதனின் பதில் தியாகுவுக்கு இனித்தது. தலைகால் புரியாத சந்தோஷத்தில் சைக்கிளில் பாய்ந்தான்.

(49)

புதியதொரு பிரச்சனை தலைதூக்கியது.

“உங்களுக்கு இந்த சின்ன விஷயம் கூட தெரியாதா? ‘பாஸ்போர்ட்’ எடுத்தால் தான் போகலாம். இன்டைக்கு ‘அப்பிளிகேஷனை’ கொடுத்தால் ‘பொண்ட்’ எல்லாம் ‘ஸைன்’ பண்ணி ஒரு மாதத்திற்கு பிறகுதான் ‘பாஸ்போர்ட்’ கிடைக்கும்” என பிரேமா கூறியபோது, தியாகு விக்கித்துப் போனான். முகம் சொற்ப நேரத்திற்குள் கறுத்துவிட்டது.

“அப்படியென்டால் நாதனோட போக ஏலாது. தனியாகத் தான் போகவேணும்” என்று வருத்தத்துடன் கூறினான்.

“ஏன் தனியாகப் போக பயமாக இருக்குதா?” பிரேமா அனிச்சையாக வினவினாள்.

“பயமில்ல. இரண்டு பேரென்டால் ஒருவருக்கு ஒருவர்துணையாக இருக்கும் தானே?”

“அப்படியென்டால் ஜேர்மனிக்கு போறதை விட்டு விடப் போறீங்களா?”

“இல்ல. அது என்ற லட்சியப் பயணம். எப்படியும் போயே திருவன்.”

தியாகு மனச்சோர்வு அடையவில்லை.

நெல்லியடியில் நவரத்தினம் என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் ஒரு கிழமைக்குள் ‘பாஸ்போர்ட்’ எடுத்துக் கொடுப்பதாக நாதன் ஏற்கனவே கூறியிருந்தான். உடனடியாக அவரைச் சந்திக்க நாதனுடன் நெல்லியடிக்குச் சென்றான்.

“இருநாறு ரூபா முத்திரை. மூன்று படங்கள். அப்பான்ர ‘சேர்டிபிக்கேட்’. உம்மட ‘சேர்டிபிக்கேட்’. கிராம சேவகரின்ர ‘ரிப்போர்ட்.....’ எல்லாத்தையும் கொண்டு வாரும். உம்மட ‘ஓல்ட் கன்ரி’ பாஸ்போர்ட்... .. ஆராவது ஒருவர் ‘பொண்ட் ஸைன்’ பண்ண வேணும். எக்கச்சக்கமான வேலை இருக்குது. சரி, சரி நாதன் உம்மை கூட்டிக்கொண்டு வந்தபடியால என்ற

“ரேட்”டை குறைக்கிறன். ஒரு கிழமைக்குள்ள “பாஸ்போர்ட்” எடுத்துத்தாறன். ஐயாயிரம் ரூபா தாரும். இரண்டு கிழமை என்றால் “ரேட்” குறைவு” என்று நவரத்தினம் கூறியபோது, தியாகு பேசும் சக்தியை இழந்து விட்டான். வெறுமனே தலையாட்டி விட்டு, ஒரு கேள்வியும் கேட்காமல் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

திரும்பி வீடு வரும் வழியில் நா தனை தியாகு வாய்க்கு வந்த படி ஏசினான். “டேய், என்னடா உன்ர ஆள்? உப்பிடி கேட்கிறார்? கொஞ்ச நேரம் நான் அங்கை இருந்தால் என்னையே முழுங்கி இருப்பார். ஐயாயிரத்திற்கு நான் எங்க போவன்? ஒரு மாசம் கழிச்சென்றாலும் பரவாயில்ல. கொழும்புக்குப் போய் ‘பாஸ்போர்ட்’ எடுப்பம்.”

“தியாகு, கொழும்புக்கு போய் அல்லல்பட ஏலாது. இருந்தாற் போல ‘அவங்கள்’ வந்து அள்ளிக்கொண்டு போய் அடைச்ச வைச்ச விடுவாங்க. அதைவிட இது லேசு. எடுக்கிற இருபத்தை யாயிரத்தோட இன்னொரு ஐயாயிரத்தையும் எடன். என்னோட நீயும் வரலாம்.” நா தன் ஆலோசனை வழங்கினான்.

“வேண்டாம், நீ போ. நான் பேந்து வாறன்” என்று கூறிய வன் வீட்டை அடைந்த பின் நீண்ட நேரம் நா தனின் ஆலோசனையை ஆராய்ந்தான். நா தனின் கூற்று சரி என்று பட்ட போது பிரேமாவிடம் சென்றான். தனது வேண்டுகோளைப் பக்குவமாக விடுத்தான்.

“ஐயாயிரம் தானே? தாறன். இருபத்தையாயிரத்தை செலவளிக்கும் போது ஐயாயிரம் ஒரு காசோ?” என வினவிய பிரேமா, சுளையாக ஐயாயிரம் ரூபாவை எண்ணி தியாகுவின் கைக்குள் செருகினான்.

தியாகு விழுமிய உணர்ச்சியின் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தான். நன்றி கூற வார்த்தைகளை மனதில் கஷ்டப்பட்டு கோர்த்த போதும், அவை வெளிவரவில்லை. பேசாமல் கண்களால் நன்றி கூறியபடி, சிலைபோல் நின்றான்.

“தியாகு, அடிக்கடி ஜேர்மனிக்கு போறது உங்கட லட்சியப் பயணம் என்று சொல்லுவியல். அந்த லட்சியப்பயணத்திற்கு இந்தக் காசு ஒரு சின்னக் காணிக்கை” என பிரேமா கூறிய போது தியாகுவின் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

“பிரேமா..... நான்... என்...னென்று...” தியாகுவினால் தொடர்ந்தும் பேச முடியவில்லை.

(50)

ஜேர்மனி செல்வதற்கான காரியங்களை தியாகு ஒவ்வொன்றாக நிறைவேற்றினான்.

அடுத்த நாள் காலையிலேயே ஸ்டூடியோவுக்குச் சென்று “பாஸ்போர்ட்” டுக்குரிய புகைப்படத்தை எடுத்தான். கிராமசேவ

கரிடம் சென்று 'ரிப்போர்ட்டை' பெற்றான். தகப்பனின் பிறப்புச் சான்றிதழை வீட்டில் எங்கு தேடியும் காணாமல் போகவே காணி, விவாகப் பிறப்புப் பதிவுக் காரியாலயத்திற்குச் சென்று அதையும் பெற்றான். எல்லா காரியங்களையும் இரண்டு நாட்களில் முடித்துவிட்டு நவரத்தினத்திடம் சென்றான்.

எல்லா பத்திரங்களையும் ஆராய்ந்த நவரத்தினம், "தம்பி, அடுத்த புதன்கிழமை வாரும். 'பாஸ்போர்ட்' ரெடியாக இருக்கும்" என்றவர் நாசூக்காக கையை நீட்டினார். தியாகு இரண்டாயிரம் ரூபாவை செருகினான்.

தியாகுவின் 'பாஸ்போர்ட்' புகைப்படத்தைப் பார்த்து பிரேமா வியந்தாள். "தியாகு, படத்தில் நீங்க நல்ல வடிவாக இருக்கிறீங்க."

"உம்மை விட நான் வடிவோ? நீர் ரதி மாதிரி."

"இன்ஜினியர் வேலாயுதத்தின்ர வேலைக்காரி ரதி மாதிரியோ?" எனக் கேட்டு பிரேமா சிரித்தாள்.

மறுநாள் முதல் தியாகு பழையபடி தொழிலுக்குச் சென்றான்.

"நீ ஜேர்மனிக்குப் போறாய். எங்களுக்கு என்ன ஒழுங்குகளைச் செய்திருக்கிறாய்" என இலட்சுமிப்பிள்ளை, மாலையில் வீடு திரும்பிய தியாகுவிடம் கேட்டான்.

"நான் காசு அனுப்புற வரைக்கும் மாதாமாதம் பிரேமா காசு தரும்" எனப் பதில் அளித்தான் தியாகு.

"பிரேமாவிற்கு இருந்து காசு எடுக்கிறது சரியோ? ஊரில் ஆட்கள் கேள்விப்பட்டால் காரித்துப்புங்கள்."

"ஊர் ஆட்களின்ர கதையை இஞ்ச கொண்டு வராதேங்கோ. காசை பிரேமா தருது. நான் வட்டியோட அதுக்கு காசை குடுத்து விட்டுத்தான் தாலி கட்டுவன்."

"ஏதோ நீ சொல்லுறாய். எனக்கென்டால் இந்த ஒழுங்கில அவ்வளவு பிடித்தமில்ல."

"அம்மா, நான் ஜேர்மனிக்குப் போய் காசை அனுப்ப மட்டும் வாயைப் பொத்திக் கொண்டிருங்கோ. இஞ்ச ஊரில் எவ்வளவோ நடக்குது. அதைப் பற்றி கதைக்க ஆள் இல்லை. இதைப் பற்றி கதைக்கத் தான் ஆள் இருக்குது போல....."

இலட்சுமிப்பிள்ளை வாயை மூடினாலும், அவள் முகத்தில் அதிருப்தியின் சாயலே மிகைந்திருந்தது.

"பிரேமா, எனக்கென்டால் ஒரே பயமாக இருக்குது. ஜேர்மனிக்குப் போறதை விட்டு விட்டோ என்னு கூட நினைக்கிறன்" என மறுமுறை பிரேமாவை சந்தித்த போது தியாகு கூறினான்.

"ஏன் இந்த திடீர் மனமாற்றம்?" பிரேமா கேள்வியைத் தொடுத்து விட்டு தியாகுவை ஆவலுடன் நோக்கினாள்.

"உம்மற்ற காசு கடன் எடுத்துக்கொண்டு போறன். தற்செய

லாக என்ற லட்சியப் பயணம் அதியாயப் பயணமாக முடிந்தால்.....?"

தியாகுவின் வாயை பிரேமா பொத்தினாள். "தியாகு, அப்படி ஒன்றுமே நடக்காது. நீங்க தைரியமாக போயிற்று வாங்கோ."

"என்னவோ எனக்கு என்டால் பயமாக இருக்குது."

"தியாகு, நீங்க ஆம்பிளை தானே?"

"நீர் பொம்பளை என்டால் நான் ஆம்பளை தான்" என்று தியாகு சிரித்தான்.

அடுத்த சில தினங்களும் இரவு வேளைகளில் தூக்கம் வராமல் தியாகு அவதிப்பட்டான். விமானத்தில் பறப்பது போலவும், ஜேர்மன் பொலிஸாரைக் கண்டு ஓடுவது போலவும்..... பல வித கனவுகளைக் கண்டான். ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் விழித்துப் பார்த்து 'சே! நான் இன்னும் யாழ்ப்பாணத்திலா இருக்கிறன்' என்று கேட்டு மன வேதனைப்படுவான்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. அது ஒரு புதன்கிழமை.

நெல்லியடிக்கு நவரத்தினத்தைச் சந்திக்கச் சென்றான். மனுஷன் உண்மையிலேயே ஒரு கெட்டிக்காரன்தான். 'பாஸ்போர்ட்டை' தயாராக வைத்திருந்தார். மூவாயிரம் ரூபாயை சுளையாக நீட்டி விட்டு 'பாஸ்போர்ட்டை' பெற்றவன், நேரே பிரேமாவின் வீட்டுக்குச் சென்றான். விமானத்தில் ஏறிவிட்ட சந்தோஷம் அவன் உடம்பில் ஒடியது.

தியாகுவை விட பிரேமா சந்தோஷப்பட்டாள். "உங்க லட்சியப்பயணம் வெற்றி பெறவேணும் என இப்பவே வாழ்த்துறன்."

"பிரேமா, நீர் செய்திருக்கிற இந்த உதவியை நான் என்ற ஆயுள் பூராவும் மறக்கமாட்டன்" என உணர்ச்சி வந்தவனாக தியாகு கூறினான்.

"இப்ப இப்படி சொல்லுவீங்க. ஜேர்மனிக்கு போய் நல்லா வந்த பிறகு என்னையே மறந்து விடுவீங்க" என பிரேமா வேடிக்கையாக கூறிச் சிரித்தாள்.

தியாகுவின் முகம் மாறுதல் அடைந்தது. "பிரேமா, தியாகு வைப் பற்றி உமக்கு இன்னும் நல்லா தெரிய இல்ல போல. கலியாணம் கட்டின பிறகு நான் ஆர் என்டதை நிரூபித்துக் காட்டுறன்."

"கலியாணம்?" எனக் கேட்டு பிரேமா நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றை தாராளமாக பரவ விட்டாள். "அதற்கிடையில் கலியாணத்தைப் பற்றி நினைக்கிறீங்களா?"

"ஓமோம். என்டோ ஒரு நாளைக்கு நாங்க கலியாணம் முடிக்கப் போறம் தானே?"

“தியாகு, எங்கட கலியாணத்திற்கு உங்கட அம்மா ‘ஓம்’
எண்டு சொல்லுவாவோ?”

“அம்மா ‘பெர்மிஷன்’ தந்துவிட்டா. என்ர பொறுப்புக்கள்
நிறைவேற்றி விட்டு உம்மை கலியாணம் கட்டலாம் எண்டு அம்மா
சொல்லிப் போட்டா. உம்மைப் பற்றி எல்லாம் அம்மா நல்லா
புளுகினா.”

பிரேமா பூரித்தாள்.

அங்கிருந்து நா தனின் வீட்டுக்கு தியாகு விரைந்தான். அவன்
குதூகலத்துடன் காணப்பட்டான்.

“டிக்கெட் வந்து விட்டதாம். கொழும்பில இருக்குது. எப்ப
கொழும்புக்கு போவம்?” என்று தியாகு போனவுடன் நா தன்
கேட்டான்.

“நாளைக்கென்றாலும் நான் ‘ரெடி’. போட்டுக்கொண்டு
போற ‘லோங்ஸ்’ போதும் தானே?”

“போதும்..... போதும். சனிக்கிழமை போவமா?”

“ஓ யெஸ்.”

வீட்டுக்கு நடந்து போகும் போது தியாகுபின் பாதங்கள்
நிலத்தில் முட்டவில்லை.

(51)

இரு அழகிய விழிகளில் இருந்து நீர் வழிந்தது.
பஸ்டிரைவர் ‘ஹோனை’ ஒரு முறை அழுத்தினான்.

“எல்லோரும் ஏறுங்கோ. போகப் போறம்.” மற்ற டிரைவர்
குரல் கொடுத்தான்.

தியாகு கைக்குட்டையை எடுத்து தனது கண்களைத்
தொடைத்தான்.

“தியாகு, போயிட்டு வாங்க. கொழும்புக்கு போன உடன்
‘லெட்டர்’ போடுங்கோ.” பிரேமா ஈரமான குரலில் விடை
கொடுத்தாள்.

தியாகு கைநீட்டி பிரேமாவின் கையைப் பிடித்தான்.
“பிரேமா..... பிரேமா..... நான் போயிற்று வாறன். கவனமாக
இரும்.” தியாகு என்னென்னவோ எல்லாம் பேசத் துடித்தான்.
ஆனால், வார்த்தைகள் தொண்டைக்குழிக்குள் சிக்கி வெளிவரத்
தயங்கின.

கொழும்பு செல்வதற்கான அந்த தனியார் பஸ் உறுமியது.

ஊரிலிருந்து புறப்படும் போது தியாகுவைக் கட்டிப் பிடித்து
இலட்சுமிப்பிள்ளை கண்ணீர் உகுத்தான். மங்களமும், மற்றும்
சகோதரிகளும் கண்கலங்கி நிற்க பிரேமா, ஜானகி சகிதம் தியாகு
வாடகைக் காரில் ஏறினான்.

“தியாகு; உடம்பை கவனமாக பாசுத்துக் கொள்ளடா.

அடிக்கடி கடதாசி போடு'' என வழமையான தாய்மாரின் 'விடை கொடுக்கும் படல' வசனங்களை இலட்சுமிப்பிள்ளை ஒப்புவித்தாள்.

''மாமி, போயிற்று வாறம்'' என்று இலட்சுமிப்பிள்ளையைப் பார்த்து பிரேமா கூறினாள்.

இலட்சுமிப்பிள்ளைக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. பிரேமா தன்னை 'மாமி' என்று அழைப்பாள் என அவள் எண்ணியிருக்கவில்லை.

''ஓமோம் போயிட்டு வாறும். தம்பியை கவனமாக பஸ்சில ஏத்தி விடும்'' என்று இலட்சுமிப்பிள்ளை சொன்னாள்.

மங்களம் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் கடிதம் ஒன்றை தியாகு விடம் நீட்டினாள். ''இதை சந்திரன்ற்ற குடு.''

கார் புறப்பட்டது. வழியில் நாதன் ஏறினான். காருக்குள் பார்வையைப் படர விட்டவன், ''திலகராணி வரயில்லயோ?'' என தியாகுவிடம் கேட்டான்.

''நீர் திரும்பி வரக்கில் கட்டுநாயக்கா 'ஏர்போர்ட்'டுக்கு வருவா'' என பிரேமா சிரிப்பை அடக்கியபடி சொன்னாள்.

தியாகுவும், ஜானகியும் சிரித்து விட்டனர். நாதனின் முகம் கூம்பியது.

கார் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி விரைந்தது.

வழியில் எவருமே கதைக்கவில்லை. எல்லோருமே ஆளுக் கொரு பக்கமாக பார்வையை வெளியிட்டபடி மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

பஸ்குக்கு அருகில் கார் நிற்பாட்டப்பட்ட போது தியாகுவும், நாதனும் இறங்கி பஸ்சில் ஏறினர்.

பஸ் புறப்படத் தயாராகியது. டிரைவர் 'கியரை' மாற்றினான்.

''பிரேமா, போயிட்டு வாறன்.'' தியாகு விடை பெற்றான்.

''அண்ணா, கவனமாக போயிட்டு வாங்கோ.'' ஜானகி விடை கொடுத்தாள்.

பிரேமா இமை கொட்டாமல், தியாகுவில் விழிகளைப் பதித்தபடி நின்றாள்.

''முருகா, எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாமல் போக நீ தான் வழி செய்ய வேணும்.'' வயோதிபர் ஒருவர் சற்று உரக்க உருகினார்.

டிரைவர் 'ஆக்ஸிலேட்டரை' அழுத்தினான்.

பஸ் நகர்ந்தது.

பிரேமாவும், ஜானகியும் கைகளை ஆட்டியபடி நின்றனர்.

தியாகு கழுத்தை வெளியே நீட்டி கையை ஆட்டினான்.

பஸ்சின் வேகம் அதிகரித்தது.

தியாகு கையை ஆட்டியபடியே இருந்தான். அவன் கண்களில் இருந்து பிரேமா கொஞ்சம், கொஞ்சமாக மறைந்தாள்.

“வட் எ சென்டிமென்டல் ஃபியர்வெல்” என பின்னா லிருந்த பெண் ஒருத்தி தனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவளிடம் நக்க லாகக் கூறினாள்.

கொடிகாமத்தை பஸ் தாண்டும் வரை தியாகுவும், நாதனும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. கொடிகாமம் தாண்டிய பின், “இரவுச் சாப்பாடு கொண்டு வந்தியோ?” என நாதன் கேட் டான்.

“ஓம்.”

“ஆர் கட்டித் தந்தது?”

“பிரேமா தான்.”

“எனக்கும் சேர்த்தோ?”

“உனக்கு திலகராணி கட்டித்தந்தாள்.”

“என்ன சாப்பாடு?”

“பருத்திக் கொட்டையும், புண்ணாக்கும்.”

நாதன் வெட்கிப் போய்விட்டான்.

(52)

இருளை இரு கூறுகளாக்கியபடி பஸ் சென்றது. பஸ்சில் இருந்த பெரும்பாலானோர் தூங்கி விட்டனர். முன்னால் அமர்ந் திருந்த ஒருவன் குறட்டை விட்டான்.

நாதன் வாயை அகலத் திறந்தபடி, ‘முதலையும் மனித சாதி தான்’ என்னுமாப் போல படுத்திருந்தான்.

தியாகுவுக்கு நித்திரை வரவில்லை. யோசனைகள் அவன் தூக்கத்தைத் துரத்தின. தூக்கத்தை வரவேற்று தூங்க முற் பட்ட போதும், அவனுக்கு தோல்வியே கிட்டியது.

தியாகுவின் உள்ளத்தைப் பிரேமாவின் முகமே ஆக்கிரமித் தது. அவனுடன் நெருங்கிப் பழகிய பின் நடந்த சம்பவங்கள், அவனுடன் நடத்திய உரையாடல்கள் யாவும் அவன் உள்ளத்தி தோன்றின; எதிரொலித்தன.

பிரேமா எவ்வளவு துணிச்சலான பெண்? இந்த இளம் வயதி லேயே எப்படி துணிச்சலாக முடிவு எடுக்கின்றாள்?

தியாகு ஏழை என்று தெரிந்திருந்தும் அவனுடன் தன் வாழ்க்கையை பிணைப்பதற்கு அவள் எடுத்த முடிவு.....

ஜேர்மனிக்குப் போக விழையும் தியாகுவிடம் எவ்வித பத்திர முமின்றி முப்பதினாயிரம் ரூபாவை வழங்குவதற்கு அவள் எடுத்த முடிவு.....

தகப்பன் இறந்தபின் தனியாக, தங்கம்மாவின் துணையுடன் வாழ்வதென அவள் எடுத்த முடிவு.....

பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண்ணை விட பிரேமா ஒரு படி மேல் என்ற எண்ணமே அவனுள் மேலோங்கியது.

அவள் ஒரு அதிசயப் பிறவி போல அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவளது அத்தான் சிவானந்தன் ஒரு டொக்டர். பணக் காரன். வசீகரமானவன். அப்படி இருந்தும் அவள் தியாகு மீது காதல் கொள்ளக் காரணம் என்ன?

“தியாகு, காதல் என்டது ஒரு ஊற்று போன்றது. அது எங்க, எப்படி தோன்றுது எண்டு தெரியாது. நான் ஏன் உங்களை விரும்புறன் எண்டு இப்ப விளங்குது தானே?” என பிரேமா ஒரு தடவை கேட்ட போது தியாகு நெகிழ்ந்து போனான்.

“பிரேமா, உம்மைக் காதலிக்கிறதுக்கு நான் தகுதியான வனா?” சில வினாடிகளின் பின் தியாகு திக்கித் திணறியபடி கேட்டான்.

“தியாகு, உங்களோட பழகினதால நான் ஒன்டை மட்டும் அவதானிச்சன். உங்களிற்ற தாழ்வு மனப்பான்மை நிறைய இருக்குது. அதை உங்கட மனதில இருந்து அகற்றுங்கோ. அப்பத்தான் முழு மனிதனாக உங்களால் செயல்படலாம்.”

இன்னொரு சம்பவம் அவன் மனத்திரையைத் தொட்டது.

“தியாகு, உங்களை தியாகு எண்டு கூப்பிடக்கூடாது. தியாகி எண்டு தான் கூப்பிட வேணும். நீங்க உங்கட குடும்பத்துக்காக படுறபாட்டைப் பார்த்தால் எனக்கே துக்கமாக இருக்குது. உங்கட இந்தக் குணம் தான் என்னை முதல்ல கவர்ந்திழுத்தது. உங்கள நான் விரும்புறதுக்கு இது தான் முக்கிய காரணம். மற்றவையளின்ர சந்தோஷம் தான் உங்கட சந்தோஷம் எண்டு எல்லாரும் நினைச்சால் புதிய ஒரு உலகமே உருவாகிவிடும்” என பிரேமா மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினாள்.

பிரேமாவின் வார்த்தைகளால் தியாகு திக்குமுக்காடி விட்டான். அவன் பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்தான்.

“தியாகு, இப்ப மட்டுமல்ல, எப்பவுமே நீங்க பொதுநலவாதியாக இருக்க வேணும். உங்கட லட்சியத்தை எங்க போனாலும் மறந்திடாதேங்கோ. இது உங்களை ஒரு நல்ல நிலைக்கு கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்.”

தியாகு தொடர்ந்தும் மௌனத்தைச் சாதித்தான்.

“உங்கட உழைப்பு உங்கட குடும்பத்துக்கு தேவை. நீங்க சிந்திற் வியர்வையில ஏழு சேவன்கள் வாழுதுகள் என்டதை மறவாதேங்கோ. நீங்க செய்யுற தியாகங்களுக்கு பலன் கிடைத்தே நீரும். நீங்க ஒருவருக்கு உதவி செய்தால் அவர் பிற்பாடு பிரதி உபகாரம் செய்யாவிட்டாலும், வேறொருவர் மூலம் அந்த உதவி உங்களுக்கு கிட்டும் என்றதை மனதில வைச்சிருங்கோ.”

பிரேமா பேச்சை நிறுத்திய போது, தியாகு ‘கட, கட’வென நகைத்தான்.

“தியாகு, ஏன் சிரிக்கிறீங்க?”

“நீர் ஒரு சின்னப்பெட்டை என்டுதான் நினைச்சிருந்தன். ஆனால், பெரிய மனுஷி மாதிரி, உலகத்தையே கரைச்சு குடிச்ச மாதிரி கதைக்கிறீர். இப்படி கதைக்கிறதுக்கு எங்க படிச்சீர்?”

பிரேமா கனிவான சிரிப்பொன்றை வெளியிட்டான். அவள் ஏதாவது கூறுவாள் என தியாகு எதிர்பார்த்தான். ஆனால், அவள் ஏதும் கூறாமல் இருந்து விட்டாள்.

ஆனையிறவில் நடந்த ‘செக்கிங்’ கின் பின் தியாகுவின் எண்ணம் வீட்டில் பதிந்திருந்தது.

“டேய், பிரேமா உன்னை மட்டும் நம்பி களையாக முப்பதாயிரத்தை தந்திருக்குது. நீ அதற்கு என்ன மாதிரி கைமாறு செய்யப் போறாய்?” என இலட்சுமிப்பிள்ளை கேட்டான்.

“அண்ணா தானே தன்னை முழுமையாக பிரேமாவின்ற ஒப்படைத்திருக்கிறார்” என்ற ஜானகி ‘க்ளுக்’கென சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தாள்.

“அம்மா, இன்றைய கால கட்டத்தில பிரேமா செய்திருக்கிற உதவியை சொந்த சகோதரமே செய்யத் தயங்கும். இதை என்ற உயிர் இருக்கமட்டும் நான் மறக்க மாட்டன்.” தியாகு மனம் திறந்து சொன்னான்.

“பேந்து ஜேர்மனிக்குப் போய் வெள்ளைத் தோல்காரிகளைப் பார்த்து விட்டு எல்லாத்தையும் மறந்து போடாதே.”

தாயின் வார்த்தைகளால் அவன் சினம் கொண்டான். “அம்மா, பிரேமா செய்த உதவியை நீங்க மறந்தாலும், நான் மறக்க மாட்டன்.”

பஸ் தன்பாட்டில் முன்னேறியது.

(53)

பஸ் பிரயாணக்களைப்பு, சந்திரனின் வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பதில் ஏற்பட்ட அலைச்சல் ஆகியன எட்டுமணிக்கு தியாகுவை நித்திரையில் ஆழ்த்தி விட்டன.

மொழி தெரியாத காரணத்தினால் ‘விகார லேனில்’ உள்ள சந்திரனின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்க தியாகுவும், நாதனும் கஷ்டப்பட்டு விட்டனர்.

அவர்கள் வந்த பஸ் கோட்டை ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால்தரிக்கவே, அங்கிருந்து பஸ் ஒன்றில் ஏறி வெள்ளவத்தையில் வந்து இறங்கினர். அங்கு பலரிடம் கேட்டு, விசாரித்து, சந்திரனின் அறையை அடைந்த போது, இருவருமே நன்றாகக் களைத்து விட்டனர்.

சந்திரன் தனது அறையில் இருந்தான். இருவரையும் கண்டு அவன் ஆச்சரியமுற்றான்.

“சந்திரன், நாங்க இரண்டு பேரும் ஜேர்மனிக்கு போறதுக்காக வந்திருக்கிறம். இஞ்ச கொஞ்ச நாளைக்கு தங்கலாம்

தானே?" என்ற தியாகு, நாதனை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“ஓ! அதுக்கென்ன. உம்மட அண்ணர்ன்ர இடத்திற்கு இன்னும் ஒருவரும் வரயில்ல. என்றபடியால செளகரியமாக தங்கலாம். ஆனால், ஹோட்டல் தான் சாப்பிட வேணும்” என்றான் சந்திரன்.

“இனி வீட்டுச் சாப்பாடு கிடைக்குமோ?”

அதன் பின் மூவரும் பக்கத்து ஹோட்டல் ஒன்றுக்குச் சென்று சாப்பிட்டு விட்டு வந்தனர்.

மங்களம் இரகசியமாக கையளித்த கடிதத்தை, அதே பாணியில் சந்திரனிடம் தியாகு நீட்டினான். கடிதத்தை மூன்று முறை வாசித்த சந்திரன் அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தான்.

“இப்ப எங்கட பெடியள் கனபேர் ஒவ்வொரு நாளும் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், ஹொலன்ட் என்று ஒவ்வொரு தேசமாக போயினம். இந்த மாதிரி பெடியள் போனால் நாளைக்கு ஊரில ஒரு திருவிழா நடந்தால் சாமியை தூக்கி, ஊர்வலம் போறதுக்குக் கூட பெடியள் இருக்கமாட்டினம்” என்று சந்திரன் சற்று கவலையுடன் கூறிய போது அந்த உண்மை தியாகுவையும், நாதனையும் சுட்டது.

“சந்திரன், நாங்களெல்லாம் ஏன் ஜேர்மனிக்கு போறம் என்று ஒருவருமே சிந்தித்துப் பார்க்கிறதில்ல. ஊரில இருந்தால் எங்களையும் பிடிச்சுக்கொண்டு போய்விடுவாங்க. எங்களுக்கும் சம்பந்தம் இருந்தால் கூட்டிக்கொண்டு போறதில ஒரு பிழையும் இல்ல. ஆனால், நாங்க நிரபராதிகள். அது மட்டுமோ? ஊரில ஒரு கௌரவமான தொழில் எடுக்க முடியுமோ? அங்கை வேலை செய்யுறவையள் எத்தனை பேர் நல்ல, நல்ல வேலையை இழந்திருப்பினம்? எத்தனை ‘ஃபக்டரிகள்’ மூடியிருப்பினம்?” என்று நாதன் வாதம் புரிந்தான்.

“நீர் சொல்லுறதும் சரிதான்.”

தியாகுவினால் இவர்களது சம்பாஷணையில் பங்கேற்க முடியவில்லை. பல முறைகள் கொட்டாவி விட்டவன், கட்டிலில் சரிந்து விட்டான்.

காலையில் எழுந்தவுடன் மூவரும் ஏஜன்சிக்காரனைத் தேடிச் சென்றனர். நாதனிடம், டிக்கெட்டை ஏஜன்சிக்காரன் நீட்டினான். தியாகுவும் நாதனுடன் ஒன்றாகச் செல்வதற்கு ஒழுங்கு செய்ய முடியுமா எனச் சந்திரன் கேட்டபோது, ஏஜன்சிக்காரன் ‘ஓமோம்’ என்று தலையாட்டினான்.

யாவரும் புதன்கிழமை போவதற்கு தான் ஒழுங்குகளை செய்வதாக ஏஜன்சிக்காரன் சொன்னான். “தம்பிமார், இஞ்சயிருந்து நேரே ஈஸ்ட் பேர்லினுக்கு போக ஒழுங்குகள் செய்ய முடியாதிருக்குது. என்றபடியால நீங்கள் பாங்கொக் போய் அங்கை இரண்டு நாளைக்கு நின்று விட்டு சனிக்கிழமை ஈஸ்ட் பேர்லி

னுக்கு போகலாம். மொத்தமாக ஐம்பது பேரை நாங்கள் அனுப்பறம். உங்களோட எங்கட ஆள் ஒருவரும் பாங்கொக் வரை வருவார். அங்கை ஹோட்டல் வசதிகளை எல்லாம் நாங்கள் செய்து தருவம்” என்று ஏஜன்சிகாரன் பிரயாண ஒழுங்குகள் பற்றிச் சொன்னான்.

இந்த ஒழுங்கினை சந்திரன் விரும்பாத போதும், வேறு வழியின்றி ஒத்துக்கொண்டான். ஆளுக்கு பதினாறாயிரம் ரூபாவை ஏஜன்சிக்காரன் வசூலித்தான்.

வரும் வழியில் “பாங்கொக் நல்ல ஊராம்” என்று நாதன் கூறிய போது “ஓ! ஓ!! நல்ல பொம்பளைகளும் அங்கையிருக்குதாம்” என்று சொல்லி சந்திரன் சிரித்தான்.

(54)

பம்பலப்பிட்டியில் உள்ள உறவுக்காரரை சந்திக்க நாதன் போய்விட்டான்.

அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

சந்திரன் அறையில் இருந்தான்.

பிரேமாவுக்கும், தாய்க்கும் கடிதங்களை எழுதி அருகில் இருந்த தபால் பெட்டியில் போட்டுவிட்டு தியாகு வந்தான்.

முதல் தடவையாக பிரேமாவுக்கு அவன் எழுதிய கடிதம். எப்படி ஆரம்பிப்பது, என்ன எழுதுவது, எப்படி முடிப்பது என்று தெரியாமல் அவன் சற்று நேரம் தடுமாறிவிட்டான்.

“அன்புள்ளம் கொண்ட பிரேமா .....” என்று விளித்தவன், அடுத்து என்ன எழுதுவது என்று புரியாமல் விழித்தான்.

பிரேமாவின் முகம் மனதில் படிந்த போது..... அவன் புரிந்த உதவிகள் நினைவில் ஊறிய போது..... அவளின் விழுமிய குணங்களை எண்ணிப் பார்த்த போது.....

தியாகுவின் கண்களில் இருந்து இரு சொட்டு கண்ணீர் துளிகள் கடிதத்தில் விழுந்தன.

‘பிரேமா..... பிரேமா.....’ தியாகுவின் மனம் ஓலமிட்டது.

சில வினாடிகளுக்குள் அவன் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகி விட்டான்.

அவன் ஒரு மணி நேரத்தைச் செலவளித்து ஒரு பக்கக் கடிதத்தை எழுதி முடித்தான்.

மாலையில் நாதன் வந்தான். அதன் பின் மூவரும் வெள்ள வத்தை சந்திக்குச் சென்று தேவையான உடுப்புக்களை வாங்கினர்.

இரவில் சந்திரனுடன் தனியாகக் கதைப்பதற்கு தியாகுவுக்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. நாதன் மீண்டும் பம்பலப்பிட்டிக்குப் போயிருந்தான்.

“தியாகு, நீர் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதையும். நான் எப்படியும் மங்களத்தைக் கட்டுவன். உம்மட அத்தான் செத்து ஒரு வருஷம் முடிஞ்சு பிறகு கலியாணத்திற்கு தேவையான ஒழுங்குகளைச் செய்வன். நீர் இல்லாவிட்டாலும் நான் எல்லாத்தையும் கவனிப்பன்” என்று சந்திரன் உறுதிமொழி அளித்தான்.

“நான் உங்களைத் தான் மலை போல நம்பி இருக்கிறேன். நீங்க கைவிட மாட்டீங்க என்று நம்புறேன். எங்கட குடும்பம் சீரழிஞ்சு கொண்டு வந்துது. இப்பத்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தலை நிமித்துகிறது.” தியாகு ‘தள தளத்த’ குரலில் சொன்னான்.

“உம்மட நம்பிக்கையை நான் சிதைக்க மாட்டேன். இது சத்தியம்.”

“சியாமளாவைப் பற்றியும் எனக்கு கவலை இருக்குது.”

“அதை என்ற மகளாக பாதுகாப்பன்.”

“எங்கட குடும்பத்தினர் கூனலை நிமிர்த்த இரண்டு பேர் பாடுபடினம். ஒண்டு நீங்கள். மற்றது பிரேமா. இதெல்லாம் நாங்க செய்த புண்ணியம்.”

அடுத்த இரு தினங்களும் குறிப்பிடும்படியான வேலை எதுவும் தியாகுவக்கும், நாதனுக்கும் இருக்கவில்லை. எனவே, இருவரும் அறையில் இருந்து அரட்டை அடித்து பொழுதைப் போக்கினர்.

திங்கட்கிழமை காலையில் ‘டிரவலர்ஸ் செக்’குகளை வாங்கி வந்தனர்.

புதன்கிழமை வந்தது. அதிகாலையிலேயே எல்லோரும் கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்திற்குச் சென்றனர். ஏஜன்சிக்காரன் வெற்றிலை வாயுடன் சிகரெட் புகையை ஊதியபடி நின்றான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க வழுக்கையர் ஒருவர் இருந்தார். அவரின் சுருக்கமான பெயர் சதா என்பதை தியாகு அறிந்தான். இவர்கள் இருவரையும் சுற்றி ஐம்பது இளைஞர்கள் அளவில் இருந்தனர்.

“இவர்தான் உங்களை எல்லாம் பாங்கொக் வரை கூட்டிக் கொண்டு போறார்” என சதாவை ஏஜன்ஸிகாரன் காட்டினான்.

நேரம் வந்த போது எல்லோரும் சுங்கப் பகுதியினுள் நுழைந்தனர். சந்திரனிடம் விடைபெற்று தியாகுவும், நாதனும் உள்ளே சென்றனர்.

சுங்கப்பகுதி வாசலின் அருகில் பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள்கள் இருவர் நின்றனர். தியாகுவின் பாஸ்போர்ட்டை பார்த்துவிட்டு உள்ளே போகவிட்டனர். நாதனின் பாஸ்போர்ட்டை வாங்கியவர்கள், அதை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தனர்.

சுங்கப்பரிசோதனை முடிந்த பின்னரும் நாதன் வராமல் போகவே தியாகு கலவரமடைந்தான்.

விமானத்தில் ஏறி அமரும் வரை நாதன் வரவில்லை. தியாகுவின் கலவரம் அதிகரித்தது.

விமானத்தின் கதவுகள் மூடப்பட்டன. தியாகுவினால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. சதாவிடம் விரைந்தான். விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“அட, உம்மட கூட்டாளியா? அவர்ன்ர பாஸ்போர்ட்கள் பாஸ்போர்ட்டாம்” என சதா சர்வசாதாரணமாக கூறினார்.

தியாகுவுக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

விமானம் ஒரு பாதையில் ஓடியது.

(55)

மழை தூறல் போட்டது.

வெளியில் காயப்போடப்பட்டிருந்த உடுப்புக்களை எடுத்து உள்ளே போட்ட மங்களம், சில வினாடிகள் வானத்தைப் பார்த்தாள்.

“கோடை காலத்தில மழை தூறல் போடுதே” என வியந்தவள், வீட்டினுள் செல்ல முற்பட்டபோது, முன்படலை திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்டது.

கோபாலரட்ணம் உள்ளே வந்து, விறாந்தையில் கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார். “கொம்மா இல்லையோ?”

“இல்லை, குழை பிடுங்க போயிட்டா.”

அவர் பார்வையை எல்லா திக்கிலும் செலுத்தினார். “எங்கை ஒருத்தரின்ர சிலமனையும் காணவில்ல?”

“பள்ளிக்கூடத்திற்கு போயிட்டினம்.”

“ஓ! ஓ!! இன்டைக்கு பள்ளிக்கூட நாள் அல்லோ?”

இப்படி அவர் கூறும் பொழுது இலட்சுமிப்பிள்ளை தலையில் இலை குழைகளை காவியபடி வந்தாள்.

“அக்கா, ஆடு வளர்க்கிறதை விட மாட்டியள் போல” என கோபாலரட்ணம் சிரித்தார்.

“அதை எப்படி விட முடியும்? எத்தனையோ வருஷங்களாக ஆடு வளர்க்கிறன்” என்ற இலட்சுமிப்பிள்ளை, இலை குழைகளை கீழே போட்டாள்.

“அக்கா, சுரேஷ் விஷயமாகத்தான் வந்தன். கொழும்பிலிருந்து எடுத்தாப் போல அவன் இப்ப கொஞ்சம் சுகம். முந்திய விட இப்ப கொஞ்சம் தெளிவு ஏற்பட்டிருக்குது. புத்திசாலியைப் போல கதைக்கிறான். அவனை சோதிச்ச டாக்குத்தரும் அவன் கலியாணம் கட்டலாம் என்று சொன்னவராம். இப்ப ஜானகியை அவனுக்கு கட்டி வைக்கிறதைப் பற்றி என்ன சொல்லுறியன்?” கோபாலரட்ணம் கேட்டுவிட்டு இலட்சுமிப்பிள்ளையையும், மங்களத்தையும் நோக்கினார்.

இலட்சுமிப்பிள்ளை ஒன்றும் கூறவில்லை. மங்களத்தைப் பார்த்து கண்களால் ‘நீயே மறுமொழி சொல்’ என்று ஜாடை

காட்டினாள். மங்களம் 'என்னால ஏலாது' என கண்களால் கூறி விட்டு, தலை குனிந்தாள்.

“தியாகு இல்லாத நேரத்தில நாங்க என்னத்தை சொல்லுறது? அவனுக்கு உந்த சம்பந்தத்தில துப்பரவாக விருப்பமில்ல.” இலட்சுமிப்பிள்ளை இழுத்தாள்.

“தம்பி இல்லத்தானே? கட்டி வைப்பம். கட்டின பிறகு சுரேஷ் பூரண சுகமடைவான் என்று டாக்டருத்தரும் சொன்னவராம். உங்களுக்கு தாறதாகச் சொன்ன ஐம்பதினாயிரத்தையும் ஒரு லட்சமாக கூட்டித்தாறன்.”

இலட்சுமிப்பிள்ளை வாயைப் பிளக்க முற்பட்ட போது, “மாமா, இந்த சம்பந்தத்தில தியாகுவுக்கு துளிகூட விருப்பமில்ல. பேந்து ஏன் எங்களை கரைச்சல் குடுக்கிறியள்” என மங்களம் கேட்டாள்.

கோபாலரட்ணம் கோபத்துடன் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். “தியாகு ஜேர்மனிக்கு போனாப்போல உங்களுக்கு திமிர் வந்திட்டுது. அதுதான் உப்பிடி கதைக்கிறியள். ஜானகி ஆரை கட்டுறாள் என்று பார்ப்பம்.” கோபாவேசத்துடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய கோபாலரட்ணம் படலையில் ஓர் உதை விட்ட பின்னரே அதைத் திறந்தார். பின் அங்கிருந்தபடியே “உங்களுக்கு நான் ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறன்” என்றபடி காறித்துப் பினார்.

(56)

விமானம் பறந்தது.

தியாகுவின் மனம் சோர்வின் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருந்தது. நாதனுடன் ஒன்றாக ஜேர்மனிக்கு போகலாம் என்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால், அவனது எண்ணம் ஆரம்பத்திலேயே சிதைந்து விட்டது.

நாதனுக்கு இனி என்ன நடக்கும் என்ற கவலை அவனை வாட்டி வதைத்தது. நாதனுக்கு விடுதலை கிட்டுமா? அல்லது விளக்கமறியல் தான் கதியா? அப்படியே வெளியே விட்டாலும், தியாகுவுடன் நாதனால் ஒன்று சேரமுடியுமா? பல கேள்விகள் தியாகுவின் மனதில் தோன்றி மறைந்தன. அவனுள் வேதனை வளர்ந்தது. அது கிளை விரித்தது.

தியாகு கண்களை மூடினான். அவன் சிந்தனை இலக்கின்றி உலாவியது. சில நிமிஷங்களில் அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

மீண்டும் கண்களைத் திறந்த போது வாலிபர்கள் பலரும் ‘பைப் மியூஸிக்கை’ ரசிப்பதை கண்டான். அவர்களின் முகங்களில் சந்தோஷம் மிகையாக வியாபித்திருப்பதை அவன் அவதானிக் கத் தவறவில்லை.

மூன்று மணி நேரப்பயணத்தின் பின் விமானம் பாங்கொக்

விமான நிலையத்தில் இறங்கியது.

எல்லோரும் இறங்கினர்.

குடிவரவுக்கான விண்ணப்பப் பத்திரத்தை நிரப்புவதில் வாஸிபர்கள் எல்லோரும் கஷ்டப்பட்டனர். 'பாஸ்போர்ட்' இலக்கம் எழுத வேண்டிய இடத்தில் தமது பெயரை எழுதினார்கள். பெயர் எழுத வேண்டிய இடத்தில் கட்டுநாயக்க என எழுதினார்கள். இப்படி பல தவறுகளை விட்டார்கள்.

“இந்த ‘ஃபோமை’ நிரப்பத் தெரியாமல் பேர்லினிலை என்ன செய்யப் போறீங்களோ தெரிய இல்லை” என்ற சதா விண்ணப்பப் படிவத்தை எப்படி நிரப்ப வேண்டும் என விரிவுரையே நடத்தி விட்டார். தியாகு தனக்குரிய படிவத்தை தக்கி, முக்கி ஒரு மாதிரி பிழையின்றி நிரப்பி விட்டான். அந்தளவில் பல்கலைக் கழகப் படிப்பு அவனுக்கு உதவிபுரிந்தது.

கங்கப் பரிசோதனை முடிந்து ஐம்பது பேரும் விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தனர். எதிர்ப்புறத்தில் தெரிந்த கட்டிடங்களை விநோதமாகப் பார்த்து பரவசப்பட்டனர்.

தாய்லாந்து டாக்ஸிக்காரர்கள் பலரும் இவர்களை மொய்த்து தம்முடன் வரும்படி கோரிக்கை விடுத்தனர். ஆனால், சதா எல்லா டாக்ஸிக்காரர்களையும் துரத்தி விட்டார்.

புது மண்ணில் காலடி வைத்ததில் வாஸிபர்களுக்கு ஒரே உற்சாகம்..... மகிழ்ச்சி.....

“மச்சான், அங்க பாரடா அந்த பெட்டையை. நல்ல வடிவு” யாரோ ஒருவன் கூற எல்லோர் பார்வையும் அநாகரிகமாக முன்னே சென்ற ஒரு ஜோடி மீது படர்ந்தது. ஒரு அமெரிக்கன், ‘அரை குறை’ தாய்லாந்துக்காரியை அணைத்தபடி தன்பாட்டில் சென்றான்.

“பாங்கொக் நல்ல இடம் போல.....” ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினான்.

“இரவில தான் பாங்கொக் நல்லமாம்.” இன்னொருவன் விசில் அடித்தான்.

வெயில் அகோரமாக காய்ந்தது.

“எங்கட ஊரைப்போல இஞ்சையும் வெக்கை தான்.”

“ஆனால், எங்கட ஆட்கள் கறுப்பு. இஞ்ச எல்லாரும் நல்ல சிவப்பு.”

ஏர்கன்டிஷன் பஸ் ஒன்று வந்து நின்றது.

“டேய், ‘சேஃப்டி’ பஸ் போல இருக்குது.”

எல்லோரும் முண்டியடித்து பஸ்சில் ஏறினர்.

“எனக்கு ‘கோணர் சீட்’.”

பஸ் புறப்பட்டது.

வழியில் வானளாவிய கட்டிடங்களைப் பஸ் கடந்து சென்

றது. மேம்பாலங்கள் மேலாக பஸ் சென்றபோதெல்லாம் வாலிபர்கள் வாயைப் பிளந்தார்கள்.

“சிலோனிலை இப்படி எல்லாம் இருக்குதோ? என்கட நாடு எப்பத்தான் உருப்படப் போகுதோ தெரிய இல்ல.”

“தென்கிழக்காசிய நாடுகளில சிலோனுக்குத்தான் கடைசி இடம்.”

எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர்.

(57)

“பாங்கொக் ஹோட்டல்” என்ற பெயரிலான அந்த ஆறு மாடி ஹோட்டல் முன்பாக பஸ் நின்றது.

எல்லோரும் இறங்கினார்கள்.

அதன் பின் இரண்டு பேருக்கு ஒரு அறை என்ற வீதப்படி வாலிபர்களுக்கு அறைகள் ஒதுக்கப்பட்டன. தியாகுவும், மதி என்ற வாலிபனும் ஒரு அறையை பங்கு போட்டனர். மற்றெல்லோருக்கும் முதலாவது மாடியில் அறைகள் கிடைக்க இவர்கள் இருவருக்கு மட்டும் மூன்றாவது மாடியில் அறை கிடைத்தது.

தனது அறைக்குச் சென்ற தியாகு பிரயாணப் பைகளை அறையில் வைத்துவிட்டு முதலாவது மாடிக்குச் சென்றான்.

முதலாவது மாடியில் இருந்த வாலிபர்கள் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துச் சூழ்நிலையை அங்கு ஏற்படுத்தி இருந்தார்கள். ‘தமிழ் மணம்’ அங்கு தாராளமாக வீசியது.

அறைகளின் வெளிப்புறத்தில் பல இளைஞர்கள் சுவர்களில் சாய்ந்து நின்றபடி கதைத்தனர். கேலிப் பேச்சுக்களுக்கும், வாக்குவாதங்களுக்கும் குறைவிருக்கவில்லை. விமானம் ஏற முன் அவர்கள் முகத்தில் அப்பிப் போயிருந்த பயம் அகன்று சந்தோஷம் மலிந்திருந்தது.

“அப்பாடா, ஒரு மாதிரி தப்பி வந்து விட்டம். பேர்லினிலை இன்னொரு காண்டம் இருக்குது.” வாலிபன் ஒருவன் இன்னொருவனுக்கு கூறினான்.

தியாகு அவர்களுடன் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

சில நிமிஷங்களில் வெவ்வேறு பாதைகளில், வெவ்வேறு மட்டங்களில் இருந்து வந்த வாலிபர்கள் நீண்ட நாள் நண்பர்கள் போல பழகினார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் மேற்கு பெர்லினுக்கு போய் எங்கு தங்குவது, எப்படி அங்கு போவது, ரயிலில் போவது இலகுவா, டாக்ஸியில் போவது இலகுவா, அகதியாக போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது போன்ற பலதரப்பட்ட விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடி, ஆராய்ச்சி நடத்தினார்கள்.

இரவு வந்தது.

தியாகுவிடம் மதி வந்தான்.

“வாரும் பாங்கொக்கை சுற்றிப்பார்த்து விட்டு வருவம்” என்றான் மதி.

“வேண்டாம். நீர் போயிட்டு வாரும். எனக்கு களைப்பாக இருக்குது.”

மதி அறையை விட்டு வெளியேறினான். தியாகு படுக்கையில் சரிந்தான்.

பிரேமாவின் எண்ணம் மனதில் தோன்றியது. அவனை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவன் முழு உடலும் பல தடவைகள் சிலிர்த்தன. அவனது லட்சியப் பயணம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக எந்தளவு ஒரு தியாகத்தை அவன் செய்திருக்கிறான்? எவரிடமும் கேட்காமல் சுனையாக முப்பதினாயிரம் ரூபாவை நீட்டி, அவனது லட்சியப் பயணத்திற்கு பச்சைக் கொடி காட்டி விட்டான். இந்த உதவிக்கு எவ்வாறு கைமாறு செய்வது என்று தியாகு யோசித்தான். அந்த யோசனையுடன் அவன் அப்படியே தூங்கி விட்டான்.

காலையில் எழுந்து முதலாவது மாடிக்குச் சென்றபோது ‘கச முசா’ என வாலிபர்கள் மூலைக்கு மூலை நின்று கதைப்பதைக் கண்டான். அவர்களை நெருங்கினான். எல்லோர் முகங்களிலும் கவலை படிந்திருந்தது.

“என்ன விஷயம்?” என தியாகு ஒருவனிடம் கேட்டான்.

“ஏஜன்ஸிகார சதாவைக் காணவில்ல. நேற்று பின்னேரம் எங்கள் ஹோட்டல்ல விட்டுட்டு போனவர். அதுக்கு பிறகு இந்தப்பக்கம் வரவில்ல. ஆள் மாறி விட்டாராம்” என்றான் அவன்.

தியாகுவுக்கு பகீரென்றது. கிணறு வெட்டப்போய் பூதம் கிளம்பின கதையாகி விட்டதா?

“நாளைக்குத் தானே ‘பிளைட்’? அவர் வருவார்.” ‘யாரோ’ ஒருவன் நம்பிக்கையூட்டினான்.

“எனக்கென்டால் நம்பிக்கையில்ல. உந்த ஏஜன்ஸிக்காரங்க இப்படித்தான். பாங்கொக்கில இருந்து பேர்லினுக்கான டிக்கெட் காசை சதா சுருட்டிப் போட்டார்.” வேறொருவன் சொன்னான்.

மற்றவர்களும் தத்தம் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டனர்.

தியாகு வாய் திறக்கவில்லை. இதயம் வெலவெலத்த நிலையில், சிலை போல் நின்றான்.

தன் முன்னாலேயே தன் லட்சியம் தவிடு பொடியாவதை அவனால் உணர முடிந்தது. எல்லாமே வீண் என்ற பிரமை அவனுள் ஏற்பட்டு பூதாகாரமாகியது. பித்து பிடித்தவன் போலானான். அவனால் மேலும் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. அறைக்குச் சென்றான். கதவை மூடினான். அதன் பின் கேவிக் கேவி அழுதான். நீண்ட நேரமாக அழுதான்.

ஜேர்மன் மண்ணில் காலடி வைக்க முன்னரே அவன் லட்சியக் கோட்டைகள் சிதறி விட்டன. அவன் எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் வீணாகி விட்டன.

சதா வருவார் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு அறவே இருக்கவில்லை. அவர் எல்லோரையும் ஏமாற்றி விட்டு போய்விட்டார் எனத் திடமாக நம்பினான்.

தியாகு சித்தப்பிரமை அடைந்த நிலைக்கு ஆளானான்.

(58)

கொழும்பு — கட்டுநாயக்க விமான ஓடு பாதையில் இறங்குவதற்கு விமானம் தயாராகியது.

தியாகு சோகத்தில் மூழ்கிய நிலையில் விமானத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அவ்விமானத்தில் அவனுடன் பாங்கொக் வந்திருந்த வாலிபர்கள் பலரும் அமர்ந்திருந்தனர்.

பாங்கொக் விமான நிலையத்தில் விமானத்தில் ஏறிய நேரம் தொடக்கம் தியாகு ஒருவருடனும் பேச்சு கொடுக்கவில்லை. அவன் மனம் நிறைய அழுது வடிந்தது.

எத்தனை எதிர்பார்ப்புக்களுடன் ஊரை விட்டு வெளியேறினான்?

எத்தனை பேர் அவனது புதிய ஊதியத்தில் புது வாழ்வு வாழத் துடிக்கின்றனர்?

ஜேர்மனிக்கு போய் ஆறு மாதங்களுக்குள் கைநிறைய பணம் அனுப்புவதாக தியாகு தன் குடும்ப அங்கத்தினர்களிடம் வாக்குறுதி அளித்திருந்தான். அவர்கள் அதை எண்ணி எத்தனை கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டியிருப்பார்கள்?

எல்லாமே ஒரு விநாடியில் தகர்ந்து விடப் போகின்றனவே... எப்படி பிரேமாவின் முகத்தில் விழிப்பது?

ஊரவர்கள் பரிகாசம் செய்ய மாட்டார்களா?

தியாகுவிற்கு தலையே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவன் இதயமோ பாராங்கல்லுடன் கட்டித் தொங்க போட்டது போல் பாரத்துடன் கனத்தது. உஷ்ணமான பெருமூச்சுகள் அவனிடம் இருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

ஜேர்மன் பயணத்தின் மூலம் தனது குடும்பத்தின் முதுகெலும்பை நிமிர்த்தலாம் என எண்ணியிருந்தான். ஆனால், முதுகெலும்புதான் முறிந்து விட்டது. இனி என்றுமே நிமிர முடியாத நிலைக்குத் தன் குடும்பத்தை அவன் தள்ளிவிட்டான்.

தங்கைமார்களுக்காக வரணியில் இருக்கும் சீதனக் காணியை விற்க வேண்டும். அப்பொழுதே பிரேமாவின் கடனை அடைக்கலாம். அப்படியேனில் நாளை அவன் தங்கைமார் கழுத்தை நீட்டும் போது சீதனமாக வழங்க ஒன்றுமே இருக்காது. வெறும் கைதான் முழம் போடுமா? இதில் இருந்து மீள்வதற்கு அவனுக்கு

வழி இல்லையா? எல்லாவற்றையும் ஒன்று ஒன்றாக நினைக்கப் பைத்தியம் பிடிக்கும் நிலைக்கு தியாகு தள்ளப்பட்டான்.

அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்தில் சந்திரனின் அறையில் தியாகு நின்றான். சந்திரனைக் கண்டவுடன் தியாகுவுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. வாய்விட்டே அழுதான்.

அவனைத் தேற்றுவதற்கு சந்திரன் முயன்றபோதும், தியாகு வினால் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை. நீண்ட நேரமாக அவன் அழுதான்.

“தியாகு என்ன நடந்தது?” எனச் சந்திரன் கேட்டான். தியாகு நடந்ததை அழுதழுது கூறி முடித்தான். “தியாகு, மனதை தளர விடாதையும். எல்லாம் நன்மைக்கே என்று இரும். கடவுள் உம்மை கைவிட மாட்டார்” என சந்திரன் ஆறுதல் படுத்தினான்.

“சந்திரன், நான் எந்த முகத்தோட ஊருக்கு போவன்? பிரேமான்ர முகத்தில் எப்படி முழிப்பன்” என்று தியாகு அரற்றினான்.

அன்றிரவு அவன் சாப்பிடவில்லை. அப்படியே உறங்கிவிட்டான்.

மறுநாள் தியாகுவும், சந்திரனும் கோட்டையில் உள்ள ஏஜன்ஸிக்காரரின் அலுவலகத்திற்குச் சென்றனர். அது தாழ்ப்பாள் போட்டு மூடப்பட்டிருந்தது.

“எல்லோரும் சேர்ந்து உம்மை ஏமாற்றி விட்டினம்” என சந்திரன் இறுதியாகக் கூறினான்.

“அவன் இப்ப இஞ்ச நின்றால் அவன்ர தலையை சீவி விடுவன். யடுவா ராஸ்கல்.” தியாகு கோபத்தில் வெடித்தான்.

“ஏஜன்ஸிக்காரங்கள் என்டால் மோசடி பேர்வழிகள் போல.”

“முதல்ல உவங்களை ‘கோல்பேஸுக்கு’ கொண்டு போய் ஆட்கள் பார்க்கத்தக்கதாக முதுகுத் தோலை உரிக்க வேணும்.” அவன் பற்கள் ‘நறநற’வென்றன.

மறுநாளே தியாகு ஊருக்கு போக விரும்பினான். “சந்திரன், இனியும் இஞ்ச இருந்து பிரயோசனம் இல்ல. ஊருக்கும் போனால் உழைப்பையாவது பார்க்கலாம்.”

“உமக்கு தனியப் போக கஷ்டம். என்றபடியால நானும் வாறன்” என்றான் சந்திரன்.

மறு நாள் காலையில் ‘யாழ்தேவி’ ரயிலில் தியாகுவும், சந்திரனும் ஊருக்குப் பயணமானார்கள்.

(59)

பருத்தித்துறை பஸ் நிலையத்தில் நண்பகல் இறங்கிய

தியாகுவும், சந்திரனும் வீட்டை நோக்கி நடந்தனர்.

தியாகுவின் நடையில் சோர்வே மிகைந்திருந்தது. குடும்பத் தவர்களின் முன்னிலையில் எவ்வாறு முழிப்பது என்ற மனப் போராட்டத்தின் மத்தியில் நடந்தான்.

ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வந்தவுடன் வீதி இரு கூறுகளாகப் பிரிந்தது. “தியாகு, நான் வீட்டை போயிட்டு பின்னேரம் வாறன்” என்ற சந்திரன் தன்பாட்டில் நடந்து சென்றான்.

தனித்து விடப்பட்ட தியாகு சில வினாடிகள் அசையாமல் நின்றான். அடுத்த அடியை எடுத்து வைக்க அவன் தயங்கினான்.

வீட்டில் உள்ள தனது குடும்ப அங்கத்தினர்கள் யாவரினதும் முகங்கள் மாறி, மாறி அவன் மனத்திரையில் தோன்றி மறைய... பிரேமாவின் முகம் மனதை ஆக்கிரமித்து, படிப்படியாக விகார மடைவதை உணர்ந்தான்.

‘டேய், முட்டாள் போல வேலை செய்திட்டியடா. இனி சீவிய காலம் வரைக்கும் பிரேமாவுக்கு உழைச்சுக் கொண்டு இரு’ என்று தாய் கூறுவது போன்ற பிரமை அவனுள் அத்துமீறிப் புகுந்தது.

‘தியாகு, எங்கட குடும்பத்தினர் கூனலை நிமிர்த்தப் போய் முதுகுத்தண்டு வடமே முறிஞ்சு விட்ட நிலைக்கு வந்து விட்டம்’ என்று தமக்கை மங்களம் சொல்வது போல....

‘அண்ணா, நான் பழையபடி கோபால் மாமான்ர கடைக்கு வேலைக்கு போகட்டோ’ என்று ஜானகி கேட்பது போல.....

‘தியாகு, நீங்க என்ர கடனை எப்படி அடைக்கப் போறீங்க’ என்று பிரேமா கேட்பது போல ....

தியாகுவுக்கு தலை வெடித்து விடும் போல இருந்தது. வேண்டாத பிரமையை விரட்டியவன் நடையைத் தொடர்ந்தான்.

தகிக்கும் வெயில் சுட்டெரித்தது. வியர்வை உடலில் இருந்து பெருகி, வழிந்தோடியது. முன்னால் நீண்டிருந்த புழுதி வீதியி னூடாக நடந்தான். மூடுபனியாக அவனைச் சூழ்ந்த தூசிமண்ட லத்தைப் பொருட்படுத்த அவன் மனதில் இடம் இருக்கவில்லை.

தியாகுவுக்கு களைத்தது. இதயத்தின் வேகம் விரைந்து செயற்பட்டது. முதல் நாள் மத்தியானம் சாப்பிட்ட பின் சாப் பிடவில்லை. காலையில் இருந்து ஒரு சொட்டு நீர் கூட குடிக்க வில்லை.

தாகம் நாக்கை வரட்டியது. பசி வயிற்றை எரித்தது. உடம் பில் இருந்த பலம் எல்லாம் பறந்து விட்டது போன்ற உணர்வே மேலோங்கி இருந்தது.

நடக்க..... நடக்க..... களைத்தது. பற்களைக் கடித்தபடி நடந்தான்.

தலை சுற்ற முற்பட்டது. இருந்தும் தைரியத்தை வரவழைத்து நடக்க முற்பட்டான். சிறிது தூரம் முன்னேறினான். மேலும்

நகர முடியவில்லை. மயக்கம் முழுமையாக அவனைத் தழுவியது. அப்படியே கீழே சரிந்தான். சேறும், சகதியும் கிடந்த மண் பரப்பில் விழுந்தான். அக்கணமே அவனுக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டது. மெல்ல, கஷ்டப்பட்டு எழுந்தான். அவன் உடல் முழுவதும் சேறு அப்பி விட்டது. அந்த சேற்றைத் துடைத்து விட வேண்டுமே என்ற எண்ணமின்றி, பித்துப் பிடித்தவன் போல நடந்தான்.

வழியில் போவோர் வருவோர் பரிசுசிக்க, சிலர் கேட்ட கேள்விக்கு விடை அளிக்காமல் ஏகாந்தமான நிலையில் நடந்தான்.

இனியும் வாழ்வது அர்த்தமற்றது என்ற உணர்வும் அவன் மனதிலுள் ஊடுருவ முற்பட்டது. இந் நிலையில் விளங்கும் தன்னை தன் குடும்பத்தினர், பிரேமா என்று யாவருமே உதாசினம் செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் ஊறியபடி நடந்தான்.

திடீரென அவன் தன் நடைக்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டான். அவன் எதிரே பிரேமா நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு கணம் ஸ்தம்பனமாக நின்றான். இதயம் வெகு வேகமாக அடித்துக் கொண்டு வெளியில் தெறித்து விடும் போலப் பதறியது. அதேநேரம் தியாகுவை பிரேமா கண்டாள். ஆச்சரியமாய் விழிசுளை விரித்தாள். எல்லாமே சில கணங்கள் தான். “தியாகு” என அலறியபடி ஓடி வந்து அவன் முன்னால் நின்றாள். அவனை நம்ப முடியாதவன் போல, கால்களில் இருந்து உச்சி வரை பார்வையால் அவனை மேய்ந்தாள். அவன் உடலில் ஒட்டியிருந்த சேறு, அவளுள் கலவரத்தை உட்தள்ளியது.

“தியாகு..... தியாகு..... உங்களுக்கு என்ன நடந்தது? இதென்ன உடம்பெல்லாம் சேறு? எங்கையாவது விழுந்தீங்களா? நீங்க ஜேர்மனிக்கு போக இல்லையா? பிளேனில் ஏறிட்டீங்க என்று செய்தி கிடைச்சதே.....” என்று பிரேமா வார்த்தைகளை ‘படபட’வென உதிர்க்க, “அய்யோ பிரேமா, மோசம் போயிட்டன். அந்த ஏஜன்ஸிக்கார அறுவான் எங்களை எல்லாம் ஏமாத்திப்போட்டு கம்பி நீட்டிட்டான்” என தன் உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாத நிலையில் தியாகு விசித்து, விசித்து அழுதான்.

அப்படியென்றால் தியாகுவின் இலட்சியப் பயணம் இடைநடுவில் நின்று விட்டதா?

தியாகுவின் நிலை அவளுள் பரிதாபத்தைத் தோற்றுவித்தது. அவன் மேனியில் படர்ந்திருந்த சேற்றை பிரேமா கைகளால் துடைத்தாள். தியாகு ஐடமான நிலையில், எதையுமே செய்யத் தோன்றாமல் நின்றான்.

“பிரேமா ஏமாந்திட்டனே. இனி நான் எப்படி உம்மடகடனை அடைக்கப் போறன்” என்று கேட்டு தியாகு மீண்டும் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

“தியாகு, என்ற காக பெரிசில்ல. உங்கட லட்சியப் பயணம் ஏமாற்றத்தில முடிஞ்சு விட்டுதே என்று நினைக்கத் தான் துக்க

மாக இருக்குது” என்று பிரேமா அவனைத் தேற்றினாள்.

“எங்கட குடும்பத்தை ஒரு நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வரலாம் என்று நினைச்சுப் போனன். ஆனால், எல்லாமே அநியாயமாகி விட்டுதே” என்ற தியாகு வீதி என்றும் பாராமல் கீழே குந்தினான்.

“தியாகு, ஒழும்புங்கோ. ஆட்கள் பார்த்தால் பகிடி பண்ணு வினம். வாங்கோ வீட்டுக்கு போய் இனி செய்ய வேண்டியதைப் பற்றி கதைப்பம்.”

“இனி என்னத்தை கதைக்க இருக்குது? எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சது. இனி நான் ஒருத்தருக்கும் உதவாதவனாகி விட்டன்” என்று தியாகு வெறுப்புடன் விரக்தியை உமிழ்ந்தான்.

“தியாகு, சின்னப் பிள்ளை மாதிரி கதைக்காதீங்க. முதல்ல ஒழும்புங்க. வாங்க வீட்டுக்கு போவம்.”

“ஆற்ற வீட்டுக்கு? இப்போதைக்கு என்ற வீட்டுக்குப் போற மனத் தெம்பு என்னற்ற இல்ல.”

“நீங்க என்ற வீட்டுக்கு வாங்க. அதுவும் உங்கட வீடுதானே?”

தியாகு எதையும் துலாம்பரமாக யோசிக்காமல் எழுந்தான். அவனால் நிமிர்ந்து நிற்க முடியவில்லை. பிரேமா அவன் கையைப் பற்றினாள். “வாங்க தியாகு. நான் உங்களை கூட்டிக் கொண்டு போறன்.”

தியாகு கண்ணீர் உகுத்த நிலையில், பிரேமாவுடன் நடந்தான்.

(60)

செல்வத்தில் நிறைய மிதந்து, செழிப்பான வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட போதும், பிரேமாவின் தாய் கமலாம்பிகை தோற்றத்தில் ‘எலும்பும் தோலுமாகவே’ காட்சி அளித்தாள். மிகவும் மெலிவாக விளங்கியபடியால், அவள் ஏதும் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றாளோ என்று பலரும் எண்ணுவதுண்டு. ஆனால், கமலாம்பிகை எல்லாக் காரியங்களையும் ‘சுறுசுறுப்பாகவே’ நிறைவேற்றினாள்.

ஊரில் ஆகிரியத் தொழில் புரிந்த கமலாம்பிகை மேலும் செல்வத்தைக் குவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நைஜீரியாவுக்கு பயணமானாள். அங்கிருக்கும் போது அந்த அதிர்ச்சியூட்டும் செய்தி — அவள் கணவன், பிரேமாவின் தந்தை திருநாவுக்கரசு காலமாகி விட்டார் என்ற செய்தி — அவளுக்குக் கிட்டியது. உடனடியாக அங்கிருந்து ஊருக்கு வர அவள் துடித்த போதும், அவளை ஒப்பந்தம் செய்த நிறுவனம் மாணவர்களின் படிப்பை அரைகுறையில் விட்டுட்டு போகமுடியாது என்று காரணங் கூறி லீவு வழங்க மறுத்து விட்டது. ஆதலினால் மனதைக் கல்லாக்கியவள், மாணவர்களுக்கு லீவு விட்டவுடன் ஊருக்குப் பறந்து வந்து விட்டாள்.

தாய் வரும் விபரம் தெரியாத நிலையில் விளங்கிய பிரேமா 'திடுதிப்'பென, தியாகு கொழும்புக்கு போன மறுநாள், தன் முன்னால் அவள் வந்து நின்றபோது அதிர்ச்சியுற்றாள். மகளைக் கண்டு கமலாம்பிகை அவளைக் கட்டி அணைத்து ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள்.

“உன்ர அப்பாவினர உடம்பைக் கூட பார்க்க முடியாத பானியாகி விட்டேனே.”

பிரேமாவும் வேதனையை அடக்க முடியாமல் அழுதாள்.

இரண்டு நாட்களாக உறவினர்கள் அங்கு படையெடுத்து கமலாம்பிகையின் துக்கத்தில் பங்கு கொண்டு விட்டுச் சென்றனர். அந்த இரு தினங்களும் பிரேமாவின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கவனித்து வந்தவள், ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

பிரேமாவைக் கூப்பிட்டு, “நான் இனி நைஜீரியாவுக்கு போகப் போறதில்ல” என்று கமலாம்பிகை சொன்ன போது, “ஏன் அம்மா” என பிரேமா வினவினாள்.

“இப்ப இஞ்ச இருக்கிற நிலைமையில் நீ தனியாக இருக்கக் கூடாது. உனக்கு இப்ப துணை தேவை. அப்பாவும் இல்லாதபடியால் நான் இஞ்ச இருக்க வேணும்.”

பிரேமா தனது கருத்தாக ஒன்றுமே கூறவில்லை.

கமலாம்பிகை வந்த அன்றே ஜானகி தனது வீட்டுக்குப் போய் விட்டாள். அவளை முந்தி ஓரிரு தடவைகள் கண்டிருந்த போதும், அவளுடன் கதைக்கவில்லை என்பதனால் அவளைப் பற்றி கமலாம்பிகை மகளிடம் விசாரித்தாள். பிரேமா அவர்கள் பற்றி பரிதாபம் ஏற்படும் வகையில் சொன்னாள். யாவற்றையும் கூறிய பின் “ஜானகியும் அவனின்ர குடும்பமும் பாவம் தானே?” என்று பிரேமா கேட்ட போது “நீ ஏன் அதுகளுக்காக கவலைப் படுறாய்” என்று கமலாம்பிகை திருப்பிக் கேட்ட போது, பிரேமாவுக்கு ‘திக்’கென்றிருந்தது.

மேலும் இரு நாட்கள் நகர்ந்த போது, பிரேமா மீது கமலாம்பிகை கண்டிப்பு காட்டத் தொடங்கினாள். அவள் சுயேச்சையாக சிந்தித்து செயல்பட கமலாம்பிகை அனுமதிக்கத் தயங்கினாள். தன் அனுமதி இன்றி வீட்டை விட்டு வெளியே போகக் கூடாது என கண்டிப்பான உத்தரவும் போட்டாள்.

பிரேமா வெளியில் போய் விட்டு வந்தால் அது குறித்து துருவி ஆராய்ந்தாள். ‘டியூசனுக்கு’ போய் விட்டு வந்தால் கூட அங்கு படித்த பாடங்களையிட்டு அலசி ஆராய்ந்தாள்.

அன்றைய தினம் நண்பகல் அளவில் ஜானகியின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டு வருவதாக பிரேமா கூறிய போது, “ஏன் இந்த வெயிலுக்குள்ள போறாய்? பின்னேரம் போனால் என்னவாம்?” என்று கமலாம்பிகை கேட்ட போது, “வெயில் என்னைக் கொளுத்தி விடுமோ?” என நையாண்டி செய்தபடி பிரேமா வீட்டை விட்டுச் சென்றாள்.

ஜானகியின் வீட்டில் நீண்ட நேரம் செலவளித்த பிரேமா வீடு நோக்கிச் செல்லும் போதே தியாகுவைக் கண்டாள்.

மதியம் ஒன்றரை மணியாகியும் மகள் வராததினால் கமலாம் பிகைக் கவலை அடைந்தாள். பலவாறான எண்ணத்துடன் 'கேற்'றடிக்கு வந்தாள். பார்வையை எதிர்ப்புறமாக செலுத்திய போது கமலாம்பிகை அடைந்த அதிர்ச்சி..... தியாகுவை கைத்தாங்கலாக அழைத்தபடி பிரேமா நடந்து வந்தாள்.

தாயை 'கேற்'றடியில் கண்டு பிரேமா 'வெலவெலத்துப்' போனாள். அது வரை அவள் மனதினுள் கிடந்த தைரியம் அவளை விட்டுப் பறந்தோடியது. சில வினாடிகள் அடுத்த நடவடிக்கையை எவ்வாறு மேற்கொள்வது என்று தெரியாமல் தத்தளித்தாள். மனைதக் கஷ்டப்பட்டு தைரியப்படுத்தி தியாகுவை இழுக்காத குறையாக நடத்திச் செல்ல முற்பட்டாள். தியாகு குனிந்த தலை நிமிர்த்தாமல் முன்னேறினான்.

"பிரேமா, 'வட் இஸ் திஸ்'? ஆர் இது?" என்று கமலாம் பிகை குர்லை உயர்த்திக் கேட்டாள்.

"அம்மா... இவர்... இவர் தான் தியாகு. ஜானகியின்ர அண்ணன். ஜேர்மனிக்கு போய் இருக்கிறதாக நான் அன்டைக்குச் சொன்ன தியாகு இவர் தான்." பிரேமா சிந்தனையோடு, நிதானமாகப் பதில் அளித்தாள்.

தியாகுவை கமலாம்பிகை மீண்டும் ஒரு முறை ஆராய்ந்தாள். அவன் கோலம், அவன் உடம்பில் ஒட்டியிருந்த சேறு அவளுள் வெறுப்புணர்வையும், அசூசையையும் ஏற்படுத்தின. பிரேமா அவன் கையைப் பிடித்தபடி நின்றதைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆத்திரம் அவள் நாளங்களைப் புடைக்க வைத்தது. இருவரும் நின்ற நிலை அவளுள் ஓர் உண்மையைப் புகுத்தியது. அந்த உண்மை அவளுள் ஒருவித வெறியை ஏற்படுத்தியது. தியாகுவை வெறுப்புடன் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"வாங்க தியாகு" என்ற பிரேமா, தியாகுவின் கையை இழுத்தாள். ஆனால், தியாகு அசையவில்லை. கமலாம்பிகையை பீதியுடன் நோக்கியபடி நின்றான்.

"வாங்க தியாகு" என பிரேமா அவசரப்படுத்தினாள்.

"பிரேமா!" கமலாம்பிகை கத்தினாள். "அவனை எங்க கூட்டிக் கொண்டு போறாய்?" உதும், முகமும் கோண இரைந்தாள்.

"வீட்டுக்குள்ள....."

"வீட்டுக்குள்ள? என்னத்துக்கு?"

தாயைச் சுட்டெரிப்பது போல பிரேமா பார்த்தாள். "அம்மா, உங்களுக்கு மனிதாபிமானமே இல்லையா? தியாகு இருக்கிற நிலைமை தெரியாமல் காட்டு மிராண்டித் தனமாக நடக்கப் பார்க்காதீங்க."

பிரேமாவின் கடுஞ் சொற்கள் கமலாம்பிகையின் இதயத்தைத் தைத்தன. “என்ற ‘பெர்மிஷன்’ இல்லாமல் கண்டவன் ஒருத் தனையும் வீட்டுக்குள்ளுள் கூட்டிக் கொண்டு போக ஏலாது.”

இப்படி கமலாம்பிகை கூறியவுடன் பிரேமா தன் நிலையை மறந்தாள். “தியாகு கண்டவன் இல்ல. அவர் தான் உங்கட வருங்காலத்து ‘சன் இன் லோ’. அதாவது என்ற புருஷன்.”

“‘வட்?’” கமலாம்பிகை அதிர்ச்சியில் கூவினாள். அவள் முழு மேனியும் ஆத்திரத்தால் நடுங்கியது.

“ஓம் அம்மா. நான் இவ்வளவு நாளும் உங்களுக்கு ஒளிச்சு வைச்சன். இப்ப சந்தர்ப்பம் வந்திட்டுது. தியாகுவைத் தான் நான் கலியாணம் முடிக்கப் போறன்.”

“பிரேமா, உனக்கு விசர் பிடிச்ச விட்டுதா? இல்லாட்டால் இவன் உன்னை மயக்கிப் போட்டானோ? நீ என்ன கதைக்கிறாய்? நிதானமாகத் தான் கதைக்கிறியோ, இல்லாட்டால்.....”

“அம்மா” பிரேமா கர்ஜித்தாள். “எனக்கு விசர் இல்ல. நிதானமாக நினைச்சத்தான் இந்த முடிவை எடுத்தன். தன்ர குடும்பத்தினர் நல் வாழ்வுக்காக, தன்ர வாழ்க்கையை தியாகம் செய்த ஒரு தியாகி இந்த தியாகு. அவரைப் பற்றி நீங்க இழிவாகக் கதைச்சால் எனக்கு கெட்ட கோபம் தான் வரும். கதைக் கிறதை அளந்து கதையுங்கோ.”

“இடியே, ஏன்ரி இப்படி கதைக்கிறாய்? நான் உனக்கு என்ன குறையை வைச்சன்? ஏன் இப்படி கதைக்கிறாய்? நீ இவனை கலியாணம் கட்டி என்ன சுகத்தைக் காணப் போறாய்?”

“அம்மா, அது என்ற ‘பர்சனல்’ விஷயம். அதைப் பற்றி கதைக்க உங்களுக்கு உரிமை இல்ல.”

“அப்படியென்டால் நான் உனக்கு அம்மா இல்ல எண்டு அர்த்தமா?”

“அப்படி நீங்க நினைச்சால் சரி.”

“எனக்கு நீ மகள் இல்ல எண்டு என்னைச் சொல்லச் சொல்றியோ?”

“அது உங்கட இஷ்டம்”

சில கணங்கள் அங்கு மௌனம் நிலவியது.

தியாகுவை பிரேமா நோக்கினாள். “தியாகு, எங்கட வீட்டில உங்களுக்கும் எனக்கும் இடமில்ல. அம்மா என்னைச் சுற்றிப் போட்டிருக்கிற வட்டத்தை நாங்க உடைக்க வேணும். நீங்க அதுக்கு தயார் என்டால் நான் தயார்.”

தியாகு தலையை உயர்த்தினான். பிரேமாவை நேருக்கு நேர் நோக்கினான். அந்த கண்களில் தெரிந்த உறுதியைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்துப் போனான்.

‘பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண் நீர் தான்’ என்று கூற வேண்டும் போல தியாகுவுக்கு இருந்தது.

With Best Compliments

v

Deensons Grinding Mills

285, Deans Road,
Colombo -10.

Telephone: 686247

வெளியாகியுள்ளன. எஸ். ராஜலக்ஷ்மி, ஆத்தியாபுரம், “ஹா தங்கராஜா, ஆர். பிரசன்னா ஆகிய பெயர்களிலும் இவர் தனது படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் ஒரு வருடமாக தொடராக “மீரகேசரி வாரவெளியீட்டில்” எழுதிய “இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை” என்ற நகைச்சுவை நவீனம் வசகர்களை சிரிப்பில் ஆழ்த்தி சிந்திக்க வைத்திருக்கும் என்பது நிச்சயம். கமிஷில் மட்டுமன்றி ஆங்கிலத்திலும் எழுதும் ராஜலக்ஷ்மி “ஹா தங்கராஜா”, “சன்”, “த ஜவாஹர்” ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளியாகியுள்ளன.

இவர் ஏற்கனவே “போகரணி கொழுப்புக்குப் போகிறான்”, (1992) “இவர்களுக்கும் வாழ்கிறார்கள்” (1993) ஆகிய இரண்டு நாவல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

‘மீரகேசரி’ நிறுவனத்தில் உதவி ஆசிரியர், விவரண ஆசிரியர் ஆகிய பதவிகளை வகித்த இவர், தற்போது கமநல ஆராய்ச்சி பயிற்சி நிறுவனத்தில் நகவல் வெளியீட்டு உத்தியோகத்திற்காக கடமையாற்றுவதுடன், இந்நிறுவனம் வெளியிடும் “கமநலம்”, “Food Commodities Bulletin” ஆகியவற்றின் ஆசிரியராகவும் விளங்குகிறார்.

Printed by :

Creative Hands (Pvt) Ltd, 161 - 1/1 Galle Road, Colombo - 04.